

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติด
ของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

วิทยานิพนธ์

ของ

จาสิตตรีภาณุวัฒน์ ศิริประเสริฐ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตร
ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์

มิถุนายน 2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติด
ของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

วิทยานิพนธ์

ของ

จาสิตตรีภาณุวัฒน์ ศิริประเสริฐ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตร
ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์

มิถุนายน 2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

**FACTORS AFFECTING THE ADMINISTRATIVE OFFICIALS' SUCCESS
IN PREVENTING DRUG PROBLEMS IN MUEANG BUENG KAN
DISTRICT BUENG KAN PROVINCE**

BY

SERGEANT MAJOR THIRD CLASS PANUWAT SIRIPASURD

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
The Master of Public Administration Degree in Public Administration**

At Sakon Nakhon Rajabhat University

june 2025

All Rights Reserved by Sakon Nakhon Rajabhat University

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติคของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง
อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ จำลิตร์ภาณุวัฒน์ ศิริประเสริฐ

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการสอบ กรรมการสอบและ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พ.ต.ท. ดร.ไวพจน์ กุลาชัย) และผู้ทรงคุณวุฒิ (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ละมัย ร่มเย็น) ประธานที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์

..... กรรมการสอบ กรรมการสอบ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชาติชัย อุดมกิจมงคล) แต่งตั้งเพิ่มเติม (รองศาสตราจารย์ ดร.สัญญาครณ์ สวัสดิ์ไธสง) กรรมการที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์

..... กรรมการสอบ
(รองศาสตราจารย์ ดร.สามารถ อัยกร) แต่งตั้งเพิ่มเติม

คณะกรรมการบริหารหลักสูตรรับรองแล้ว

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.สามารถ อัยกร)
ประธานหลักสูตร
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

เมื่อวันที่ 19 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2568
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้อย่างดีด้วยความกรุณาและความช่วยเหลือเป็นอย่างดีจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ละมัย ร่มเย็น ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.สัญญาศรณ์ สวัสดิ์ไธสง กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาแนะนำ เสนอแนะ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่ตลอดมาตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จเรียบร้อย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง และขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่าน ที่ให้การช่วยเหลือการทำวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณ ผู้เชี่ยวชาญ และคณะกรรมการสอบเค้าโครงวิทยานิพนธ์และสอบป้องกันวิทยานิพนธ์ทุกท่าน ที่กรุณาตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย พร้อมให้คำแนะนำการพัฒนาวิธีดำเนินการวิจัยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น รวมทั้งบุคคลที่ผู้วิจัยได้อ้างอิง ทางวิชาการตามที่ปรากฏในบรรณานุกรม

ขอขอบพระคุณ กำนันทุกตำบล ในเขตอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ที่ให้ความอนุเคราะห์และความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย ตลอดจนเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ประกอบด้วย กำนัน สารวัตรกำนัน แพทย์ประจำตำบล ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านฝ่ายรักษาความสงบ พื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ทุกท่านที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณ บิดา มารดา และญาติพี่น้องทุกท่านที่คอยช่วยเหลือสนับสนุนทั้งด้านกำลังใจและกำลังทรัพย์ด้วยดีตลอดมา

ขอขอบคุณเพื่อนนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ทุกท่าน ที่ได้ให้คำแนะนำและให้กำลังใจตลอดมา นอกจากนี้ยังมีผู้ที่ให้ความร่วมมือช่วยเหลืออีกหลายท่าน ซึ่งผู้วิจัยไม่สามารถกล่าวนามในที่นี้ได้หมด จึงขอขอบคุณทุกท่านเหล่านั้นไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

คุณค่าและประโยชน์จากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่บิดา มารดา ของผู้วิจัยและบูรพาจารย์ทุกท่าน ที่ได้อบรมสั่งสอนจนผู้วิจัยสามารถดำรงตนและบรรลุผลสำเร็จในปัจจุบัน

จาสิบัติภาณุวัฒน์ ศิริประเสริฐ

ชื่อเรื่อง	ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติด ของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ
ผู้วิจัย	จาสิบัติภาณุวัฒน์ ศิริประเสริฐ
กรรมการที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ละมัย ร่มเย็น รองศาสตราจารย์ ดร.สัญญาครณ์ สวัสดิ์ไธสง
ปริญญา	รป.ม. (รัฐประศาสนศาสตร์)
สถาบัน	มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
ปีที่พิมพ์	2568

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายของการวิจัย 1) เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของประชาชน ปัจจัยหนุนเสริมและความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ 2) เพื่อศึกษาอิทธิพลของการมีส่วนร่วมของประชาชนและปัจจัยหนุนเสริมที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง พื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ จำนวน 220 คน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า

1. การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.49$) ปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหายาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.81$) ความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.67$)

2. การมีส่วนร่วมของประชาชน ด้านการประเมินผล ($\beta=.363$) และ การรับผลประโยชน์ ($\beta=.348$) มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนการดำเนินการ ($\beta=.121$) มีอิทธิพลต่อ ความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสามารถร่วมกันทำนายระดับความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ได้ร้อยละ 39.80 ($R^{2Adj}=.398$) ยกเว้น การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ

ปัจจัยหนุนเสริม ด้านการปราบปรามและบังคับใช้กฎหมาย ($\beta=.384$) การสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐ ($\beta=.292$) การบำบัดรักษา ($\beta=.261$) และการสร้าง ความตื่นตัวและจิตสำนึก ($\beta=.258$) มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหา ยาเสพติดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนการป้องกันยาเสพติดในพื้นที่ สื่อสังคมออนไลน์ ($\beta=.202$) มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสามารถร่วมกันทำนายระดับความสำเร็จ ในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัด บึงกาฬ ได้ร้อยละ 63.90 ($R^2=.639$) ยกเว้น การเสริมสร้างความรู้ในเด็กและเยาวชน การป้องกันยาเสพติดในกลุ่มแรงงาน การจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์และพัฒนาคุณภาพ ชีวิต การป้องกันยาเสพติดในระดับครอบครัว ความเข้มแข็งของหมู่บ้านชุมชน การจัด ระเบียบสังคม การสร้างพลังสังคมเอาชนะยาเสพติด

คำสำคัญ : การมีส่วนร่วมของประชาชน, ปัจจัยหนุนเสริม, ความสำเร็จ, การป้องกัน ปัญหายาเสพติด

TITLE	Factors Affecting the Administrative Officials' Success in Preventing Drug Problems in Mueang Bueng Kan District, Bueng Kan Province
AUTHOR	Sgt. Maj. 3 rd Class Panuwat Siripasurd
ADVISORS	Asst. Prof. Dr. Lamai Romyen Assoc. Prof. Dr. Sanyasorn Swasthaisong
DEGREE	M.P.A. (Public Administration)
INSTITUTE	Sakon Nakhon Rajabhat University
YEAR	2025

ABSTRACT

The purposes of the research included the following: 1) To study the level of public participation, reinforcing/supporting factors and the administrative officials' success in preventing drug problems in Muang Bueng Kan District, Bueng Kan Province, 2) To investigate the influences of the public participation and reinforcing/supporting factors on the administrative officials' success in preventing drug problems in Muang Bueng Kan District, Bueng Kan Province. Obtained through the stratified sampling method, the sample group consisted of 220 administrative officials who reported to Mueang Bueng Kan District, Bueng Kan Province. A questionnaire was used as the data collection tool. The statistics employed for data analysis were frequency, percentage, mean, standard deviation and multiple regression analysis.

The research revealed these results:

1. The overall public participation in preventing and solving drug problems in Muang Bueng Kan District, Bueng Kan Province was at a moderate level ($\bar{X}=3.49$). However, the reinforcing/supporting factors in working to prevent drug problems in Muang Bueng Kan District, Bueng Kan Province, as a whole, were at a high level ($\bar{X}=3.81$). At the same time, the administrative officials' success in preventing drug problems in Muang Bueng Kan District, Bueng Kan Province, as a whole, was also at

a high level ($t = 3.67$).

2. In light of public participation, these aspects significantly influenced on the success in preventing drug problems at .01 statistical level: evaluation ($\beta = .363$) and receiving the benefits ($\beta = .348$). Meanwhile, the operation significantly influenced on the success in preventing drug problems at .05 statistical level. Except for taking part in making the decision, these aspects could be jointly used to accurately predict the level of the administrative officials' success in preventing drug problems in Muang Bueng Kan District, Bueng Kan Province, at 39.80 percent. ($R^{2Adj} = .398$).

In terms of the reinforcing/supporting factors, these aspects significantly influenced on the success in preventing drug problems at .01 statistical level: suppression and law enforcement ($\beta = .384$), government's budget support ($\beta = .292$), addiction therapy/ treatment ($\beta = .261$), and alertness/awareness and consciousness creation ($\beta = .258$). At the same time, using the social media to prevent drug problems ($\beta = .202$) significantly influenced on the success in preventing drug problems at .05 statistical level. Except for installing and enhancing knowledge in the children and the youth, preventing drug addiction for the labor group, organizing creative activities and developing the quality of life, drug prevention at the family level, village and community strength, establishing societal order, and creating social power to overcome drug addiction, these aspects could be used jointly for the correct prediction of the level of the administrative officials' success in preventing drug problems in Muang Bueng Kan District, Bueng Kan Province, at 63.90 percent. ($R^2 = .639$).

Keyword: Public/People's participation, reinforcing/supporting factor, success, drug prevention

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
คำถามของการวิจัย	6
ความมุ่งหมายของการวิจัย	7
สมมติฐานของการวิจัย	7
ความสำคัญของการวิจัย	7
ขอบเขตของการวิจัย	8
กรอบแนวคิดของการวิจัย	10
นิยามศัพท์เฉพาะ	12
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	16
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชน	17
แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยหนุนเสริมที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกัน ปัญหายาเสพติด	36
แนวคิดเกี่ยวกับความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติด	48
บริบทพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ	54
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	60
3 วิธีดำเนินการวิจัย	75
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	75
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	77
วิธีการสร้างและหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ	78
การเก็บรวบรวมข้อมูล	81
การวิเคราะห์ข้อมูล	81
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	83

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	86
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	86
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	88
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	124
สรุปผลการวิจัย	124
อภิปรายผลการวิจัย	131
ข้อเสนอแนะการวิจัย	142
บรรณานุกรม	146
ภาคผนวก	157
ภาคผนวก ก หนังสือขอความอนุเคราะห์	158
ภาคผนวก ข รายนามผู้เชี่ยวชาญ	166
ภาคผนวก ค แบบสอบถามเพื่อการวิจัย	168
ภาคผนวก ง ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถาม	184
ภาคผนวก จ ค่าความเชื่อมั่นและค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม	196
ประวัติย่อของผู้วิจัย	199

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงความสัมพันธ์ของงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	70
2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย	76
3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามคุณลักษณะส่วนบุคคล	88
4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการมีส่วนร่วมของประชาชน ในการป้องกันปัญหายาเสพติด โดยรวม และรายด้าน	91
5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการมีส่วนร่วมของประชาชน ในการป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการตัดสินใจ รายข้อ	92
6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการมีส่วนร่วมของประชาชน ในการป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการดำเนินการ รายข้อ	93
7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการมีส่วนร่วมของประชาชน ในการป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการรับผลประโยชน์ รายข้อ	94
8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการมีส่วนร่วมของประชาชน ในการป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการประเมินผล รายข้อ	95
9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงาน การป้องกันปัญหายาเสพติด โดยรวมและรายด้าน	96
10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงาน การป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการเสริมสร้างความรู้ในเด็กและเยาวชน รายข้อ	97
11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงาน การป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการป้องกันยาเสพติดในกลุ่มแรงงาน รายข้อ..	98
12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงาน การป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการสร้างควมตื่นตัวและจิตสำนึก รายข้อ	99
13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงาน การป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์และพัฒนา คุณภาพชีวิต รายข้อ	100

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงาน การป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการป้องกันยาเสพติดในระดับครอบครัว รายชื่อ	101
15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงาน การป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านความเข้มแข็งของหมู่บ้านชุมชน รายชื่อ	102
16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงาน การป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการจัดระเบียบสังคม รายชื่อ	103
17 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงาน การป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการป้องกันยาเสพติดในพื้นที่สื่อสังคม ออนไลน์ รายชื่อ	104
18 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงาน การป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการสร้างพลังสังคมเอาชนะยาเสพติด รายชื่อ	105
19 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงาน การป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการบำบัดรักษา รายชื่อ	106
20 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงาน การป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการปราบปรามและบังคับใช้กฎหมาย รายชื่อ	107
21 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงาน การป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐ รายชื่อ	108
22 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำเร็จในการป้องกันปัญหา ยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ โดยรวม และรายด้าน	109

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
23 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำเร็จในการป้องกันปัญหา ยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ด้านการลดปัญหาผู้เสพยาเสพติด รายชื่อ	110
24 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำเร็จในการป้องกันปัญหา ยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ด้านการลดปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนจากผู้มีอาการจิตเวชจาก ยาเสพติด รายชื่อ	111
25 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำเร็จในการป้องกันปัญหา ยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ด้านการตระหนักถึงโทษของยาเสพติด รายชื่อ	112
26 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างการมีส่วนร่วมของประชาชนกับ ความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอ เมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ	114
27 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างปัจจัยหนุนเสริมส่งผลต่อความสำเร็จ ในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ	115
28 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลของการมีส่วนร่วมของประชาชน ที่ส่งผลต่อ ความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ	117
29 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลของปัจจัยหนุนเสริมที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการ ป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ	118
30 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน	120

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1 กรอบแนวคิดของการวิจัย	11
-------------------------------	----

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ยาเสพติด เป็นปัญหาสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อสังคมไทย และเป็นประเด็นสูงสุดในด้านความปลอดภัยและความมั่นคงของประเทศ การแพร่ระบาดของยาเสพติด มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นและซับซ้อนในหลายมิติ ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ สังคม ความปลอดภัยและสุขภาพของประชาชน ส่งผลให้การจัดการปัญหานี้ กลายเป็นภารกิจสำคัญที่รัฐต้องดำเนินการแก้ไขอย่างเป็นระบบและเข้มงวด การใช้สารเสพติดและการค้ายาเสพติด ได้ขยายตัวโดยเฉพาะยาบ้าและเมทแอมเฟตามีน ซึ่งเข้าถึงง่ายในกลุ่มวัยรุ่นและกลุ่มแรงงาน นอกจากนี้ ยังมีการลักลอบนำเข้าและส่งออกยาเสพติดประเภทอื่น ๆ เช่น เฮโรอีน โคเคน และยาเสพติดสังเคราะห์ จากประเทศเพื่อนบ้าน ทำให้สถานการณ์ในประเทศไทย ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น การใช้สื่อสังคมออนไลน์ กลายเป็นช่องทางสำคัญในการซื้อขาย ส่งผลให้การแพร่ระบาดขยายตัวอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะการค้าปลีกที่เชื่อมโยงกับผู้ซื้อขายรายย่อยโดยตรง รวมถึงการใช้บริการขนส่งพัสดุที่หลากหลาย ซึ่งยากต่อการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่ ขณะเดียวกันพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดของเยาวชนเปลี่ยนไป โดยหันมาใช้สารเสพติดหลายชนิดผสมกันและจัดปาร์ตี้ในการเสพยาเสพติด ทำให้ผู้ค้าสามารถขยายฐานลูกค้าได้กว้างขึ้น (สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, 2565)

สำหรับประเทศไทยสถานการณ์การแพร่ระบาดของยาเสพติดยังคงพบอย่างต่อเนื่องโดยไม่มีแนวโน้มว่าจะลดลง แม้ว่าจะมีมาตรการและนโยบายต่าง ๆ เพื่อป้องกันและปราบปรามยาเสพติด รวมถึงการรณรงค์เรื่องยาเสพติดจากหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน แต่สถิติของผู้ป่วยยาเสพติดและจำนวนคดียาเสพติดในประเทศไทย ยังมีจำนวนสูงขึ้น โดยเฉพาะการแพร่ระบาดโรคโควิด 19 ทำให้รูปแบบการติดต่อซื้อขายยาเสพติด มีความยืดหยุ่นและปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ในประเทศมากขึ้น มีการเชื่อมโยงเครือข่ายการค้าจากตลาดออฟไลน์สู่ออนไลน์ ใช้เทคโนโลยีและอินเทอร์เน็ตเพื่อเพิ่มโอกาสทางการค้าและทำให้ผู้เสพยาสามารถเข้าถึงยาเสพติดได้ง่าย ผ่านช่องทางออนไลน์ อาทิ แอปพลิเคชัน Line, Facebook, Instagram ช่องทางเหล่านี้ นอกจากจะช่วยลด

ความเสี่ยงในการเปิดเผยตัวตนของผู้ค้าแล้ว ยังช่วยเพิ่มประสบการณ์ในการตัดสินใจให้กับผู้ซื้อได้มากขึ้นอีกด้วย เนื่องจากสื่อสังคมออนไลน์ทำให้ผู้ขายสามารถยกระดับการตลาดให้ดีขึ้นได้ด้วยการใช้ ภาพ วิดีโอ และข้อความที่ดึงดูดใจ เพื่อกระตุ้น ความต้องการซื้อให้กับผู้เสพ นอกจากนี้เพื่อให้การขยายยาเสพติดตอบสนองต่อความต้องการของลูกค้ารายย่อยได้ดีมากขึ้น จึงพบว่าลักษณะและขนาดของบรรจุภัณฑ์มีความหลากหลายกว่าแต่ก่อน รวมถึงการแบ่งขยายยาเสพติดในปริมาณที่แตกต่างกัน เพื่อให้ลูกค้าได้เลือกซื้อตามจำนวนเงินที่มี เมื่อยาเสพติดเข้าถึงผู้คนได้ง่ายมากขึ้น จะยิ่งเพิ่มความเสี่ยงที่จะทำให้จำนวนผู้ติดยาเสพติดมีมากขึ้นตามไปด้วย (ปรียววรรณ สุวรรณสุนย์, 2567, หน้า 1)

ถึงแม้ว่ารัฐบาลหลายชุดจะมีนโยบายแก้ไขปัญหายาเสพติดอย่างจริงจัง และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ดำเนินการตามนโยบายและแผนปฏิบัติการมาอย่างต่อเนื่อง แต่ปัญหายาเสพติดก็ยังคงเพิ่มขึ้นและทวีความรุนแรง เหตุนี้ทำให้จึงต้องมีการทบทวนนโยบาย เพื่อปรับปรุงการป้องกันและแก้ไขปัญหายา โดยพบว่าก่อนหน้านี้การแก้ปัญหามักเป็นหน้าที่ของหน่วยงานรัฐฝ่ายเดียว ขาดการมีส่วนร่วมจากประชาชน ทำให้การแก้ไขปัญหามิครอบคลุม พบได้จากจากนโยบายและแผนแนวคิดหลักของแผนยุทธศาสตร์การป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด พ.ศ. 2558-2562 ได้ปรับแนวทางใหม่โดยยึดประชาชนเป็นศูนย์กลาง เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนและเสริมสร้างคุณภาพชีวิต โดยเน้นการแก้ปัญหายาเสพติดซึ่งพื้นที่ร่วมกับหน่วยงานต่าง ๆ และให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน ทั้งในกระบวนการคิดตัดสินใจปฏิบัติการ รับผิดชอบต่อประโยชน์และประสิทธิผล เพื่อแก้ปัญหายาอย่างครบวงจรและยั่งยืน (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, 2558, หน้า 1)

อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ เป็นอำเภอพื้นที่ชายแดนติดกับ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว แขวงบอลิคำไซ (ปากซัน) ตามแนวแม่น้ำโขง ระยะทางประมาณ 70 กิโลเมตร มีพื้นที่ 792 ตารางกิโลเมตร แบ่งการปกครองออกเป็น 12 ตำบล 131 หมู่บ้าน มีหมู่บ้านตามแนวชายแดน ครอบคลุมแบ่งเป็น 6 ตำบล 70 หมู่บ้าน มีจุดผ่านแดนถาวร 1 จุด คือ จุดผ่านแดนถาวร ด่านศุลกากรบึงกาฬ เป็นพื้นที่มีเกาะหรือที่เรียกว่าดอน มีพื้นที่กลางลำแม่น้ำโขงที่สำคัญ 2 แห่ง คือ ดอนไข่และดอนกำแพง ซึ่งจะเป็นแหล่งพักยาเสพติดก่อนที่จะนำส่งเข้ามาให้พ่อค้าไปรับและส่งเข้าพื้นที่ดอนใน สถานการณ์ยาเสพติดมีการนำเข้าที่ตรวจยึดได้จำนวนมาก ได้แก่ กัญชา ยาบ้า และยาไอซ์ พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ลุ่มลักษณะลูกคลื่นและเนินเขา มีแม่น้ำโขงไหลผ่าน

สภาพภูมิอากาศเป็นแบบมรสุมร้อน ซึ่งได้รับอิทธิพลจากสภาพภูเขา ป่าไม้ ของ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ปัญหายาเสพติดในพื้นที่จะแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนที่ 1 ตำบลพื้นที่ชายแดน ปัญหายาเสพติดในพื้นที่โดยส่วนมากจะมีปัญหาเกี่ยวกับการ ลักลอบนำเข้ายาเสพติดตามแนวพื้นที่ชายแดน ทั้ง 70 หมู่บ้านชายแดน 6 ตำบล ได้แก่ ตำบลหอค้า ตำบลโคสี ตำบลวิศิษฐ์ ตำบลบึงกาฬ ตำบลโคกก่อ และตำบลชัยพร พบว่า มีการลักลอบนำเข้ายาเสพติดค่อนข้างสูง เนื่องจากมีพื้นที่เอื้ออำนวยสะดวกสลายต่อการ ลำเลียงขนส่ง โดยเฉพาะบริเวณที่มีเขื่อนป้องกันตลิ่ง เป็นพื้นที่การลักลอบได้โดยสะดวก รวดเร็ว จึงเป็นเส้นทางที่ผู้ค้าสามารถลำเลียงยาเสพติดเข้าสู่พื้นที่ตอนในของประเทศได้ ซึ่งยาเสพติด ที่มีการลักลอบนำเข้ามาจากประเทศเพื่อนบ้านได้แก่ กัญชา ยาบ้า และ ยาไอซ์ โดยพื้นที่ที่มีการลักลอบนำเข้าและมีการตรวจยึดจับกุมมากที่สุด คือ พื้นที่ ตำบลหอค้า และตำบลโคสี ส่วนที่ 2 คือตำบลพื้นที่ส่วนใน ได้แก่ ตำบลหนองเลิง ตำบล โนนสว่าง ตำบลโป่งเปือย ตำบลโนนสมบูรณ์ ตำบลนาสวรรค์ และตำบลคำนาดี จะพบ การแพร่ระบาดของยาเสพติดในทุกพื้นที่โดยเฉพาะยาบ้า โดยผู้ค้าและผู้ที่เกี่ยวข้อง ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ค้ารายย่อย ส่วนผู้เสพยังคงเป็นกลุ่มวัยรุ่นนักเรียน นักศึกษา และ ยังกระจายไปสู่กลุ่มของผู้ใช้แรงงาน เนื่องจากคิดว่าถ้าหากได้เสพยาแล้วจะสามารถ ทำงานได้มากขึ้นกว่าเดิม (ที่ว่าการอำเภอเมืองบึงกาฬ, 2565)

การให้ประชาชน เข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารราชการ เป็นหัวใจสำคัญ ของการบริหารราชการในปัจจุบัน โดยเฉพาะภายใต้อิทธิพลของการจัดการภาครัฐ แนวใหม่ ซึ่งเป็นกระบวนทัศน์ใหม่ในรัฐประศาสนศาสตร์ ที่เน้นการบริหารราชการ แบบระบบเปิด โดยให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม ในการบริหารราชการแผ่นดิน (เทพศักดิ์ บุญยรัตพันธุ์, 2552) การมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการนี้ เปิดโอกาสให้ผู้มี ส่วนได้ส่วนเสียได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ เป็นการสื่อสารสองทางที่มีการ แลกเปลี่ยนข้อมูลและรับฟังความคิดเห็นระหว่างรัฐกับประชาชน ซึ่งนำไปสู่กระบวนการ ติดตามและตรวจสอบนโยบาย รวมถึงการดำเนินงานของรัฐ ให้มีความรับผิดชอบต่อสังคม มากขึ้น (ฐิติพงศ์ ศาสตรแก้ว, 2560, หน้า 1)

ในปี 2561 สำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้ประเมินผลการดำเนินงานป้องกันและ แก้ไขปัญหาเสพติดของรัฐบาล พบว่า ประชาชนมีความพึงพอใจในระดับสูง ถึงร้อยละ 96.4 และมีความเชื่อมั่นต่อการทำงานด้านนี้ของรัฐบาลร้อยละ 95.8 แม้รัฐบาล จะพยายามควบคุมปัญหาเสพติดอย่างเข้มข้น ทั้งทางนโยบายและการปฏิบัติงาน

ของเจ้าหน้าที่แต่การแพร่ระบาดของยาเสพติด ยังไม่หมดสิ้นไปจากสังคมไทย จึงมีความจำเป็นต้องดำเนินมาตรการป้องกันอย่างเข้มงวด เพื่อให้เยาวชนรุ่นใหม่ปลอดภัยจากปัญหายาเสพติด เป็นปัญหาสังคมที่ซับซ้อน ส่งผลกระทบต่อผู้ติดและสังคมโดยรวม ทั้งยังเป็นปัญหาด้านความมั่นคงของมนุษย์และบั่นทอนทรัพยากรบุคคลของชาติ การแก้ไขปัญหานี้ไม่ใช่หน้าที่ของบุคคลหรือสังคมใดสังคมหนึ่ง แต่เป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะต้องมีส่วนร่วมในการป้องกันปัญหายาเสพติด (กิตติยา รินเพ็ง และปวิช เณลิมวัฒน์, 2561)

นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยการป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหายาเสพติด (2566, หน้า 1) จัดทำขึ้นตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 3 เพื่อให้การป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหายาเสพติดเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ มีความต่อเนื่อง และมีระบบการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพ สร้างประโยชน์แก่เศรษฐกิจ สังคม ความสงบเรียบร้อย และความมั่นคงของรัฐ โดยมุ่งกำหนดทิศทางการขับเคลื่อนการแก้ปัญหายาเสพติดทั้งระบบ เน้นการลดความรุนแรงของปัญหายาเสพติด เพื่อไม่ให้เกิดกระทบต่อการบริหารและพัฒนาประเทศ ส่งเสริมการบูรณาการนโยบายและแผนจากทุกภาคส่วน เพื่อให้การแก้ปัญหายาเสพติดเป็นรูปธรรมและยั่งยืน เป็นกรอบทิศทางการบริหารจัดการ ประสานการปฏิบัติ จัดสรรทรัพยากรและงบประมาณ รวมถึงการกำกับติดตาม และประเมินผลจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดผลในการปฏิบัติอย่างแท้จริง

การแพร่ระบาดของยาเสพติดถือเป็นปัญหาสำคัญระดับชาติที่ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศ สังคม และคุณภาพชีวิตของประชาชน การป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดจึงเป็นภารกิจที่สำคัญที่ต้องอาศัยความร่วมมือของทุกภาคส่วน โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองซึ่งเป็นด่านหน้าในการดำเนินมาตรการต่าง ๆ ในพื้นที่ อย่างไรก็ตาม การที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองจะสามารถดำเนินงานด้านการป้องกันปัญหายาเสพติดให้ประสบผลสำเร็จได้นั้น จำเป็นต้องมี “ปัจจัยหนุนเสริม” ที่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน หนึ่งในปัจจัยหนุนเสริมที่สำคัญคือ นโยบายและการสนับสนุนจากภาครัฐ ซึ่งควรมีความชัดเจน สอดคล้องกับบริบทของพื้นที่ และมีการสนับสนุนงบประมาณอย่างเพียงพอ นโยบายที่เป็นรูปธรรมจะเป็นกรอบแนวทางที่เจ้าหน้าที่สามารถนำไปใช้เป็นแผนปฏิบัติการได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้กฎหมายและระเบียบที่เอื้อต่อการดำเนินงาน ก็เป็นสิ่งจำเป็น เช่น การให้อำนาจในการตรวจสอบ เฝ้าระวัง และดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดได้อย่างทันท่วงที บุคลากร ถือเป็นอีกหนึ่งปัจจัยหลัก เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหายาเสพติด

รวมถึงเทคนิคในการป้องกัน การบำบัดฟื้นฟู และการประสานงานกับหน่วยงานอื่น ๆ ดังนั้น การอบรมและพัฒนาศักยภาพอย่างต่อเนื่องจึงเป็นสิ่งที่ควรได้รับการส่งเสริมในระดับพื้นที่ ความร่วมมือของชุมชน ถือเป็นหัวใจสำคัญ เพราะปัญหายาเสพติดไม่สามารถแก้ไขได้โดยเจ้าหน้าที่ฝ่ายเดียว ชุมชนที่เข้มแข็งจะสามารถมีบทบาทในการเฝ้าระวัง ให้ข้อมูล และร่วมจัดกิจกรรมป้องกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ การมีผู้นำชุมชน กลุ่มอาสาสมัคร หรือเยาวชนในพื้นที่ที่ร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ จะช่วยสร้างเครือข่ายที่เข้มแข็งและยั่งยืน นอกจากนี้ข้อมูลข่าวสารและระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ ก็เป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสนับสนุน การทำงาน เช่น ฐานข้อมูลผู้มีความเสี่ยงพื้นที่เสี่ยงหรือเครือข่ายผู้กระทำผิด ที่ช่วยให้การเฝ้าระวังมีความแม่นยำและมีประสิทธิภาพมากขึ้น สุดท้ายทรัพยากรในการดำเนินงาน ไม่ว่าจะเป็นอุปกรณ์เครื่องมือพิเศษ งบประมาณสนับสนุนกิจกรรม ตลอดจนสถานที่สำหรับจัดกิจกรรมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจ เช่น กีฬา ดนตรี ศิลปะ หรือกิจกรรมจิตอาสา ก็ล้วนเป็นสิ่งที่เอื้อต่อการป้องกันปัญหาเสพติดในระยะยาว

จากสถานการณ์ยาเสพติดและสภาพปัญหาเสพติดที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงได้ศึกษางานวิจัยของ (ยุวัฒน์ วุฒิเมธี, 2552) ที่ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชน ซึ่งเป็นการให้โอกาสประชาชนมีส่วนร่วมในกระบวนการต่าง ๆ พบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชน จะทำให้เกิดการพัฒนาในชุมชนและส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานหรือกิจกรรมต่าง ๆ ในชุมชนได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Carter, (2015) ที่ได้ศึกษาการจัดการปัญหาเสพติดในระดับชุมชน พบว่า การมีส่วนร่วมของชุมชนและประชาชน การบูรณาการระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ และการให้ความรู้ในชุมชน เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การป้องกันปัญหาเสพติดประสบความสำเร็จ (Emerson, Nabatchi & Balogh, 2012) ได้ศึกษาปัจจัยหนุนเสริม ในกระบวนการมีส่วนร่วมของหลายภาคส่วน พบว่า การสนับสนุนเชิงนโยบายและทรัพยากรที่เพียงพอ เป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยส่งผลต่อความสำเร็จและประสิทธิภาพของการดำเนินงานต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้อำนาจดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ ความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง มิได้ขึ้นอยู่กับความสามารถของเจ้าหน้าที่เพียงลำพัง หากแต่อยู่ที่การมีปัจจัยหนุนเสริมอย่างรอบด้าน ทั้งในด้านนโยบาย บุคลากร ชุมชน ข้อมูลข่าวสาร เครือข่ายความร่วมมือ และทรัพยากรต่าง ๆ ที่ช่วยสนับสนุนให้การปฏิบัติงานสามารถขับเคลื่อนไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน ดังนั้น การมีส่วนร่วมของประชาชน และปัจจัยหนุนเสริม ในการสนับสนุนจากภาครัฐในหลายด้าน จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผล

ต่อความสำเร็จของการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ผู้วิจัยจึงพิจารณาปัจจัยเหล่านี้ ในการศึกษาที่จะช่วยให้เข้าใจถึงกระบวนการในการวิจัยอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงการป้องกันปัญหาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ การมีส่วนร่วมของประชาชนและปัจจัยหนุนเสริม ที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการวิจัยเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ เพื่อเป็นแนวทางในการมีส่วนร่วมของประชาชนและปัจจัยหนุนเสริม ว่าอยู่ในระดับใด และนำผลการวิจัย มาเพื่อเสนอให้ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ นำมาปรับปรุงเป็นวิธีการป้องกันปัญหาเสพติด เพื่อเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันปัญหาเสพติดให้มีบทบาททางสังคมมากขึ้นและเพื่อแสวงหามาตรการในการป้องกันปัญหาเสพติด ในพื้นที่ไม่ให้เกิดการแพร่ระบาดของสังคม ต่อไป

คำถามของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดคำถามของการวิจัย ไว้ดังนี้

1. การมีส่วนร่วมของประชาชน ปัจจัยหนุนเสริมและความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ อยู่ในระดับใด
2. การมีส่วนร่วมของประชาชนและปัจจัยหนุนเสริมส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ หรือไม่

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดความมุ่งหมายของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของประชาชน ปัจจัยหนุนเสริม และความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ
2. เพื่อศึกษาอิทธิพลของการมีส่วนร่วมของประชาชน และปัจจัยหนุนเสริมที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

สมมติฐานของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานของการวิจัย ไว้ดังนี้

1. การมีส่วนร่วมของประชาชนส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ
2. ปัจจัยหนุนเสริมส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

ความสำคัญของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดความสำคัญของการวิจัย ไว้ดังนี้

1. ทำให้ทราบระดับการมีส่วนร่วมของประชาชน ปัจจัยหนุนเสริมและความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำผลการวิจัยที่ได้มาเป็นแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ให้ดียิ่งขึ้น
2. ทำให้ทราบอิทธิพลการมีส่วนร่วมของประชาชน และปัจจัยหนุนเสริมที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำผลการวิจัยที่ได้มาเป็นแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาการมีส่วนร่วมของประชาชน และปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหาเสพติด ให้ดียิ่งขึ้น อันจะก่อให้เกิดความสำเร็จ

ในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

3. ผลการวิจัยทำให้ทราบแนวทางการมีส่วนร่วมของประชาชนและปัจจัย หนุนเสริม ที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ซึ่งจะเป็นแนวทางในการพัฒนา การบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ผลวิจัยนี้ ยังเป็นประโยชน์ในด้านสังคม ได้แก่ ลดอาชญากรรม ชุมชนมีความสงบขึ้น สร้างเครือข่ายความร่วมมือที่เข้มแข็ง และความรัก สามัคคีในการมีส่วนร่วมของประชาชน ทำให้มีความรู้และจิตสำนึก ในการป้องกันปัญหา ยาเสพติด ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ ดังนี้

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ได้แก่ กำนัน สารวัตรกำนัน แพทย์ประจำตำบล ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน ฝ่ายรักษาความสงบ สังกัดกรมการปกครอง พื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ รวมทั้งสิ้น 487 คน (สำนักทะเบียนที่ทำการปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ, มีนาคม 2567)
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง สังกัดกรมการปกครอง พื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ จำนวน 220 คน จากการหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการคำนวณจากสูตรของ Yamane (1973, p. 127 อ้างถึงใน อรุณ จิรวัฒนกุล, 2557, หน้า 26) และทำการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Sampling)

ขอบเขตด้านตัวแปร

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variables)

1.1 การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันปัญหาเสพติด จากแนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม ของ Cohen and Uphoff, (1981, pp. 218–219) ประกอบด้วย

1.1.1 การตัดสินใจ

1.1.2 การดำเนินการ

1.1.3 การรับผลประโยชน์

1.1.4 การประเมินผล

1.2 ปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหายาเสพติด จากแนวทางการบรรลุเป้าหมายประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 การป้องกันยาเสพติดในกลุ่มประชากรให้รู้เท่าทันและไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด จากนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยการป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหายาเสพติด (2566, หน้า 46) และแผนการดำเนินงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ (2565) ประกอบด้วย

1.2.1 การเสริมสร้างความรู้ในเด็กและเยาวชน

1.2.2 การป้องกันยาเสพติดในกลุ่มแรงงาน

1.2.3 การสร้างความตื่นตัวและจิตสำนึก

1.2.4 การจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์และพัฒนาคุณภาพชีวิต

1.2.5 การป้องกันยาเสพติดในระดับครอบครัว

1.2.6 ความเข้มแข็งของหมู่บ้านชุมชน

1.2.7 การจัดระเบียบสังคม

1.2.8 การป้องกันยาเสพติดในพื้นที่สื่อสังคมออนไลน์

1.2.9 การสร้างพลังสังคมเอาชนะยาเสพติด

1.2.10 การบำบัดรักษา

1.2.11 การปราบปรามและบังคับใช้กฎหมาย

1.2.12 การสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐ

2. ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ ความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ จากกรอบแนวทางการปฏิบัติตามมติการประชุมคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ครั้งที่ 1/2567 เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2567 และมติการประชุมคณะกรรมการติดตามเร่งรัด การดำเนินงานป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหายาเสพติด ครั้งที่ 1/2567 เมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม 2567 (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, 2567) ประกอบด้วย

2.1 การลดปัญหาผู้เสพยาเสพติด

2.2 การลดปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนจากผู้มีอาการจิตเวช

จากยาเสพติด

2.3 การตระหนักถึงโทษของยาเสพติด

ขอบเขตด้านพื้นที่ของการวิจัย

พื้นที่ที่ใช้ในการวิจัย คือ เขตพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

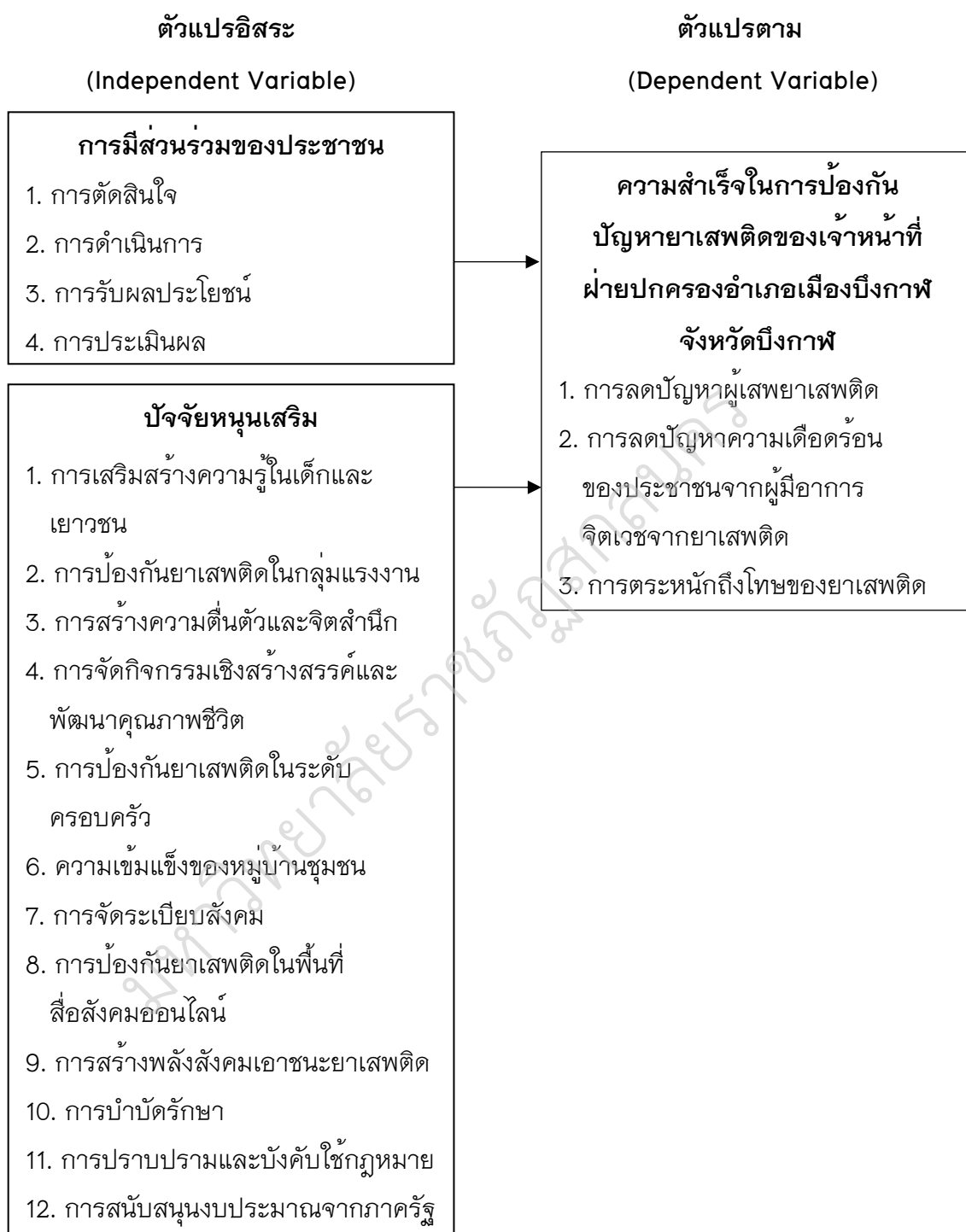
ขอบเขตด้านระยะเวลา

ช่วงเวลาในการวิจัยได้เริ่มตั้งแต่การคิดหัวข้อในการวิจัย ระหว่าง

1 กุมภาพันธ์ 2567 ถึงวันที่ วันที่ 31 มีนาคม 2568

กรอบแนวคิดของการวิจัย

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวคิดทฤษฎี ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้นำ 1) แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม ของ Cohen and Uphoff, (1981, pp. 218 – 219) มากำหนดเป็นกรอบแนวคิดของการวิจัยเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชน ในการป้องกันปัญหาเสพติด 2) แนวทางการบรรลุเป้าหมายประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 การป้องกันยาเสพติดในกลุ่มประชากรให้รู้เท่าทันและไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด จากนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยการป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหายาเสพติด (2566, หน้า 46) และแผนการดำเนินงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดอำเภอ เมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ (2565) มากำหนดเป็นกรอบแนวคิดของการวิจัยเกี่ยวกับ ปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหายาเสพติด 3) กรอบแนวทางการปฏิบัติ ตามมติการประชุมคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ครั้งที่ 1/2567 เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2567 และมติการประชุมคณะกรรมการติดตามเร่งรัด การดำเนินงาน ป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหายาเสพติด ครั้งที่ 1/2567 เมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม 2567 (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, 2567) มากำหนดเป็น กรอบแนวคิดของการวิจัยเกี่ยวกับความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นิยามศัพท์เฉพาะไว้ดังนี้

1. การมีส่วนร่วมของประชาชน หมายถึง การเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ตั้งแต่การวางแผน การดำเนินงาน การลงมือทำและการประเมินผล จะช่วยเสริมสร้างความโปร่งใสและสร้างประโยชน์ในหลายด้าน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง การมีส่วนร่วมของประชาชน ในการป้องกันปัญหายาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ประกอบด้วย

1.1 การตัดสินใจ หมายถึง การที่ประชาชนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทาง การวางแผน หรือการตัดสินใจเกี่ยวกับนโยบายและกิจกรรมต่าง ๆ ในการป้องกันปัญหายาเสพติด เพื่อร่วมกันค้นหาปัญหาความต้องการ เพื่อหาวิธีการในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น และเพื่อดำเนินการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชน

1.2 การดำเนินการ หมายถึง การที่ประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วมในกระบวนการปฏิบัติ หลังจากการตัดสินใจ โดยปฏิบัติงานตามนโยบาย แผนงานโครงการ และกิจกรรมต่าง ๆ รวมทั้งการมีส่วนร่วมในการบริหารและประสานงาน ในการป้องกันปัญหายาเสพติด ให้บรรลุจุดมุ่งหมาย

1.3 การรับผลประโยชน์ หมายถึง การที่ประชาชนที่เข้าไปมีส่วนร่วมในการป้องกันปัญหายาเสพติด ได้รับการแบ่งปันผลประโยชน์ที่พึงได้จากการดำเนินงาน ไม่ว่าจะเป็นผลประโยชน์ด้านวัตถุ ผลประโยชน์ทางด้านสังคม หรือผลประโยชน์ส่วนบุคคล

1.4 การประเมินผล หมายถึง การที่ประชาชนที่เข้าไปมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์ผลการดำเนินงาน ค้นหาข้อดี ข้อเสีย ประเมินผลการดำเนินงานการป้องกันปัญหายาเสพติด ควบคุม ติดตาม โครงการต่าง ๆ หรือกิจกรรมที่ทำอย่างต่อเนื่อง

2. ปัจจัยหนุนเสริม หมายถึง ทรัพยากรหรือองค์ประกอบที่ช่วยสนับสนุนการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ เช่น การสนับสนุนจากหน่วยงาน ทรัพยากรเพียงพอ นโยบายที่เอื้อต่อการทำงาน และการมีส่วนร่วมของชุมชน ซึ่งช่วยเพิ่มประสิทธิภาพ ลดอุปสรรค และสร้างแรงจูงใจให้ผู้ปฏิบัติงาน ประกอบด้วย

2.1 การเสริมสร้างความรู้ในเด็กและเยาวชน หมายถึง การเสริมสร้างความรู้ในเด็กและเยาวชนเป็นการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาหลักสูตรสื่อการสอน

และทักษะของครูให้เหมาะสม เพื่อให้เด็กและเยาวชนเข้าใจถึงอันตรายของยาเสพติด พร้อมทั้งเสริมสร้างทักษะชีวิตในการป้องกันการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด

2.2 การป้องกันยาเสพติดในกลุ่มแรงงาน หมายถึง การสร้างความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและแรงงาน เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยจากยาเสพติด โดยมีการเฝ้าระวังและสนับสนุนแรงงานที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้เข้าสู่กระบวนการบำบัด พร้อมทั้งให้โอกาสแรงงานที่ผ่านการบำบัดกลับเข้าสู่ระบบแรงงานอย่างปลอดภัย

2.3 การสร้างความตื่นตัวและจิตสำนึก หมายถึง การเผยแพร่ความรู้ในด้านการป้องกันปัญหาเสพติดผ่านการณรงค์และสื่อสารกับกลุ่มเสี่ยงโดยเน้นการใช้ผู้นำในชุมชน เช่น ผู้นำทางศาสนาและปราชญ์ชาวบ้าน นอกจากนี้ยังส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการป้องกันปัญหาเสพติดให้มากขึ้น

2.4 การจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์และพัฒนาคุณภาพชีวิต หมายถึง การส่งเสริมกลุ่มเสี่ยงที่อาจเกี่ยวข้องกับยาเสพติด โดยมุ่งเน้นการเสริมสร้างทักษะวิชาชีพ การวางแผนอนาคต การบำเพ็ญประโยชน์ และกิจกรรมสร้างสรรค์อื่น ๆ ซึ่งมีเป้าหมายในการลดความเสี่ยงในการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดและส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

2.5 การป้องกันยาเสพติดในระดับครอบครัว หมายถึง การสนับสนุนให้ครอบครัวมีบทบาทสำคัญในการป้องกันเยาวชนไม่ให้เข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด โดยการให้ความรู้และทักษะชีวิตแก่สมาชิกในครอบครัว มีการสื่อสารในครอบครัวที่เปิดเผย และการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว

2.6 ความเข้มแข็งของหมู่บ้านชุมชน หมายถึง การส่งเสริมให้ประชาชนในชุมชนมีบทบาทสำคัญในการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติด โดยใช้การมีส่วนร่วมของประชาชน ผู้นำชุมชน และการสร้างเครือข่ายความร่วมมือภายในชุมชนเพื่อเสริมสร้างความตระหนักรู้ ความเข้มแข็ง และการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในพื้นที่นั้น ๆ

2.7 การจัดระเบียบสังคม หมายถึง การพัฒนากลไกเฝ้าระวังและควบคุมปัจจัยเสี่ยงในชุมชน โดยเน้นการแก้ปัญหาเสพติด ซึ่งส่งผลกระทบต่อความมั่นคงและคุณภาพชีวิตของประชาชน การจัดระเบียบนี้รวมถึงการสร้างกฎระเบียบที่ชัดเจน การตั้งจุดตรวจ และมาตรการลงโทษอย่างเข้มงวด เพื่อลดการลักลอบกระทำผิดและสร้างความปลอดภัยในชุมชน

2.8 การป้องกันยาเสพติดในพื้นที่สื่อสังคมออนไลน์ หมายถึง การใช้แพลตฟอร์มดิจิทัลต่าง ๆ ในโซเชียลมีเดียออนไลน์ ของหน่วยงานราชการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในการสื่อสารและจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์เพื่อป้องกันปัญหาเสพติด

2.9 การสร้างพลังสังคมเอาชนะยาเสพติด หมายถึง กระบวนการที่ทำให้ชุมชนหรือประชาชนมีความสามารถ มีศักยภาพในการจัดการและป้องกันปัญหาเสพติดอย่างยั่งยืน ผ่านการสร้างเครือข่ายความร่วมมือในชุมชน การฝึกอบรมทักษะที่จำเป็นเพื่อเพิ่มศักยภาพในการบริหารจัดการ และการเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนให้สามารถพึ่งพาตนเองและการสนับสนุนทางเศรษฐกิจ เพื่อเพิ่มโอกาสในการมีรายได้ที่มั่นคง

2.10 การบำบัดรักษา หมายถึง กระบวนการช่วยเหลือผู้ติดยาให้เลิกใช้ยาและฟื้นฟูสุขภาพกายและใจ โดยมีการค้นหาผู้เสพในชุมชนและจัดให้เข้ารับการบำบัด ทั้งนี้ยังมีการประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือและส่งตัวผู้ป่วยเข้าสู่การรักษา

2.11 การปราบปรามและบังคับใช้กฎหมาย หมายถึง กระบวนการที่มุ่งเน้นการปราบปรามยาเสพติด การสกัดกั้นการค้ายาเสพติด การจับกุมผู้กระทำความผิด และการใช้มาตรการทางกฎหมายที่เข้มงวด โดยบูรณาการหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการควบคุมปัญหาเสพติด

2.12 การสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐ หมายถึง การจัดสรรเงินทุนเพื่อดำเนินโครงการและมาตรการที่มุ่งลดปัญหาเสพติดในสังคมไทย โดยเงินทุนนี้จะถูกใช้ในการป้องกันบำบัดรักษาและปราบปรามการค้ายาเสพติด ซึ่งสนับสนุนการดำเนินงานของหน่วยงานรัฐ

3. ความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติด หมายถึง การที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ สามารถปฏิบัติงานในการป้องกันปัญหาเสพติดได้บรรลุเป้าหมายตามที่ตั้งไว้ สามารถลด หรือหยุดยั้งการเกิดปัญหาการใช้ยาเสพติดในบุคคลกลุ่มบุคคลหรือชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบด้วย

3.1 การลดปัญหาผู้เสพยาเสพติด หมายถึง การดำเนินมาตรการต่าง ๆ ได้แก่ การป้องกัน การบำบัด การใช้กฎหมาย และการมีส่วนร่วมของชุมชน เพื่อให้จำนวนผู้ใช้สารเสพติดในชุมชนลดลง

3.2 การลดปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนจากผู้มีอาการจิตเวชจากยาเสพติด หมายถึง การดำเนินงานตามมาตรการ เช่น การบำบัด การเฝ้าระวัง

การบังคับใช้กฎหมาย และการให้ความรู้ในชุมชน ที่สามารถดำเนินได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้จำนวนผู้ป่วยจิตเวชจากยาเสพติดที่สร้างความเดือดร้อนลดลง ผู้ป่วยสามารถเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูสุขภาพ และควบคุมพฤติกรรมได้โดยไม่กลับไปใช้สารเสพติดซ้ำ

3.3 การตระหนักถึงโทษของยาเสพติด หมายถึง การรณรงค์

การปลูกฝัง และการเผยแพร่ความรู้ในด้านการป้องกันปัญหาเสพติด ซึ่งส่งผลให้ประชาชนและสังคมรับรู้ถึงอันตรายของยาเสพติด ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เช่น การรู้เท่าทันโทษของยาเสพติด การหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติด การเฝ้าระวังในชุมชน และความร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ ในพื้นที่เพื่อป้องกันปัญหาเสพติดอย่างยั่งยืน

4. ฝ่ายปกครองอำเภอ หมายถึง หน่วยงานหรือบุคคลที่ดูแล และบริหารพื้นที่ในระดับอำเภอ มีหน้าที่หลักในการบังคับใช้กฎหมาย ดูแลความสงบเรียบร้อย บริการประชาชน และดำเนินนโยบายรัฐร่วมกับหน่วยงานท้องถิ่นเพื่อพัฒนาชุมชนและแก้ไขปัญหาในพื้นที่

5. เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง หมายถึง บุคคลในหน่วยงานปกครอง เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน ที่รับผิดชอบดูแลความสงบ ความปลอดภัย และประสานงานกับประชาชน รวมถึงแก้ไขปัญหาสังคม เช่น ปัญหาเสพติดในชุมชน

6. ประชาชน หมายถึง บุคคลที่อาศัยในอำเภอเมืองบึงกาฬ ซึ่งมีสิทธิ หน้าที่ และความรับผิดชอบต่อสังคม รวมถึงการมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจและกิจกรรมของรัฐเพื่อสนับสนุนการพัฒนาและป้องกันปัญหาเสพติด

7. ยาเสพติด หมายถึง สารที่มีผลต่อระบบประสาทส่วนกลาง ส่งผลกระทบต่อสติสัมปชัญญะ อารมณ์ และพฤติกรรม เมื่อใช้ต่อเนื่องจะทำให้เกิดการเสพติดและอาการถอนยาเมื่อหยุดใช้

8. การป้องกันปัญหาเสพติด หมายถึง มาตรการหรือกิจกรรมเพื่อป้องกันการแพร่ระบาด และการค้ายาเสพติด โดยเน้นการสร้างวัฒนธรรม เสริมภูมิคุ้มกัน และส่งเสริมการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในสังคมเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย

9. ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง ลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ การตัดสินใจ และพฤติกรรมในการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติด ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพสมรส การศึกษา ตำแหน่ง ตำบลที่อาศัยอยู่

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชน

1.1 ความหมายของการมีส่วนร่วมของประชาชน

1.2 ประโยชน์ของการมีส่วนร่วม

1.3 รูปแบบของการมีส่วนร่วมของประชาชน

1.4 การมีส่วนร่วมประเภทต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญแห่ง

ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560

2. แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยหนุนเสริมที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกัน

ปัญหายาเสพติด

2.1 ความหมายของปัจจัยหนุนเสริม

2.2 องค์ประกอบของปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกัน

ปัญหายาเสพติด

3. แนวคิดเกี่ยวกับความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติด

3.1 แนวคิดในการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด

3.2 ความสำเร็จในการป้องกันยาเสพติด

3.3 การวัดผลความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่

ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

4. บริบทพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

4.1 ประวัติและความเป็นมา

4.2 ข้อมูลพื้นฐานอำเภอเมืองบึงกาฬ

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยในประเทศ

5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชน

การมีส่วนร่วมของประชาชน เป็นสิ่งที่สำคัญมากสำหรับงานพัฒนาชุมชนและท้องถิ่นในด้านต่าง ๆ โดยอาจส่งผลให้งานที่ทำสำเร็จหรือล้มเหลวต่อวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ก็ได้ ในการดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดของหน่วยงานราชการก็เช่นกัน จำเป็นต้องอาศัยการมีส่วนร่วมของประชาชนเพราะมาตรการสำคัญในการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดเป็นสิ่งแรกที่ต้องให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง

ความหมายของการมีส่วนร่วมของประชาชน

มีนักวิชาการหลายท่านให้ความหมายของการมีส่วนร่วมไว้หลากหลายท่าน ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (2560) ได้มีการให้ความหมายของการมีส่วนร่วมของประชาชนไว้ว่า หมายถึง กระบวนการที่ประชาชนหรือผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสีย ที่เกี่ยวข้องได้มีโอกาสในการเข้าร่วมกระบวนการขั้นตอนต่าง ๆ ของการบริหารราชการ โดยเริ่มตั้งแต่การที่ประชาชนรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน การร่วมแสดงความคิดเห็นหรือทัศนะต่าง ๆ การร่วมเสนอปัญหาความต้องการของชุมชน และท้องถิ่นตนเอง การร่วมกันคิดถึงแนวทาง สำหรับการแก้ไขปัญหา การเข้าไปมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจร่วมกัน การปฏิบัติงานร่วมกัน การร่วมกันดำเนินการ และการติดตามและประเมินผลร่วมกัน รวมทั้งการที่ประชาชนได้รับผลประโยชน์จากการพัฒนาร่วมกัน

สำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร (2561) กล่าวว่า การมีส่วนร่วม (Participation) หมายถึง การเข้าไปเกี่ยวข้องหรือการมีส่วนร่วมแบบทางตรง หรือทางอ้อมในการทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง ระดับของการมีส่วนร่วมจึงเริ่มตั้งแต่การให้ข้อมูลแก่ประชาชน การปรึกษาหารือประชาชน การเชิญประชาชนให้เข้าร่วมทำงาน ตลอดจนการให้อำนาจแก่ประชาชนในการตัดสินใจเรื่องหนึ่งเรื่องใด เพื่อให้การดำเนินการตอบสนองต่อความพึงพอใจของสมาชิกในสังคม ตลอดจนเป็นการสร้างการยอมรับแก่สมาชิกและยังสามารถเป็นวิธีการที่ผู้นำสามารถนำมาปรับใช้ในการจูงใจและสร้างขวัญกำลังใจให้แก่สมาชิก

สมบัติ นามบุรี (2562) กล่าวว่า การมีส่วนร่วมของประชาชน หมายถึง การที่หน่วยงานเปิดโอกาสให้ประชาชนทุกคนเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินการพัฒนา ทั้งทางตรงและทางอ้อมโดยการร่วมกันคิด ร่วมกันตัดสินใจ เพื่อที่จะร่วมกัน

กำหนดเป้าหมายของ

ประจวบ ทองศรี (2564) ได้อธิบายถึง การมีส่วนร่วมของประชาชนไว้ว่าเป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามาแสดงความคิดเห็นหรือแสดงความสามารถในลักษณะของการร่วมมือร่วมใจกันพัฒนา ตลอดจนการร่วมกันใช้ทรัพยากรต่าง ๆ ที่มีอยู่ในท้องถิ่น ให้เกิดประโยชน์การเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการต่าง ๆ เช่น การวางแผน การกำหนดนโยบาย การบำรุงรักษาทรัพยากรการติดตามและประเมินผล หรือการแสดงผลออกด้วยวิธีการอื่น ๆ โดยที่การมีส่วนร่วมของประชาชนจะเป็นแบบทางการหรือไม่ทางการก็ได้

William Erwin (1976, p. 5) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมไว้ว่า คือ กระบวนการให้บุคคลเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินงานพัฒนา ร่วมคิด ตัดสินใจ แก้ไขปัญหาด้วยตนเอง เน้นการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องอย่างแข็งขันของบุคคล แก้ไขปัญหาร่วมกับการใช้วิทยาการที่เหมาะสมและสนับสนุนติดตามการปฏิบัติงานขององค์การ และบุคคลที่เกี่ยวข้อง

William W. Reeder (1978, p. 39) ได้กล่าวว่า การมีส่วนร่วมของประชาชน หมายถึง การมีส่วนร่วมในการพบปะสังสรรค์ทางสังคม ซึ่งรวมทั้งการมีส่วนร่วมของบุคคลและการมีส่วนร่วมของกลุ่ม

World Health Organization (องค์การอนามัยโลก) (1978) ให้ความหมายของการมีส่วนร่วมของประชาชนว่า เป็นการรวมตัวกันของประชาชนในการตัดสินใจใช้ทรัพยากรและมีความรับผิดชอบในกิจกรรมของกลุ่ม

Cohen & Uphoff (1981 อ้างถึงใน สุธาวี กลิ่นอุดม, 2562, หน้า 10) ผู้ริเริ่มทฤษฎีการมีส่วนร่วม ได้ให้ความหมายของการมีส่วนร่วม คือ การที่ผู้มีส่วนร่วม ต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับกระบวนการ 4 กระบวนการ ดังนี้

1. การตัดสินใจ หมายถึง การที่ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการคิดริเริ่มกิจกรรมหรือโครงการ โดยมีการอภิปรายถึงปัญหาและความต้องการ มีการจัดลำดับความสำคัญของปัญหา การกำหนดทางเลือกว่าควรจะทำโครงการหรือกิจกรรมใดบ้าง และการตัดสินใจว่าจะทำโครงการหรือกิจกรรมใดและการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจยังครอบคลุมไปถึงการตัดสินใจในระหว่างการดำเนินงานโครงการ

2. การดำเนินการ การที่ประชาชนมีส่วนร่วมในทรัพยากรต่าง ๆ ให้กับโครงการทั้งในด้านเงิน แรงงาน วัสดุอุปกรณ์ และการมีส่วนร่วมในการบริหารและประสานงานโครงการต่าง ๆ

3. การรับผลประโยชน์ การมีส่วนร่วมประเภทนี้มีสองนัย คือ เป็นทั้งการร่วมรับประโยชน์และร่วมรับผลสืบเนื่องในทางลบจากโครงการพัฒนา ผลประโยชน์ที่ได้รับ ได้แก่ (1) ผลประโยชน์ด้านวัตถุ คือ การมีรายได้และทรัพย์สินเพิ่มขึ้นและมั่นคงมากขึ้น หรือการมีสาธารณูปโภคที่เพียงพอมีประสิทธิภาพหรือคุณภาพที่ดี (2) ผลประโยชน์ด้านสังคม ได้แก่ การได้รับการศึกษาหรือมีการรู้หนังสือมากขึ้น รวมทั้งการให้บริการสังคมอื่นมากขึ้นและมีคุณภาพดีขึ้น (3) ผลประโยชน์ส่วนบุคคล ได้แก่ ได้รับความนับถือจากตนเองและผู้อื่นมากขึ้น มีพลังอำนาจทางการเมืองมากขึ้นและมีความรู้สึกถึงความพึงพอใจต่อผลงานตัวเองเป็นการสร้างประสิทธิภาพให้กับตนเอง

4. การประเมินผล เป็นการที่ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการประเมินโครงการ ทั้งอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ รูปแบบการมีส่วนร่วมประเมินอย่างเป็นทางการ เช่น การประชุมเพื่อทบทวนและประเมินการดำเนินงานที่ผ่านมา การร่วมเป็นคณะกรรมการหรือคณะกรรมการในการประเมินผล หรือการเข้าร่วมเป็นคณะกรรมการในการวิจัยประเมินผล สำหรับการมีส่วนร่วมในการประเมินผลอย่างไม่เป็นทางการ เช่น การประชุมกลุ่มย่อยอย่างไม่เป็นทางการ หรือการพบปะพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานของโครงการ

Utama (2010 อ้างถึงใน ประจวบ ทองศรี, 2564) กล่าวว่า การมีส่วนร่วมของประชาชน หมายถึง การที่ประชาชนเข้ามาให้ความร่วมมือและมีส่วนร่วมซึ่งกันและกันในทุก ๆ ด้าน โดยเริ่มตั้งแต่การเข้ามามีส่วนร่วมในการวางแผน การมีส่วนร่วมตัดสินใจ การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติการดำเนินการ การมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ และการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล กระบวนการเหล่านี้ทำให้หน่วยงานและประชาชนสามารถพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันร่วมกันใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างสมานฉันท์ นำไปสู่การพัฒนาได้อย่างยั่งยืน

จากที่กล่าวมาผู้วิจัยได้สรุป ความหมายของการมีส่วนร่วมของประชาชน คือ การเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการกำหนดกิจกรรมต่าง ๆ เริ่มตั้งแต่การวางแผน การดำเนินการ การลงมือปฏิบัติ และการประเมินผลการดำเนินงาน รวมทั้งการเสนอความเห็นหรือที่เรียกว่าการตัดสินใจ ซึ่งเป็นการตกลงก่อนการดำเนินงาน

การได้ร่วมปฏิบัติงาน โดยร่วมแรงร่วมใจในการดำเนินงาน ในรูปแบบของการลงมือทำ การร่วมรับผลประโยชน์ด้านวัตถุ ด้านสังคม ด้านบุคคลและการร่วมติดตามตรวจสอบ ประเมินผลในการดำเนินงาน เพื่อให้เกิดประโยชน์และแสดงให้เห็นถึงความโปร่งใสในการดำเนินงาน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันปัญหา ยาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

ประโยชน์ของการมีส่วนร่วม

การมีส่วนร่วม เป็นเป็นสิ่งที่ช่วยเสริมสร้างการตระหนักรู้ในบทบาทหน้าที่ของพลเมืองที่จะต้องเข้าไปมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือที่จะทำให้ชุมชนมีความเข้มแข็งสามัคคีและเห็นคุณค่าของท้องถิ่นตนเอง

Creighton (2005, pp. 7-10) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการมีส่วนร่วมของประชาชนไว้ดังนี้

1. เพิ่มคุณภาพของการตัดสินใจ กระบวนการปรึกษาหารือกับสาธารณชน ช่วยให้เกิดความกระจ่างในวัตถุประสงค์และความต้องการของโครงการหรือนโยบายนั้น ๆ ได้อยู่เสมอ สาธารณชนสามารถผลักดันให้เกิดการทบทวนข้อสันนิษฐานที่ปิดบังอยู่ ให้มีทางออกที่มีประสิทธิภาพที่ดีที่สุดได้

2. การลดค่าใช้จ่ายและการสูญเสียเวลา กระบวนการหรือโครงการมีส่วนร่วมของประชาชนอย่างเต็มรูปแบบ มักจะสิ้นเปลืองและเสียเวลา แต่ในทางปฏิบัติแล้ว การมีส่วนร่วมของประชาชนถ้าเริ่มมาตั้งแต่ต้นก็สามารถที่จะลดความล่าช้า และลดค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งของประชาชนได้

3. การสร้างฉันทามติ การมีส่วนร่วมของประชาชนสามารถที่จะสร้างข้อตกลงที่มั่นคงและยืนยาวและการยอมรับระหว่างกลุ่มซึ่งอาจจะมีความเห็นขัดแย้งกัน คนละทาง การมีส่วนร่วมนี้ยังก่อให้เกิดความเข้าใจระหว่างคู่กรณี ลดความขัดแย้งได้

4. การหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้าเป็นสิ่งสำคัญ เพราะความขัดแย้งอาจบานปลายจนกลายเป็นความเป็นปฏิปักษ์ การเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมจึงเป็นแนวทางที่ช่วยลดความตึงเครียดและลดโอกาสการเผชิญหน้าได้

5. การเพิ่มความง่ายต่อการนำไปปฏิบัติ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจทำให้คนมีความรู้สึกถึงความเป็นเจ้าของการตัดสินใจนั้น

6. การดำรงไว้ความน่าเชื่อถือและความชอบธรรม เป็นวิธีทางที่จะไปสู่ความชอบธรรมและการดำรงอยู่ของความชอบธรรม

7. การคาดคะเนความห่วงกังวลของประชาชนและค่านิยมของสาธารณชน ในขณะที่เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นทำงานกับสาธารณชน ในโครงการมีส่วนร่วมของประชาชน เกิดความตระหนักถึงการตอบสนองของสาธารณชน ที่เป็นไปได้ต่อกระบวนการและการตัดสินใจต่าง ๆ

8. การพัฒนาความเชี่ยวชาญและความคิดสร้างสรรค์ของสาธารณชน ประโยชน์อันสำคัญอย่างยิ่งของการมีส่วนร่วมของประชาชน คือการให้การศึกษาต่อสาธารณชนที่ดีขึ้น

อรรถัย กักพล (2552, หน้า 27 – 28) ได้อธิบายประโยชน์ของการมีส่วนร่วมของประชาชนว่ามีประโยชน์ 7 ประการ ดังนี้

1. เพิ่มคุณภาพการตัดสินใจ การให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลข่าวสารและความคิดเห็นต่าง ๆ จะช่วยให้ได้ข้อมูลประกอบการตัดสินใจที่ครบถ้วนรอบคอบมากขึ้น นอกจากนั้น ยังช่วยให้เกิดทางเลือกใหม่ ทำให้การตัดสินใจรอบคอบและได้รับการยอมรับมากขึ้น โดยเฉพาะการตัดสินใจที่กระทบกับประชาชนโดยตรง

2. ลดค่าใช้จ่ายและการสูญเสียเวลา เมื่อการตัดสินใจนั้นได้รับการยอมรับ ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมตั้งแต่ต้น รับทราบข้อมูลคำอธิบายต่าง ๆ เห็นประโยชน์ส่วนรวมที่จะได้รับ จะช่วยลดความขัดแย้งระหว่างการนำไปปฏิบัติ แน่ใจว่าการมีส่วนร่วมของประชาชนมีค่าใช้จ่ายและระยะเวลา แต่เมื่อประชาชนยอมรับการนำโครงการไปสู่การปฏิบัติจะรวดเร็วขึ้น ซึ่งในประเด็นนี้จะเห็นว่าโครงการของภาครัฐที่เร่งการตัดสินใจหรือปกปิด เมื่อประชาชนทราบภายหลังและต่อต้าน บางโครงการนำไปสู่การปฏิบัติไม่ได้ล่าช้าเป็นปี ๆ บางโครงการสามารถก่อสร้างได้เสร็จและประชาชนไม่ยอมให้เข้าไปดำเนินการ กลายเป็นอนุสาวรีย์ร้าง ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเสียดายงบประมาณดังกล่าวสามารถนำไปสร้างคุณประโยชน์ได้มากมาย

3. การสร้างฉันทามติ สำหรับสถานการณ์ปัจจุบันการสร้างฉันทามติ อาจเป็นเรื่องยาก สังคมเรากลายร่างเป็นภาพลักษณ์และต้องยอมรับความหลากหลายแตกต่างทางความคิด กลไกที่ช่วยให้ความแตกต่างนั้นได้มีการแลกเปลี่ยน คือ กลไกการมีส่วนร่วมของประชาชน ในทางหลักการเราเชื่อว่าการมีส่วนร่วมของประชาชน อาจช่วยป้องกันความขัดแย้งได้ แต่ในสังคมไทยที่ผ่านมา ภาครัฐมักดำเนินการตัดสินใจไปก่อน เมื่อประชาชนต่อต้าน จึงจัดกระบวนการการมีส่วนร่วมของประชาชน ซึ่งเข้าไปแล้วหากเกิดเป็นความขัดแย้งขึ้น จำเป็นต้องใช้หลักการจัดการความขัดแย้งเข้ามาแทน ดังนั้น

การมีส่วนร่วมของประชาชน จึงสามารถช่วยลดความขัดแย้งทางการเมืองและ
เกิดความชอบธรรมในการตัดสินใจของรัฐ

4. ร่วมมือในการนำไปปฏิบัติ การมีส่วนร่วมของประชาชนเมื่อประสบ
ความสำเร็จ จะทำให้ประชาชนเกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของและมีความกระตือรือร้นในการ
ช่วยให้เกิดผลในทางปฏิบัติ

5. ช่วยทำให้ผู้บริหารท้องถิ่นมีความใกล้ชิดกับประชาชน การมีส่วนร่วม
ของประชาชนช่วยให้ผู้บริหารและผู้ปฏิบัติงานในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเกิดความ
ใกล้ชิด สร้างความสัมพันธ์ที่ดี สร้างความรู้สึกว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นของ
ประชาชนไม่ใช่เป็นของนักการเมืองเท่านั้น นอกจากนั้นด้วยความใกล้ชิด ผู้บริหารท้องถิ่น
จะไวต่อความรู้สึกห่วงกังวลของประชาชน และเกิดความตระหนักในการตอบสนอง
ต่อความกังวลของประชาชน

6. ช่วยพัฒนาความเชี่ยวชาญและความคิดสร้างสรรค์ของสาธารณชน
การมีส่วนร่วมของประชาชน เป็นการให้การศึกษาแก่ประชาชนเพื่อเรียนรู้กระบวนการ
ตัดสินใจและเป็นเวทีฝึกผู้นำชุมชน

7. ช่วยทำให้ประชาชนสนใจประเด็นสาธารณะมากขึ้น การมีส่วนร่วมเป็น
การเพิ่มทุนทางสังคมและช่วยเสริมสร้างให้ประชาชน เป็นพลเมืองที่กระตือรือร้น
สอดคล้องกับการปกครองตามหลักประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การมีส่วนร่วมของประชาชน มีบทบาทสำคัญในการ
เสริมสร้างความตระหนักรู้ในหน้าที่ของพลเมืองในการร่วมบริหารจัดการสาธารณะ
ซึ่งช่วยยกระดับคุณภาพการตัดสินใจ ลดต้นทุนและความล่าช้าในกระบวนการตัดสินใจ
ในอนาคต ก่อให้เกิดฉันทามติ ลดความขัดแย้งทางการเมือง เพิ่มประสิทธิภาพในการ
นำไปสู่การปฏิบัติและเสริมสร้างความน่าเชื่อถือและความชอบธรรม ทั้งยังส่งผลให้
ภาคประชาสังคมเข้มแข็งขึ้น ประโยชน์เหล่านี้ล้วนสะท้อนถึงความสำคัญของกระบวนการ
มีส่วนร่วม ที่กระตุ้นให้ประชาชนตื่นตัวและเห็นคุณค่าของการมีบทบาทในสังคมอย่าง
แท้จริง

รูปแบบของการมีส่วนร่วมของประชาชน

การมีส่วนร่วมของประชาชน เป็นพฤติกรรมที่สำคัญอย่างยิ่งที่จะส่งผลให้
กิจกรรมหรือการพัฒนาต่าง ๆ ประสบความสำเร็จสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

โดยมีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงรูปแบบและขั้นตอนการมีส่วนร่วมของประชาชนไว้หลากหลาย ดังนี้

John M Cohen & Norman T. Uphoff (1981, pp. 218–219 อ้างถึงใน ใบบุญ โตทอง, 2560, หน้า 13–15) ได้จำแนกการมีส่วนร่วมออกเป็น 4 ระดับ คือ

1. การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (Decision making) เป็นการมีส่วนร่วมที่เป็นการแสดงออกด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดระบบหรือกำหนดระบบของโครงการเป็นการประเมินปัญหาหรือทางเลือกที่จะสามารถเป็นไปได้ที่จะนำไปปฏิบัติเพื่อการพัฒนาโดยการประเมินสภาพที่เป็นอยู่และสาเหตุของปัญหาซึ่งในขั้นตอนนี้ยังแบ่งย่อยออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่

1.1 การมีส่วนร่วมในขั้นต้น (Initial decision) เป็นการค้นหาความต้องการที่แท้จริง ซึ่งเป็นวิธีการที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมของโครงการ

1.2 การมีส่วนร่วมในขั้นเตรียมการ (Ongoing decision) เป็นการหาโอกาสหรือช่องทางในการแก้ปัญหา รวมทั้งลำดับความสำคัญของโครงการที่จะต้องดำเนินการ

1.3 การมีส่วนร่วมในขั้นการตัดสินใจปฏิบัติการ (Operation decision) เป็นการหาบุคลากรเข้ามาปฏิบัติการได้แก่อาสาสมัครผู้ประสานงานหรือกลุ่มที่รวมตัวกันตามประเพณี เช่น กลุ่มสตรีหรือกลุ่มหนุ่มสาวเพื่อที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรมโดยการเป็นสมาชิกร่วมดำเนินการคัดเลือกผู้นำและการสร้างพลังอำนาจให้แก่องค์กร

2. การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติการ (Implementation) เป็นการดำเนินงานตามโครงการและแผนงานและเป็นการก่อให้เกิดความรู้สึกร่วมในการเป็นเจ้าของกิจกรรมและผลงานที่ปรากฏในขั้นตอนนี้ยังแบ่งออกได้เป็น 3 ส่วน คือ

2.1 การมีส่วนร่วมในการสละทรัพยากร (Resource contribution) ได้แก่ การมีส่วนร่วมสละแรงกาย การสละเงิน การให้วัสดุอุปกรณ์และการให้คำแนะนำซึ่งทรัพยากรเหล่านี้จะให้ความช่วยเหลือ

2.2 การมีส่วนร่วมในการบริหารและการประสานงาน (Administration & Coordination) จะมีส่วนร่วมโดยวิธีการจ้างบุคคลเข้ามามีส่วนร่วมดำเนินการการฝึกอบรมผู้ที่เข้าปฏิบัติในโครงการหรือการให้คำปรึกษา ในการตัดสินใจเกี่ยวกับโครงการและเป็นผู้ประสานงานในโครงการด้วย

2.3 การมีส่วนร่วมในการเข้าเป็นผู้ปฏิบัติในโครงการมักพบว่ามีลักษณะเป็นการบังคับให้เข้าปฏิบัติในโครงการมากที่สุด การมีส่วนร่วมโดยการบังคับให้ปฏิบัติจะต่างจากการให้ความร่วมมือ เพราะการบังคับให้ทำนั้นผลประโยชน์ (Benefits) จะไม่ใช่เป็นสิ่งสำคัญ แต่ถ้าเป็นการมีส่วนร่วมด้วยความเต็มใจนั้นจะมีการคำนึงถึงผลประโยชน์ที่จะได้รับหลังเกิดการมีส่วนร่วมด้วย

3. การมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ (Benefits) ยังแบ่งออกได้เป็น 3 ส่วน คือ

3.1 การมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ในด้านวัตถุ (Material benefits) ได้แก่ การมีส่วนร่วมในการเพิ่มผลผลิตรายได้หรือทรัพย์สิน

3.2 การมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ในด้านสังคม (Social benefits) ได้แก่ ผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นแก่สังคม เช่น โรงเรียน สถานที่สาธารณะ หรือส่วนกลางของชุมชน เช่น การเพิ่มคุณภาพชีวิตการเกิดระบบน้ำประปา

3.3 การมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ในด้านบุคคล (Personal benefit) ได้แก่ ความนับถือตนเอง (Self-esteem) พลังอำนาจทางการเมือง (Political power) ความคุ้มค่าของผลประโยชน์

4. การมีส่วนร่วมในการประเมินผล (Evaluation) หมายถึง การมีส่วนร่วมในการวัดผลและวิเคราะห์ผลของการดำเนินงานรวมทั้งเป็นการค้นหาข้อดีและข้อบกพร่องเพื่อหาแนวทางแก้ไขการทำงานให้มีประสิทธิภาพต่อไป แต่การมีส่วนร่วมในขั้นนี้ส่วนใหญ่บทบาทดังกล่าวจะเป็นของเจ้าหน้าที่ภาครัฐโดยจะเป็นการประเมินผลของงบประมาณที่จัดสรรนั้นนำไปใช้อย่างไรบ้างกรณีแม้แต่เจ้าหน้าที่เองยังไม่มีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมในขั้นตอนดังกล่าว การมีส่วนร่วมในการประเมินผลนี้จะเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของพลังความคิดของมวลชนที่จะทำให้โครงการพัฒนาหรือสามารถนำไปประยุกต์ใช้ต่อไป

International Fund for Agricultural Development (2001) หรือเรียกว่า IFAD ซึ่งเป็นกองทุนเพื่อการพัฒนาการเกษตรระหว่างประเทศขององค์การสหประชาชาติ ซึ่งมีพันธกิจเพื่อช่วยเหลือประชาชนที่ยากจนในชนบท เพื่อแก้ไขปัญหาความยากจน ได้แบ่งระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนออกเป็น 8 ระดับนั้น ซึ่งขั้นรับฟังความคิดเห็นสอดคล้องอยู่ในระดับที่ 3 การมีส่วนร่วมโดยให้คำปรึกษารายมีละเอียด ดังนี้

1. การมีส่วนร่วมแบบเฉยเมย (Passive participation) เป็นการมีส่วนร่วมในลักษณะที่ประชาชนมีส่วนร่วมเพียงแต่ถูกบอกเล่าว่ามีอะไรเกิดขึ้นหรือจะเกิดขึ้น ไม่รับฟังการตอบสนองจากประชาชน

2. การมีส่วนร่วมในการให้ข่าวสาร (Participation in information giving) ประชาชนมีส่วนร่วมโดยตอบคำถามที่มาจากเจ้าหน้าที่หรือนักวิจัยโดยใช้แบบสอบถาม หรือแบบสำรวจหรือแนวทางอื่น ๆ ประชาชนไม่มีโอกาสที่จะมีส่วนร่วมในการนำข้อมูล ข่าวสารไปใช้

3. การมีส่วนร่วมโดยให้คำปรึกษา (Participation by consultation) ประชาชนมีส่วนร่วมในลักษณะที่ถูกปรึกษาโดยที่บุคคลภายนอกรับฟังความคิดเห็นต่าง ๆ จากประชาชน เจ้าหน้าที่ภาครัฐอาจนำความคิดเห็นที่ได้มาจากประชาชน เพื่อนำมาใช้ในการวางแผนหรือตัดสินใจหรือแก้ไขปัญหาต่อไป การมีส่วนร่วมในลักษณะเช่นนี้เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ตกอยู่ภายใต้ข้อผูกพันที่จะทำตามความเห็นของประชาชน

4. การมีส่วนร่วมด้วยสิ่งจูงใจทางวัตถุ (Participation for material incentives) เป็นการให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมผ่านการนำทรัพยากรต่าง ๆ มาจูงใจ เช่น ค่าจ้าง การให้อุปกรณ์ที่นำไปใช้ในการประกอบอาชีพ

5. การมีส่วนร่วมเชิงหน้าที่ (Functional participation) ประชาชนมีส่วนร่วมผ่านการที่หน่วยงานภายนอกมาช่วยก่อตั้งกลุ่มให้เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่หน่วยงานภายนอก ต้องการโดยให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมตามบทบาทหน้าที่หรือตามกฎหมายที่กำหนดไว้

6. การมีส่วนร่วมเชิงปฏิสัมพันธ์ (Interactive participation) เป็นระดับที่ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการวิเคราะห์ ซึ่งนำไปสู่การจัดทำแผนปฏิบัติการและช่วยก่อตั้งสถาบันใหม่ ๆ ในท้องถิ่นหรือเข้ามามีส่วนร่วมในการช่วยสร้างความเข้มแข็งให้กับสถาบันที่มีอยู่มีการนำบุคคลที่มีความรู้จากแหล่งต่างๆ มาทำงานร่วมกัน

7. การระดมตน (Self – mobilization) เป็นการมีส่วนร่วมของประชาชน โดยที่ไม่ขึ้นกับสถาบันหรือองค์กรภายนอก ประชาชนมีการติดต่อสื่อสารกับภายนอก เพื่อนำมาซึ่งการได้มาทรัพยากรต่าง ๆ และคำแนะนำทางวิชาการที่ตนจำเป็นแต่ประชาชนยังสามารถระดมความคิดริเริ่มของตนเอง ตลอดจนควบคุมวิธีใช้ทรัพยากรและการทำงานร่วมกันเอง

8. การเป็นตัวเร่งการเปลี่ยนแปลง (Catalyzing change) เป็นการมีส่วนร่วมของประชาชนที่สมาชิกในชุมชนมีส่วนผลักดันให้คนอื่น ๆ ในชุมชนริเริ่มการเปลี่ยนแปลงกันเอง โดยเน้นการพึ่งพาตนเองเป็นหลักสำคัญ

International Association of Participation (2006) หรือเรียกว่า IAP2 คือ สมาคมนานาชาติด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน ได้กล่าวถึงตัวแบบระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนโดยนำเสนอการแบ่งระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนออกเป็น 5 ขั้น ซึ่งเป็นตามหลักการเดียวกับของ Arnstein คือ ยิ่งสูงขึ้นยิ่งสะท้อนอำนาจและอิทธิพลของประชาชนในการบริหารหรือตัดสินใจมากขึ้นด้วย จำแนกได้ดังนี้

1. การมีส่วนร่วมในระดับเสริมอำนาจให้ประชาชน เป็นขั้นที่ให้บทบาทประชาชนสูงที่สุดเพราะให้ประชาชนเป็นผู้ตัดสินใจด้วยตนเอง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะดำเนินการตามผลการตัดสินใจนั้น รูปแบบการมีส่วนร่วมในขั้นนี้ที่รู้จักกันดีคือ การลงประชามติ หรือสภาเมือง การมีส่วนร่วมในรูปแบบนี้สะท้อนความยินยอมพร้อมใจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในการยอมรับอำนาจการตัดสินใจของประชาชนหรือ ชุมชน อย่างไรก็ตาม การมีส่วนร่วมในระดับนี้ องค์กรส่วนท้องถิ่นต้องมีกระบวนการเสริมความสามารถของประชาชนให้สามารถตัดสินใจด้วยตัวเอง อาทิเช่น ข้อมูลที่ครอบคลุมเพียงพอ การเสริมทักษะให้ประชาชนวิเคราะห์ข้อมูลและตัดสินใจหาทางแก้ปัญหาที่มีคุณภาพการใช้ การมีส่วนร่วมในระดับนี้สะท้อนให้เห็นถึงอำนาจของประชาชนในระดับสูง

2. การมีส่วนร่วมในระดับสร้างความร่วมมือ เป็นการให้บทบาทของประชาชนในระดับสูงโดยประชาชนและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะทำงานร่วมกัน ในกระบวนการของการตัดสินใจ ฉะนั้น ความคิดเห็นของประชาชนจะสะท้อนออกมาในการตัดสินใจค่อนข้างสูง รูปแบบการมีส่วนร่วมในขั้นนี้ เช่น คณะกรรมการร่วมภาครัฐ เอกชน และคณะที่ปรึกษาฝ่ายประชาชน ผลการตัดสินใจที่ออกมาเป็นผลการตัดสินใจร่วมกัน เชื่อว่าจะนำไปสู่การเสริมสร้างความสมานฉันท์ในสังคม เพราะประชาชนหรือตัวแทนของประชาชน เข้าไปมีส่วนร่วมในองค์กรตัดสินใจด้วยไม่ใช่เพียงให้ความคิดเห็นต่อองค์กรตัดสินใจ

3. การมีส่วนร่วมในระดับเข้ามามีบทบาท เป็นลักษณะการเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมทำงานตลอดกระบวนการตัดสินใจ มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และข้อมูลระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับประชาชนอย่างจริงจังและมีจุดมุ่งหมายชัดเจน ข้อมูลความคิดเห็นของประชาชนจะสะท้อนออกมาในทางเลือกต่าง ๆ ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนขั้นนี้ใกล้เคียงกับการมีส่วนร่วมในระดับการร่วมมือ เพียงแต่รูปแบบการมีส่วนร่วมแบบร่วมมือ มีลักษณะเป็นกิจกรรมถาวรมากกว่าการมีส่วนร่วมในขั้นนี้ อำนาจการตัดสินใจสุดท้ายยังเป็นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ประชาชนมีส่วนร่วม

ตั้งแต่เริ่มต้นและมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันอย่างเข้มข้น ตัวอย่างเทคนิคการมีส่วนร่วมที่ใช้มาก อาทิเช่น การประชุมเชิงปฏิบัติการตั้งคณะทำงานภาคประชาชน เป็นต้น

4. การมีส่วนร่วมในระดับการรับฟังความคิดเห็น เป็นลักษณะของการเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนในการให้ข้อมูล ข้อเท็จจริง ความรู้สึก และความคิดเห็น เพื่อประกอบการตัดสินใจ ดังนั้น ประชาชนจึงมีบทบาทในฐานะผู้ให้ข้อมูล ขณะที่การตัดสินใจยังคงเป็นหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐ เทคนิคการมีส่วนร่วมในลักษณะนี้ ได้แก่ การสำรวจความคิดเห็น และการประชุมสาธารณะ ปัจจุบันกฎหมายหลายฉบับมักกำหนดให้หน่วยงานภาครัฐต้องจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนอย่างน้อยในระดับนี้

5. การมีส่วนร่วมในระดับนี้ ถือเป็นการมีส่วนร่วมของประชาชนในระดับต่ำที่สุด ประชาชนมีบทบาทเพียงรับทราบข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์ หรือเรื่องราวที่เกิดขึ้นเท่านั้น เช่น รู้ว่าเกิดอะไร ที่ไหน เมื่อใด การที่ภาครัฐเพียงตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ แล้วแจ้งให้ประชาชนทราบ มักสะท้อนรูปแบบการบริหารงานที่ล้าสมัยและแนวคิดแบบ “ภาครัฐเป็นผู้ดีที่สุด” อย่างไรก็ตาม การให้ข้อมูลข่าวสารแก่ประชาชนยังคงเป็นเรื่องสำคัญ ทั้งนี้ ต้องเน้นการให้ข้อเท็จจริงที่ครบถ้วน ไม่ใช้การประชาสัมพันธ์เพียงแสดงด้านดีเท่านั้น และควรเปิดโอกาสให้ประชาชน ใช้ข้อมูลเหล่านั้นในการวิเคราะห์และแสดงความคิดเห็นอย่างมีคุณภาพ

บรรศักดิ์ อูวรรณโณ และคณะ (2558) ได้แบ่งระดับการมีส่วนร่วมได้ ดังนี้

ระดับที่ 1 การให้ข้อมูลข่าวสารแก่ประชาชนเกี่ยวกับกิจกรรม หรือสิทธิต่าง ๆ ของประชาชน การมีส่วนร่วมในระดับนี้ถือเป็นระดับที่ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในขั้นตอนน้อยที่สุด ซึ่งเป็นสิทธิพื้นฐานของประชาชนในการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับงานของภาครัฐ โดยหน่วยงานภาครัฐมีหน้าที่ในการนำเสนอข้อมูลที่เป็นจริง ถูกต้อง ทันสมัย และประชาชนสามารถเข้าถึงได้

ระดับที่ 2 การปรึกษาหารือ (Consult) เป็นระดับการมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูล ข้อเท็จจริง ความรู้สึก และความคิดเห็นประกอบการตัดสินใจ ดังนั้น ประชาชนมีบทบาทในฐานะการให้ข้อมูลการตัดสินใจเป็นของหน่วยงานภาครัฐรูปแบบการมีส่วนร่วมในลักษณะนี้ เช่น การสำรวจความคิดเห็น และการประชุมสาธารณะ

ระดับที่ 3 การให้ประชาชนเข้ามามีบทบาท (Involve) ในกระบวนการทำงานเริ่มตั้งแต่การกำหนดนโยบาย การวางแผน โครงการ และวิธีการทำงานโดย

หน่วยงานภาครัฐมีหน้าที่จัดระบบอำนวยความสะดวก ยอมรับการเสนอแนะ และการตัดสินใจร่วมกับภาคประชาชน การมีส่วนร่วมระดับนี้มักดำเนินการในรูปแบบการประชุมเชิงปฏิบัติการ

ระดับที่ 4 การสร้างความร่วมมือ (Collaborate) เป็นระดับของการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในระดับสูง โดยประชาชนและภาครัฐจะทำงานร่วมกันในกระบวนการของการตัดสินใจ เช่น คณะกรรมการร่วมภาครัฐ และเอกชน คณะที่ปรึกษาภาคประชาชน

ระดับที่ 5 การให้อำนาจแก่ประชาชน (Empower) เป็นระดับที่ให้บทบาทแก่ประชาชนในระดับที่สูงสุด เพราะให้ประชาชนเป็นผู้ตัดสินใจ รัฐจะดำเนินการตามการตัดสินใจนั้น ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในระดับสูงสุดนี้เน้นให้ประชาชนเป็นเจ้าของดำเนินการกิจ และภาครัฐ มีหน้าที่ในการส่งเสริมสนับสนุนเท่านั้น รูปแบบการมีส่วนร่วมในระดับนี้ เช่น การลงประชามติ และการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งโดยกระบวนการประชาคม

จากที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า รูปแบบการมีส่วนร่วมของประชาชน ได้แก่ องค์การประชาชนที่ตั้งขึ้นอย่างไม่เป็นทางการ มีการรวมตัวกันเองเป็นกลุ่มขนาดเล็กในระดับหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ เพื่อร่วมทำประโยชน์ต่อส่วนร่วมหรือสมาชิกกลุ่มส่วนใหญ่ จะได้รับการสนับสนุนจากส่วนราชการหรือองค์กรเอกชน เช่น ลูกเสือชาวบ้านกลุ่มออมทรัพย์ องค์การประชาชนที่ตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการ เป็นองค์กรที่ประชาชนทำกิจกรรมตามวัตถุประสงค์ที่จดทะเบียน หรือตามที่กฎหมายบัญญัติบทบาทหน้าที่ไว้ เช่น คณะกรรมการหมู่บ้าน สภาตำบล องค์การบริหารส่วนตำบล และตัวแทนบุคคลหรือตัวแทนองค์กรเอกชนเข้าร่วมเป็นคณะกรรมการ เช่น คณะกรรมการประสานงานในกิจกรรมของรัฐบาล ส่วนขั้นตอนการมีส่วนร่วมในงานวิจัยเรื่องนี้ประกอบด้วย 1) การตัดสินใจ 2) การดำเนินงาน 3) การรับผลประโยชน์ 4) การประเมินผล จากแนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม ของ Cohen & Uphoff, (1981, pp. 218-219)

การมีส่วนร่วมประเภทต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560

การมีส่วนร่วมของประชาชนตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ สามารถจัดแบ่งการมีส่วนร่วมในรูปแบบต่าง ๆ ดังนี้ (พนารัตน์ มาศมงคล, 2562)

1. การให้ประชาชนมีส่วนร่วมในรูปแบบ “การให้ข้อมูลข่าวสารแก่ประชาชน”

รูปแบบการให้ข้อมูลข่าวสารเป็นระดับของการมีส่วนร่วมในระดับต้น ๆ ของการมีส่วนร่วม ทั้งนี้ เนื่องจากรัฐธรรมนูญมีความประสงค์จะให้ประชาชนได้รับข้อมูลข่าวสารเพื่อให้ประชาชนรับรู้และมีส่วนร่วมในการบริหารประเทศไทยในฐานะที่เป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตย การมีส่วนร่วมรูปแบบนี้ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยจึงได้กำหนดทั้งในแง่ของ “สิทธิ เสรีภาพ และ หน้าที่” ให้แก่ประชาชนชาวไทย เช่น

1.1 การกำหนด “หน้าที่” ของปวงชนชาวไทยให้มีหน้าที่พิทักษ์รักษาไว้ซึ่งชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ป้องกันประเทศ ปฏิบัติตามกฎหมาย เข้ารับการศึกษอบรมในการศึกษาภาคบังคับ รับราชการทหาร เคารพและไม่ละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น ไปใช้สิทธิเลือกตั้งหรือลงประชามติอย่างอิสระ ร่วมมือและสนับสนุนการอนุรักษ์และคุ้มครองสิ่งแวดล้อม เสียภาษีอากร และไม่ร่วมมือหรือสนับสนุนการทุจริตและประพฤติมิชอบทุกรูปแบบ (มาตรา 50)

1.2 เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ในส่วนของการที่รัฐจะต้องให้ข้อมูลข่าวสารแก่ประชาชนเพื่อก่อให้เกิดการมีส่วนร่วมของประชาชน จึงถือเป็นหน้าที่หลักของรัฐในการส่งเสริมให้ประชาชนและชุมชนมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศด้านต่าง ๆ การจัดทำบริการสาธารณะทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่น การตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ การต่อต้านการทุจริตและประพฤติมิชอบ รวมตลอดทั้งการตัดสินใจทางการเมือง และการอื่นใดบรรดาที่อาจมีผลกระทบต่อประชาชนหรือชุมชน (มาตรา 78) ดังนั้น รัฐธรรมนูญจึงได้กำหนดให้ภาครัฐต้องรายงานหรือให้ความรู้แก่ประชาชนในการกระทำต่าง ๆ ที่หลากหลายประเภท เช่น

- คณะกรรมการการเลือกตั้งต้องประกาศรายชื่อบุคคลที่พรรคการเมือง ส่งรายชื่อผู้ที่จะเป็นนายกรัฐมนตรีให้ประชาชนทราบ (มาตรา 88)
- รัฐต้องเปิดเผยข้อมูลหรือข่าวสารสาธารณะในครอบครองของหน่วยงานของรัฐและต้องจัดให้ประชาชนเข้าถึงข้อมูลหรือข่าวสารดังกล่าวได้โดยสะดวก (มาตรา 59)

- รัฐต้องส่งเสริม สนับสนุน และให้ความรู้แก่ประชาชนถึงอันตรายที่เกิดจากการทุจริตและประพฤติมิชอบทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน รวมทั้งกลไกในการส่งเสริมให้ประชาชนรวมตัวกันเพื่อมีส่วนร่วมในการรณรงค์ให้ความรู้ ต่อต้านหรือชี้เบาะแส โดยได้รับความคุ้มครองจากรัฐตามที่กฎหมายบัญญัติ (มาตรา 63)
- รายงานการประชุมและบันทึกการออกเสียงลงคะแนนของสมาชิกรัฐสภาแต่ละคนต้องเปิดเผยให้ประชาชนทราบได้ทั่วไป เว้นแต่กรณีการประชุมลับหรือการออกเสียงลงคะแนนเป็นการลับ (มาตรา 120 วรรค 4)
- ให้สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาเปิดเผยบันทึกการประชุม รายงานการดำเนินการ รายงานการสอบหาข้อเท็จจริง หรือรายงานการศึกษาแล้วแต่กรณีของคณะกรรมการให้ประชาชนทราบเว้นแต่สภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภา แล้วแต่กรณีมีมติมิให้เปิดเผย (มาตรา 129 วรรค 6)
- ในกรณีที่คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน เห็นพ้องด้วยกับผลการตรวจสอบดังกล่าว ให้ปรึกษาหารือร่วมกับคณะกรรมการการเลือกตั้งและคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ หากที่ประชุมร่วมเห็นพ้องกับผลการตรวจสอบนั้น ให้ร่วมกันมีหนังสือแจ้งสภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา และคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบโดยไม่ชักช้าและให้เปิดเผยผลการตรวจสอบดังกล่าวต่อประชาชนเพื่อทราบด้วย (มาตรา 245 วรรค 2)
- คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีหน้าที่และอำนาจดังต่อไปนี้ (2) จัดทำรายงานผลการประเมินสถานการณ์ด้านสิทธิมนุษยชนของประเทศเสนอต่อรัฐสภาและคณะรัฐมนตรี และเผยแพร่ต่อประชาชน (มาตรา 274)
- ในการดำเนินงานในส่วนของท้องถิ่น ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สภาท้องถิ่น และผู้บริหารท้องถิ่นเปิดเผยข้อมูลและรายงานผลการดำเนินงานให้ประชาชนทราบ รวมตลอดทั้งมีกลไกให้ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมด้วย (มาตรา 253)
- การปฏิรูปประเทศด้านการเมืองต้องจัดให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมทางการเมืองรวมตลอดทั้งการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ รู้จักยอมรับในความเห็นทางการเมืองโดยสุจริตที่แตกต่างกันและ

ให้ประชาชน ใช้สิทธิเลือกตั้งและออกเสียงประชามติโดยอิสระปราศจากการครอบงำ ไม่ว่าด้วยทางใด (มาตรา 258)

2. การมีส่วนร่วมในรูปแบบการเข้ามามีบทบาท (Involve) และการสร้างความร่วมมือ (Collaborate)

การมีส่วนร่วมในรูปแบบการเข้ามามีบทบาทและการสร้างความร่วมมือระหว่างประชาชนกับภาครัฐ เป็นการมีส่วนร่วมในระดับกลางไปจนถึงระดับสูงในรูปแบบการร่วมกำหนดนโยบาย การร่วมวางแผน การเข้าร่วมกระบวนการตัดสินใจ และการเข้าร่วมตรวจสอบการทำงานของภาครัฐ ทั้งนี้ ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้กำหนดให้ประชาชนมีส่วนร่วมในรูปแบบการเข้ามามีบทบาทและสร้างความร่วมมือ ดังนี้

2.1 บทบาทและการมีส่วนร่วมใน “ด้านการอนุรักษ์ ป่าไม้ ภูมิปัญญาท้องถิ่นตลอดทั้งทรัพยากรธรรมชาติ”

รัฐธรรมนูญกำหนดให้รัฐต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชน ชุมชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้ใช้สิทธิและมีส่วนร่วมในการดำเนินการอนุรักษ์ ป่าไม้ และส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมและจารีตประเพณี อันดีงามของท้องถิ่นและของชาติและจัดให้มีพื้นที่สาธารณะสำหรับกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง (มาตรา 57(1))

ในส่วนของการให้ประชาชนมีส่วนร่วมในแง่ทรัพยากรธรรมชาติ รัฐธรรมนูญกำหนดให้รัฐต้องให้ประชาชนและชุมชนในท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมดำเนินการและได้รับประโยชน์จากการดำเนินการอนุรักษ์ คุ้มครอง บำรุงรักษา ป่าไม้ บริหารจัดการ และใช้หรือจัดให้มีการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และความหลากหลายทางชีวภาพ ให้เกิดประโยชน์อย่างสมดุลและยั่งยืน (มาตรา 57(2))

ดังนั้น ในการดำเนินการใดของรัฐหรือที่รัฐจะอนุญาตให้บุคคลดำเนินการ ถ้าการนั้นอาจมีผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติ รัฐต้องดำเนินการให้มีการศึกษาและประเมินผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อมและสุขภาพของประชาชนหรือชุมชนและจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้เสียของประชาชนและชุมชนที่เกี่ยวข้องก่อน (มาตรา 58) นอกจากนี้ เมื่อรัฐต้องดำเนินการเกี่ยวกับที่ดิน ทรัพยากรน้ำ และพลังงาน จึงต้องวางผังเมืองอย่างมีประสิทธิภาพ รวมตลอดทั้งพัฒนาเมืองให้มีความเจริญโดยสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนในพื้นที่ (มาตรา 72)

2.2 บทบาทและการมีส่วนร่วมในด้าน “การจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ”

การจัดทำยุทธศาสตร์ชาติเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญในส่วนของการกำหนดแนวนโยบายแห่งรัฐ เพื่อให้ผู้บริหารประเทศมีเป้าหมายในการบริหารประเทศ ในทิศทางเดียวกัน ดังนั้นในการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติจึงต้องให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมและรับฟังความคิดเห็นของประชาชนทุกภาคส่วนอย่างทั่วถึง (มาตรา 65 วรรค 2)

2.3 บทบาทและการมีส่วนร่วมในด้าน “การเสนอกฎหมายและแก้ไขรัฐธรรมนูญ”

รัฐธรรมนูญกำหนดให้ก่อนการตรากฎหมายทุกฉบับ รัฐพึงจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมายอย่างรอบด้านและเป็นระบบ รวมทั้งเปิดเผยผลการรับฟังความคิดเห็นและการวิเคราะห์นั้นต่อประชาชน (มาตรา 77 วรรค 2)

รัฐธรรมนูญยังได้กำหนดให้ประชาชนสามารถเสนอร่างกฎหมาย หรือเสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ จึงเป็นการส่งเสริมให้ประชาชนมีบทบาทและเข้ามามีส่วนร่วมในการใช้อำนาจอธิปไตยของตนอย่างชัดเจนยิ่งขึ้นแยกพิจารณาได้ ดังนี้

- การเสนอร่างพระราชบัญญัติต่อสภาผู้แทนราษฎร ประชาชนมีสิทธิเลือกตั้งจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งหมื่นคนเข้าชื่อเสนอกฎหมายตามหมวด 3 สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย หรือหมวด 5 หน้าที่ของรัฐ ทั้งนี้ ตามกฎหมายว่าด้วยการเข้าชื่อเสนอกฎหมาย (มาตรา 133(3))

- การเสนอขอแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ กำหนดให้ต้องมีประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งจำนวนไม่น้อยกว่าห้าหมื่นคน ตามกฎหมายว่าด้วยการเข้าชื่อเสนอกฎหมาย (มาตรา 256(1)) ในกรณีที่เป็นการร่างรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมที่ประชาชนเป็นผู้เสนอต้องเปิดโอกาสให้ผู้แทนของประชาชนได้แสดงความคิดเห็นด้วย (มาตรา 256(4))

2.4 บทบาทและการมีส่วนร่วมใน “ด้านการตรวจสอบ”

รัฐธรรมนูญกำหนดให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมตรวจสอบการทำงานของภาครัฐ เช่น ในกรณีตามมาตรา 236 กำหนดให้ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งจำนวนไม่น้อยกว่าสองหมื่นคน มีสิทธิเข้าชื่อกล่าวหาว่ากรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติผู้ใดกระทำการตามมาตรา 234(1) กล่าวคือ กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ มีพฤติการณ์ร่ำรวยผิดปกติ ทุจริตต่อหน้าที่ หรือจงใจปฏิบัติหน้าที่

หรือใช้อำนาจขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานทางจริยธรรมอย่างร้ายแรง

2.5 บทบาทและการมีส่วนร่วมใน “การแสดงความคิดเห็น”

รัฐธรรมนูญกำหนดให้ประชาชนสามารถแสดงความคิดเห็นการพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา และการสื่อความหมายโดยวิธีอื่น การจำกัดเสรีภาพดังกล่าว จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้น เฉพาะเพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐ เพื่อคุ้มครองสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลอื่น เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเพื่อป้องกันสุขภาพของประชาชน (มาตรา 34) บุคคลซึ่งประกอบวิชาชีพสื่อมวลชนย่อมมีเสรีภาพในการเสนอข่าวสารหรือการแสดงความคิดเห็นตามจริยธรรมแห่งวิชาชีพ (มาตรา 35) ทั้งนี้ รัฐธรรมนูญได้กำหนดให้ภาครัฐต้องออกกฎหมายเพื่อกำหนดวิธีการที่ประชาชนจะเข้ามามีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและได้รับการเยียวยาที่จำเป็นอันเกิดจากผลกระทบของการทำหนังสือสัญญาที่อาจมีผลกระทบต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจ สังคม หรือการค้า หรือการลงทุนของประเทศ (มาตรา 178 วรรค 4)

3. การให้ประชาชนมีส่วนร่วมในรูปแบบ “การให้อำนาจแก่ประชาชน”

การมีส่วนร่วมของประชาชนในรูปแบบการให้อำนาจแก่ประชาชนเป็นระดับที่ให้บทบาทแก่ประชาชนในระดับที่สูงสุด เนื่องจากให้ประชาชนเป็นผู้ตัดสินใจในการดำเนินการต่าง ๆ ตามแนวทางระบอบประชาธิปไตย ฉะนั้น การมีส่วนร่วมที่จะขาดเสียไม่ได้ภายใต้ระบอบประชาธิปไตย คือ การเลือกตั้งและการออกเสียงประชามติ ทั้งนี้ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้กำหนดรายละเอียดของการมีส่วนร่วม เพื่อให้อำนาจอำนาจประชาชนไว้ ดังนี้

3.1 การให้อำนาจแก่ประชาชนในการเลือกตั้ง

การมีส่วนร่วมในการเลือกตั้งเป็นการเข้าไปมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองระบอบประชาธิปไตย ที่ประชาชนต้องมีส่วนร่วมในการเลือกตั้งและต้องทำให้การเลือกตั้งสุจริตและเที่ยงธรรม ประชาชนจึงสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในการลงสมัครเป็นสมาชิกพรรคการเมือง การไปใช้สิทธิเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามมาตรา 95 หรือ การลงสมัครเพื่อเข้ารับการคัดเลือกสมาชิกวุฒิสภาตามมาตรา 107 การเข้าร่วมสวดสองคู่และการเลือกตั้ง หรือแจ้งเหตุแห่งการทุจริตการเลือกตั้งหรือ

การเข้าร่วมเป็นเจ้าหน้าที่จัดการเลือกตั้งในระดับต่าง ๆ เช่น กรรมการประจำหน่วยเลือกตั้ง กรรมการนับคะแนน กรรมการเลือกตั้งประจำเขตเลือกตั้ง เป็นต้น

นอกจากนี้ยังให้สิทธิประชาชนมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหายุติธรรมในการเลือกตั้ง โดยกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. 2561 ว่า “ในการจัดให้มีการเลือกตั้ง ให้คณะกรรมการส่งเสริมและสนับสนุนให้สภาองค์กรชุมชนตามกฎหมายว่าด้วยสภาองค์กรชุมชน ตลอดจนทั้งประชาชนทั่วไป ให้มีส่วนร่วมในการแจ้งเบาะแสหรือข้อมูลต่อคณะกรรมการ เพื่อให้การเลือกตั้งเป็นไปโดยสุจริตและเที่ยงธรรม

รัฐธรรมนูญยังกำหนดให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการเลือกตั้ง ส่วนท้องถิ่นภายใต้บทบัญญัติ (มาตรา 252 วรรค 2) “ผู้บริหารท้องถิ่นให้มาจากการเลือกตั้งหรือมาจากความเห็นชอบของสภาท้องถิ่น หรือในกรณีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ จะให้มาโดยวิธีอื่นก็ได้ แต่ต้องคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนด้วย ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ”

3.2 การให้อำนาจแก่ประชาชนในการลงประชามติ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้รับมติคณะเลียงประชามติจากประชาชน ในการให้ความเห็นชอบด้วยคะแนนเสียงข้างมากของผู้มาออกเสียงประชามติเห็นชอบกับร่างรัฐธรรมนูญและประเด็นเพิ่มเติม คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ จึงดำเนินการแก้ไขร่างรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวข้องให้สอดคล้องกับผลการออกเสียงประชามติในประเด็นเพิ่มเติม และได้ส่งให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาว่าเป็นการชอบด้วยผลการออกเสียงประชามติแล้วหรือไม่ ซึ่งต่อมาศาลรัฐธรรมนูญได้วินิจฉัยให้คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ แก้ไขเพิ่มเติมข้อความบางส่วน และคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญได้ดำเนินการแก้ไขตามคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญแล้ว นายกรัฐมนตรีจึงนำร่างรัฐธรรมนูญขึ้นทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวาย ต่อมา รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 4) พุทธศักราช 2560 บัญญัติให้นายกรัฐมนตรีขอรับพระราชทานร่างรัฐธรรมนูญนั้นคืนมาแก้ไขเพิ่มเติมเฉพาะบางประเด็นได้ เมื่อดำเนินการแล้วเสร็จ นายกรัฐมนตรีจึงนำร่างรัฐธรรมนูญนั้น ขึ้นทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายเพื่อทรงลงพระปรมาภิไธย ประกาศใช้เป็นรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยสืบไป ทรงพระราชดำริว่า สมควรพระราชทานพระราชานุมัติ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 จึงได้กำหนดเกี่ยวกับการออกเสียงประชามติของประชาชนไว้ดังต่อไปนี้

การกำหนดให้เป็นหน้าที่ให้ประชาชน ในการไปใช้สิทธิเลือกตั้งหรือลงประชามติอย่างอิสระ โดยคำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมของประเทศเป็นสำคัญ (มาตรา 50(7)) การขอประชามติจากประชาชนในกรณีมีเหตุอันสมควร คณะรัฐมนตรีจะขอให้มีการออกเสียงประชามติ ในเรื่องใดอันมิใช่เรื่องที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวบุคคลหรือคณะบุคคลใดก็ได้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ (มาตรา 166) ทั้งนี้ รัฐธรรมนูญกำหนดให้คณะกรรมการการเลือกตั้งมีหน้าที่และอำนาจจัดให้มีการเลือกตั้งและการออกเสียงประชามติ (มาตรา 224(1)) ตลอดจนการควบคุมดูแลการเลือกตั้งให้เป็นไปโดยสุจริตและเที่ยงธรรม ควบคุมดูแลการออกเสียงประชามติให้เป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย (มาตรา 224(2)) และหากการออกเสียงประชามติเป็นไป โดยมีข้อขัดข้องตามกฎหมายให้คณะกรรมการการเลือกตั้งมีอำนาจสั่งระงับ ยับยั้ง แก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกการเลือกตั้งหรือการเลือก หรือการออกเสียงประชามติ และสั่งให้ดำเนินการเลือกตั้ง เลือกหรือออกเสียงประชามติใหม่ในหน่วยเลือกตั้งบางหน่วย หรือทุกหน่วย (มาตรา 224(3))

ด้านการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ รัฐธรรมนูญได้กำหนดให้มีการออกเสียงประชามติตามกฎหมายว่าด้วยการออกเสียงประชามติเพื่อพิจารณาร่างรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม (มาตรา 256(8))

ด้านการปฏิรูปประเทศ รัฐธรรมนูญกำหนดให้การปฏิรูปด้านการเมือง ต้องจัดให้ประชาชนใช้สิทธิเลือกตั้งและออกเสียงประชามติโดยอิสระ ปราศจากการครอบงำไม่ว่าด้วยทางใด (มาตรา 258(1))

จากแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชน ที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การมีส่วนร่วมของประชาชน หมายถึง การเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ตั้งแต่การวางแผน การดำเนินงาน การลงมือทำ และการประเมินผล จะช่วยเสริมสร้างความโปร่งใสและสร้างประโยชน์ในหลายด้าน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันปัญหาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ โดยผู้วิจัยได้นำ แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของ Cohen & Uphoff, (1981, pp. 218–219) มากำหนดเป็นกรอบแนวคิดของการวิจัยเกี่ยวกับ

การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันปัญหายาเสพติด ประกอบด้วย 1) การตัดสินใจ 2) การดำเนินการ 3) การรับผลประโยชน์ และ 4) การประเมินผล

แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยหนุนเสริมที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกัน ปัญหายาเสพติด

ในการวิจัย ปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหายาเสพติด ผู้วิจัยได้รวบรวมแนวคิดทฤษฎีและทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง โดยการค้นคว้าเอกสาร เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการศึกษา ดังนี้

ความหมายของปัจจัยหนุนเสริม

ปัจจัยหนุนเสริม (Supporting factors) องค์ประกอบหรือสิ่งต่าง ๆ ที่มีส่วนช่วยในการส่งเสริม สนับสนุน หรือเพิ่มความสำเร็จให้กับกระบวนการหรืองานบางอย่าง ปัจจัยเหล่านี้เป็นพลังบวกที่ช่วยให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งอาจเป็นปัจจัยจากบุคคล องค์กร ทรัพยากร หรือสภาพแวดล้อม ซึ่งมีหลายปัจจัยที่สามารถนำไปช่วยในการส่งเสริมให้การดำเนินงานนั้นประสบความสำเร็จ ดังนี้

สุพัตรา เกิดเมือง (2556) กล่าวว่า ปัจจัยหนุนเสริมเป็นเงื่อนไขช่วยส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิดความสำเร็จในการดำเนินการหรือกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง ซึ่งปัจจัยเหล่านี้อาจมาจากหลายแหล่ง เช่น ทรัพยากร บุคลากร นโยบาย การสนับสนุนจากชุมชน หรือเครือข่ายที่เกี่ยวข้อง ปัจจัยหนุนเสริม มีบทบาทสำคัญในการเพิ่มประสิทธิภาพและผลลัพธ์ของกระบวนการดำเนินการหรือการปฏิบัติงาน

ดวงตา พนมสารคาม (2560) กล่าวว่า ปัจจัยหนุนเสริม เป็นองค์ประกอบที่ช่วยส่งเสริมและสนับสนุน การดำเนินงานหรือโครงการให้เกิดความสำเร็จ ปัจจัยเหล่านี้มักเป็นเงื่อนไขหรือทรัพยากรที่เสริมสร้างการทำงานให้มีประสิทธิภาพและเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยอาจประกอบด้วยการสนับสนุนจากหน่วยงานต่าง ๆ เช่น ภาครัฐ และองค์กรที่เกี่ยวข้อง การมีทรัพยากรที่เพียงพอ เช่น งบประมาณ อุปกรณ์ และบุคลากร การมีทักษะ ความรู้ ความเชี่ยวชาญที่เหมาะสมกับงาน นอกจากนี้ยังรวมถึง การมีนโยบาย และการจัดการที่ดี ซึ่งช่วยให้งานหรือโครงการสามารถดำเนินไปได้อย่างราบรื่น การมีส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้อง เช่น ประชาชนในชุมชนหรือกลุ่มเป้าหมายก็เป็นปัจจัยที่เสริมให้โครงการเกิดผลสำเร็จได้มากขึ้น

House & L&is (1988) กล่าวว่า การสนับสนุนทางสังคมโดยการช่วยเหลือ และการสนับสนุนจากครอบครัว เพื่อน หรือชุมชน จะช่วยให้ผู้ปฏิบัติงานนั้น มีแรงจูงใจ และความมั่นใจมากขึ้น การได้รับการสนับสนุนเหล่านี้ทำให้ผู้ดำเนินการรู้สึกว่ามีคนที่อยู่ข้างเคียง คอยช่วยเหลือไม่ต้องเผชิญกับความท้าทายตามลำพัง สิ่งนี้ช่วยเพิ่มความมั่นใจ และแรงจูงใจในการทำงาน เพราะรู้สึกว่าการสนับสนุนจากคนรอบข้าง ส่งผลให้สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น และเพิ่มโอกาสประสบความสำเร็จมากขึ้น

Schmid & Howze (1995) กล่าวว่า กฎระเบียบและนโยบายที่เอื้ออำนวยต่อการดำเนินงาน จะทำให้โครงการหรือกิจกรรมสามารถดำเนินไปได้อย่างราบรื่นขึ้น โดยการนำกฎหมายข้อบังคับ มาตรการหรือนโยบายจากแผน ที่ถูกออกแบบมาเพื่อสนับสนุนโครงการหรือกิจกรรมต่าง ๆ ช่วยลดอุปสรรคและเพิ่มความคล่องตัวในการดำเนินงาน โดยเน้นการสร้างประสิทธิภาพให้การทำงานดำเนินไปอย่างราบรื่น ทั้งในระดับองค์กร ภาคเอกชน และภาครัฐ

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยได้สรุปปัจจัยหนุนเสริม หมายถึง องค์ประกอบ หรือทรัพยากรที่ช่วยสนับสนุนการดำเนินงานหรือโครงการให้ประสบความสำเร็จ เช่น การสนับสนุนจากหน่วยงานต่าง ๆ ทรัพยากรที่เพียงพอ นโยบายที่เอื้อต่อการทำงาน และการมีส่วนร่วมของชุมชน ปัจจัยเหล่านี้เสริมสร้างประสิทธิภาพและลดอุปสรรคในการดำเนินงาน ทำให้โครงการหรือกิจกรรมต่าง ๆ ดำเนินไปอย่างราบรื่นและสำเร็จตามเป้าหมาย การสนับสนุนทางสังคม เช่น ครอบครัวและชุมชน ยังช่วยเพิ่มแรงจูงใจและความมั่นใจในการทำงานของผู้ปฏิบัติงาน

องค์ประกอบของปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหายาเสพติด

ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่องนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยการป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหายาเสพติด พ.ศ. 2566-2570 ลงวันที่ 14 มีนาคม 2566 ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้ลงมติเห็นชอบ โดยจัดทำขึ้นตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 3 เพื่อให้การป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหายาเสพติด เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ มีความต่อเนื่อง กระบวนการในการดำเนินการอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพอันจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่เศรษฐกิจสังคมและความสงบ ตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยการป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหายาเสพติด, 2566-2570, หน้า 46-49) ส่วนที่ 5 นโยบาย

และแผนการแก้ไขปัญหายาเสพติด และแนวทางการบรรลุเป้าหมายประเด็นยุทธศาสตร์
ที่ 1 การป้องกันยาเสพติดในกลุ่มประชากรให้รู้เท่าทันและไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด
และแผนการดำเนินงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัด
บึงกาฬ (2565) ได้กำหนดนโยบายปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหา
ยาเสพติด ได้แก่

1. การเสริมสร้างความรู้ในเด็กและเยาวชน เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับ
ยาเสพติด ผ่านการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสม ในสถานศึกษาทุกระดับ โดยมุ่งพัฒนา
หลักสูตรสื่อการสอนเทคนิคการสอนและทักษะของครูผู้สอนเพื่อให้เด็กและเยาวชน
สามารถเข้าใจและรับรู้ถึงอันตรายของยาเสพติด พร้อมทั้งเสริมสร้างทักษะชีวิตที่ช่วย
ป้องกันการเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ไม่ว่าจะเป็นในด้านการเสพหรือการค้า

จากงานวิจัยของ จริยา กิตติธรรม, วันเพ็ญ นันทะศรี และบุญมี กอบบุญ
(2561) ได้ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการเสริมสร้างทักษะชีวิตเพื่อป้องกัน
ยาเสพติด สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านปลาหลาย จังหวัดสกลนคร
โดยหลักสูตรนี้ประกอบด้วย 5 ส่วน ได้แก่ วัตถุประสงค์ โครงสร้างเนื้อหา กิจกรรม
การฝึกอบรม สื่อการสอน และการประเมินผล ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ผ่านการ
ฝึกอบรม มีความรู้ความเข้าใจและทักษะในการป้องกันยาเสพติดเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ
และมีความพึงพอใจในระดับสูงต่อหลักสูตร ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าหลักสูตรนี้มีคุณภาพ
และเป็นประโยชน์ในการป้องกันยาเสพติดในกลุ่มเยาวชน และ ณัฐญา นันทราช,
พจมาน ชำนาญกิจ และอุษา ปราบหงส์ (2563) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะ
การคิดพื้นฐานของเด็กปฐมวัยผ่านกระบวนการเรียนรู้แบบไฮสโคปและกิจกรรมเกมส์
การศึกษา ผลการวิจัยพบว่า เด็กที่เข้าร่วมกิจกรรมมีพัฒนาการด้านการคิดพื้นฐานและ
ความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ อีกทั้งยังช่วยเสริมสร้างทักษะทางสังคม
จากการทำงานร่วมกับเพื่อน กระบวนการเรียนรู้นี้ช่วยให้เด็กสามารถวางแผนปฏิบัติ
และทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้ ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้เชิงลึกและเป็นระบบมากขึ้น

จากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การเสริมสร้างความรู้ในเด็ก
และเยาวชน หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาหลักสูตร สื่อการสอน และทักษะ
ของครูให้เหมาะสม เพื่อให้เด็กและเยาวชนเข้าใจถึงอันตรายของยาเสพติด พร้อมทั้ง
เสริมสร้างทักษะชีวิตในการป้องกันการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด

2. การป้องกันยาเสพติดในกลุ่มแรงงาน เป็นการเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและแรงงาน เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยจากยาเสพติด โดยสนับสนุนให้สถานประกอบการ มีการเฝ้าระวังปัญหาเสพติดอย่างเข้มงวด และให้ความช่วยเหลือลูกจ้าง ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้เข้าสู่กระบวนการบำบัด พร้อมทั้งให้โอกาสแรงงานที่ผ่านการบำบัด ได้กลับเข้าสู่ระบบแรงงานอย่างปลอดภัย นอกจากนี้ ยังสนับสนุนกิจกรรมที่เสริมสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีให้แก่แรงงาน และรณรงค์ให้แรงงาน มีความรู้เท่าทันเกี่ยวกับยาเสพติด เพื่อป้องกันการเข้าไปยุ่งเกี่ยว

จากงานวิจัยของ โรจน์ศักดิ์ การุณ (2563) พบว่า ระบบเฝ้าระวังปัญหา ยาเสพติดในสถานประกอบการ มีประสิทธิภาพในการลดการใช้ยาเสพติดในกลุ่มแรงงาน อีกทั้งช่วยให้แรงงานที่ผ่านการบำบัด สามารถกลับมาทำงานและมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ซึ่งส่งผลดี ทั้งต่อแรงงานและสถานประกอบการ ในขณะที่ ทองเทียง พิสมัย (2562) ได้ศึกษาและพัฒนารูปแบบการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ในสถานประกอบการ โดยใช้หลักอริยสัจ 4 ของพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นแนวทางที่สอดคล้องกับบริบทของ สังคมไทย การวิจัยชี้ให้เห็นว่าการนำหลักธรรมมาใช้ ในการจัดการปัญหายาเสพติดจะช่วย ให้แรงงานมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และสถานประกอบการสามารถจัดการปัญหายาเสพติด ได้อย่างยั่งยืน

จากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การป้องกันยาเสพติดในกลุ่ม แรงงาน หมายถึง การสร้างความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและแรงงาน เพื่อสร้าง สภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยจากยาเสพติด โดยมีการเฝ้าระวังและสนับสนุนแรงงานที่ เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ให้เข้าสู่กระบวนการบำบัด พร้อมทั้งให้โอกาสแรงงานที่ผ่าน การบำบัดกลับเข้าสู่ระบบแรงงานอย่างปลอดภัย

3. การสร้างความตื่นตัวและจิตสำนึก เป็นการรณรงค์ให้ความรู้แก่ ประชาชนกลุ่มเสี่ยง ผ่านการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับกฎหมายและบทลงโทษที่เกี่ยวข้องกับ การใช้และค้ายาเสพติด โดยการสื่อสารผ่านผู้นำที่มีอิทธิพลในชุมชน เช่น ปราชญ์ชาวบ้าน ผู้นำทางศาสนา หรือผู้นำทางธรรมชาติ อีกทั้งยังส่งเสริมให้ประชาชนทุกกลุ่มเข้ามามี ส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ไขปัญหายา

จากงานวิจัยของ รัตนกฤต จิตต์ธรรม (2562) ได้ศึกษาการป้องกัน ยาเสพติดในชุมชนปู้เย็น ย่าคำ พบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนและการรณรงค์ผ่านการ ให้ความรู้มีประสิทธิภาพในการลดปัญหายาเสพติด โดยเฉพาะการทำงานร่วมกันระหว่าง

ชุมชนและอาสาสมัครในการเฝ้าระวังและป้องกันปัญหายาเสพติด ทำให้ชุมชนสามารถจัดการปัญหาเสพติดได้ดีขึ้นและยั่งยืน ในขณะที่ อับดุลคอลิก อรรอฮีมีย และคณะ (2564) ได้พัฒนาชุดโครงการที่เน้นการสร้างจิตสำนึกในกลุ่มเยาวชน ผ่านการให้ความรู้ และกิจกรรมที่เสริมสร้างความเข้าใจในโทษของยาเสพติด โครงการนี้ช่วยให้เยาวชนมีส่วนร่วมในการป้องกันยาเสพติดและเผยแพร่ข้อมูลในกลุ่มเพื่อนและครอบครัว ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางความคิดและพฤติกรรมในกลุ่มเยาวชนที่มีความเสี่ยงสูง อีกทั้งยังชี้ให้เห็นว่าการใช้กิจกรรมที่ผสมผสานระหว่างความรู้และการปฏิบัติช่วยให้เยาวชนมีจิตสำนึกที่ลึกซึ้งและชัดเจนในการป้องกันการเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด

จากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การสร้างความตื่นตัวและจิตสำนึก หมายถึง การเผยแพร่ความรู้ผ่านการรณรงค์และสื่อสารกับกลุ่มเสี่ยงโดยเน้นการใช้ผู้นำในชุมชน เช่น ผู้นำทางศาสนาและปราชญ์ชาวบ้าน นอกจากนี้ยังส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการป้องกันปัญหาเสพติด

4. การจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์และพัฒนาคุณภาพชีวิต มีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมให้ประชากรกลุ่มเสี่ยงจากการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ทั้งในด้านการเสพยาและการค้า รวมถึงผู้ที่เคยเกี่ยวข้องกับยาเสพติด สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตได้ โดยการฝึกทักษะวิชาชีพ การวางแผนชีวิต การอบรมให้ความรู้ และจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ที่ช่วยสร้างคุณค่าในตนเอง เสริมจิตสำนึกรับผิดชอบต่อสังคม นอกจากนี้ยังส่งเสริมเครือข่ายที่ดูแลกลุ่มเป้าหมายเพื่อลดความเสี่ยงในการกลับไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดและป้องกันการกระทำผิดซ้ำ

จากการศึกษาของ อุษา สุทธิสาคร และสิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล (2560) พบว่า ตัวชี้วัดที่ใช้ประเมินเครือข่ายภาคประชาชนสามารถวัดประสิทธิภาพในด้านการจัดการทรัพยากรและกิจกรรม ผลสำเร็จที่เกิดขึ้นจริงและธรรมาภิบาลที่เน้นความโปร่งใส ซึ่งเครือข่ายที่มีความร่วมมือและยั่งยืนจะมีผลการปฏิบัติงานในระดับที่ดีขึ้น โดยเครือข่าย ที่มีประสิทธิภาพสูงสุดสามารถดำเนินงานได้อย่างยั่งยืนและเข้มแข็งในชุมชน และ รังสิริศม์ วงศ์อุปราช และคณะ (2558) ได้ทำการศึกษาการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ทางสังคมและอารมณ์ (Social & Emotional Learning: SEL) ในกลุ่มเยาวชน เพื่อพัฒนาทักษะการตระหนักรู้ในตนเอง การตัดสินใจอย่างรับผิดชอบ และการจัดการความสัมพันธ์ ผลการวิจัยพบว่าการใช้ SEL ช่วยลดปัญหาเสพติดในเยาวชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เนื่องจากพัฒนาความเข้าใจในตนเองและสังคม และยังเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างครอบครัว ชุมชนและโรงเรียนในการป้องกันปัญหายาเสพติด

จากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์และพัฒนาคุณภาพชีวิต หมายถึง การส่งเสริมกลุ่มเสี่ยงที่อาจเกี่ยวข้องกับยาเสพติด โดยมุ่งเน้นการเสริมสร้างทักษะวิชาชีพ การวางแผนอนาคต การบำเพ็ญประโยชน์ และกิจกรรมสร้างสรรค์อื่น ๆ ซึ่งมีเป้าหมายในการลดความเสี่ยงในการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดและส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

5. การป้องกันยาเสพติดในระดับครอบครัว เป็นการส่งเสริมให้ครอบครัวเป็นกลไกหลักในการป้องกันสมาชิกในครอบครัว ไม่ให้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด โดยให้ความรู้ด้านการบริหารจัดการชีวิตผ่านสื่อและกิจกรรมที่เหมาะสม รวมถึงการเสริมสร้างความเข้มแข็งของครอบครัว ในด้านอาชีพและรายได้ นอกจากนี้ ยังมีการจัดช่องทางให้คำปรึกษาเกี่ยวกับปัญหาเสพติดและการบูรณาการความร่วมมือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อป้องกันปัญหา

จากการวิจัยของ สมศักดิ์ จิตตะมะ (2558) พบว่า ครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ที่ดีและการสื่อสารที่เปิดเผย สามารถป้องกันเยาวชนจากปัญหาเสพติดได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้การสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอกและการจัดกิจกรรมเพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดยังมีบทบาทสำคัญ ในการสร้างภูมิคุ้มกันให้ครอบครัว และ นฤมล พันธุ์ใจ (2560) ได้ศึกษาบทบาทของครอบครัวในการป้องกันปัญหาเสพติดในเยาวชน โดยเน้นการเสริมสร้างทักษะชีวิตและการสื่อสารที่ดีระหว่างสมาชิกในครอบครัว ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าครอบครัวที่มีบรรยากาศที่ดีและการให้ความรู้เรื่องยาเสพติดอย่างต่อเนื่อง สามารถลดความเสี่ยงในการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดของเยาวชนได้อย่างชัดเจน

จากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การป้องกันยาเสพติดในระดับครอบครัว หมายถึง การสนับสนุนให้ครอบครัวมีบทบาทสำคัญในการป้องกันเยาวชนไม่ให้เข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด โดยการให้ความรู้และทักษะชีวิตแก่สมาชิกในครอบครัว มีการสื่อสารในครอบครัวที่เปิดเผย และการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว

6. ความเข้มแข็งของหมู่บ้านชุมชน เป็นการเสริมสร้างศักยภาพในการป้องกันยาเสพติด โดยคำนึงถึงสภาพปัญหาเฉพาะพื้นที่ เช่น ในชุมชนชายแดนที่ประสบปัญหาการนำเข้ายาเสพติด การเสริมสร้างความเข้มแข็งจะใช้แนวทางที่สอดคล้องกับ

หลักการเข้าใจ เข้าถึง พัฒนา โดยเน้นการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนให้ยั่งยืน ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อปรับแนวคิดการดำเนินชีวิตให้ห่างไกลจากปัญหายาเสพติด รวมทั้งสื่อสารให้ประชาชนตระหนักถึงบทลงโทษทางกฎหมาย และใช้ผู้นำที่มีอิทธิพลในชุมชน เป็นแกนนำในการปรับเปลี่ยนทัศนคติของชุมชน นอกจากนี้ยังมีการสร้างเครือข่ายการมีส่วนร่วมและกลไกในการเฝ้าระวังปัญหายาเสพติดอย่างยั่งยืน

จากการวิจัยของ พงศ์ศิริ พรหมภักดี (2562) ที่ศึกษาในพื้นที่ชายแดนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า การใช้แนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืนรวมกับการเพิ่มความรู้เกี่ยวกับบทลงโทษและการสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีบทบาทสำคัญในการสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชนและลดการแพร่ระบาดของยาเสพติด และ ญัฐพงศ์ อินทร์อยู่ (2560) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาชุมชนด้วยหลักเศรษฐกิจพอเพียง โดยเน้นการเปลี่ยนทัศนคติของประชาชนให้ดำเนินชีวิตอย่างพอเพียงและหลีกเลี่ยงจากปัญหายาเสพติด ผลวิจัยชี้ให้เห็นว่า ผู้นำชุมชนมีบทบาทสำคัญในการสร้างเครือข่ายความร่วมมือและส่งเสริมการเรียนรู้ตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งช่วยให้ชุมชนมีความเข้มแข็งและยั่งยืนในการป้องกันปัญหายาเสพติด

จากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ความเข้มแข็งของหมู่บ้านชุมชน หมายถึง การส่งเสริมให้ประชาชนในชุมชนมีบทบาทสำคัญในการป้องกันและแก้ไขปัญหา ยาเสพติด โดยใช้การมีส่วนร่วมของประชาชน ผู้นำชุมชน และการสร้างเครือข่ายความร่วมมือภายในชุมชนเพื่อเสริมสร้างความตระหนักรู้ ความเข้มแข็ง และการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในพื้นที่นั้น ๆ

7. การจัดระเบียบสังคม เป็นการพัฒนากลไกการเฝ้าระวังและควบคุมปัจจัยเสี่ยงในชุมชน โดยเน้นการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐและเอกชน เพื่อสร้างกฎระเบียบและมาตรการในการจัดการปัญหายาเสพติดในพื้นที่ต่าง ๆ โดยมุ่งเน้นให้ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ เช่น หมู่บ้าน หอพัก อพาร์ทเมนต์ และพื้นที่เสี่ยงรอบสถานศึกษา นอกจากนี้ยังมีการนำเทคโนโลยีมาใช้เพื่อสอดส่องและเฝ้าระวังพื้นที่เสี่ยง รวมถึงลดระบบนิเวศเชิงลบและเสริมสร้างพื้นที่สำหรับกิจกรรมสร้างสรรค์

จากการวิจัยของ สุชาติ มโนธรรม (2561) ได้ศึกษาการจัดระเบียบสังคมในชุมชนเมือง โดยเน้นการมีส่วนร่วมจากภาครัฐ เอกชน และชุมชนในการป้องกันปัจจัยเสี่ยง ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า การสร้างกฎระเบียบที่ชัดเจน การใช้เทคโนโลยีในการติดตามพื้นที่เสี่ยง และการส่งเสริมกิจกรรมสร้างสรรค์ สามารถลดปัญหายาเสพติดได้อย่าง

มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ การมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนทำให้การเฝ้าระวังและควบคุมมีประสิทธิภาพมากขึ้น และงานวิจัยของ Csete & Grob (2012) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการปัญหายาเสพติด ในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ พบว่า นโยบายที่เน้นการบังคับใช้กฎหมายที่เข้มงวดและการสนับสนุนจากภาคเอกชน เช่น การฟื้นฟูสมรรถภาพและการให้คำปรึกษา รวมถึงการใช้เทคโนโลยีในการเฝ้าระวังพื้นที่เสี่ยง ช่วยลดปัญหายาเสพติดในพื้นที่ได้อย่างมีนัยสำคัญ

จากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การจัดระเบียบสังคม หมายถึง การพัฒนากลไกเฝ้าระวังและควบคุมปัจจัยเสี่ยงในชุมชน โดยเน้นการแก้ปัญหาเสพติด ซึ่งส่งผลกระทบต่อความมั่นคงและคุณภาพชีวิตของประชาชน การจัดระเบียบนี้รวมถึงการสร้างกฎระเบียบที่ชัดเจน การตั้งจุดตรวจและมาตรการลงโทษอย่างเข้มงวดเพื่อลดการลักลอบกระทำผิดและสร้างความปลอดภัยในชุมชน

8. การป้องกันยาเสพติดในพื้นที่สื่อสังคมออนไลน์ เป็นการส่งเสริมการสื่อสาร และกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ผ่านแพลตฟอร์มดิจิทัล เพื่อให้กลุ่มเป้าหมาย โดยเฉพาะวัยรุ่นและเยาวชน เข้าถึงข้อมูลและความรู้เกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติดได้อย่างง่ายดาย เนื้อหาที่พัฒนาขึ้นจะเน้นการสร้างความรู้ความตระหนักรู้เกี่ยวกับโทษของยาเสพติด และมีการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการเผยแพร่ข้อมูลอย่างเหมาะสม นอกจากนี้ยังส่งเสริมกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์บนสื่อออนไลน์ เช่น Facebook และ YouTube เพื่อดึงดูดความสนใจของกลุ่มเป้าหมายและเพิ่มการมีส่วนร่วม

จากการวิจัยของ อรอนงค์ จิตต์เจริญ (2562) ได้ศึกษาการใช้สื่อสังคมออนไลน์ในการป้องกันยาเสพติดในกลุ่มวัยรุ่น พบว่าแพลตฟอร์มดิจิทัลเหล่านี้ช่วยให้การเข้าถึงข้อมูลมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยเนื้อหาที่สร้างความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติดและการให้ข้อมูลเชิงรุกผ่านกิจกรรมต่าง ๆ มีผลในการลดการเข้าถึงยาเสพติดในกลุ่มเป้าหมายอย่างเห็นได้ชัด ในขณะที่ มยุรี พิชญ์ชนก (2562) ได้ศึกษาการใช้สื่อดิจิทัล ในสถานศึกษา โดยใช้วิดีโอออนไลน์และบทความสั้นที่เผยแพร่ผ่านแพลตฟอร์มต่าง ๆ ซึ่งพบว่าช่วยสร้างความตระหนักรู้และเพิ่มความรู้ในการป้องกันยาเสพติดให้กับนักเรียนและเยาวชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การป้องกันยาเสพติดในพื้นที่สื่อสังคมออนไลน์ หมายถึง การใช้แพลตฟอร์มดิจิทัลต่าง ๆ ในโซเชียลมีเดียออนไลน์

ของหน่วยงานราชการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในการสื่อสารและจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ เพื่อป้องกันปัญหายาเสพติด

9. การสร้างพลังสังคมเพื่อเอาชนะปัญหาเสพติด เป็นกระบวนการที่เน้นการเพิ่มศักยภาพและความสามารถของชุมชนในการจัดการกับปัญหาเสพติดอย่างยั่งยืน ผ่านการสร้างเครือข่ายสังคมในชุมชนที่เน้นความร่วมมือระหว่างบุคคล องค์กร และหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อร่วมกันสอดส่องดูแลกลุ่มเสี่ยง การฝึกอบรมและให้ความรู้ เพื่อพัฒนาทักษะที่จำเป็นให้กับคนในชุมชน รวมถึงเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง นอกจากนี้ยังเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน โดยการให้ชุมชนมีส่วนร่วมในกระบวนการคิด และปฏิบัติร่วมกัน เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนในระยะยาว การสนับสนุนทางเศรษฐกิจ ด้วยการสร้างโอกาสและเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ เช่น การส่งเสริมธุรกิจขนาดเล็กในชุมชน และการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างวัดกับชุมชนซึ่งมีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างความสงบสุขและความเข้มแข็งทางจิตใจของชุมชน

จากการศึกษาของ ประยุทธ์ วรรณสุข (2563) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการสร้างชุมชนเข้มแข็งเพื่อเอาชนะยาเสพติด ในจังหวัดลพบุรี พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการสร้างชุมชนเข้มแข็งเพื่อเอาชนะยาเสพติด ได้แก่ นโยบายด้านยาเสพติด ผู้นำที่เข้มแข็ง ความตระหนักรู้เกี่ยวกับปัญหาเครือข่ายชุมชนและการฝึกอบรมด้านยาเสพติด อีกทั้ง อนุชา ผิวคำ และคณะ (2562) ศึกษาพบว่า หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะป้องกันปัญหาเสพติดในนักศึกษาปีที่ 1 สามารถพัฒนาทักษะในการป้องกันและแก้ไขปัญหา ยาเสพติดได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากกิจกรรมฝึกปฏิบัติและการแลกเปลี่ยนความรู้ในบรรยากาศการเรียนรู้ที่เปิดกว้าง

จากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การสร้างพลังสังคมเอาชนะยาเสพติด หมายถึง กระบวนการที่ทำให้ชุมชนหรือประชาชนมีความสามารถ มีศักยภาพ ในการจัดการและป้องกันปัญหาเสพติดอย่างยั่งยืน ผ่านการสร้างเครือข่ายความร่วมมือในชุมชน การฝึกอบรมทักษะที่จำเป็นเพื่อเพิ่มศักยภาพในการบริหารจัดการ และการเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนให้สามารถพึ่งพาตนเองและการสนับสนุนทางเศรษฐกิจ เพื่อเพิ่มโอกาสในการมีรายได้ที่มั่นคง

10. การบำบัดรักษายาเสพติด เป็นกระบวนการที่มุ่งเน้นการช่วยเหลือผู้ที่ติดยาเสพติด ให้เลิกใช้ยาและฟื้นฟูสุขภาพทั้งทางร่างกายและจิตใจการค้นหาลู่ทางผู้ติดยาเสพติดโดยมอบหมายชุดปฏิบัติการประจำตำบล (ขปต.) บูรณาการร่วมกับหน่วยงาน

ด้านความมั่นคงหรือหน่วยงานอื่น ๆ ตรวจหาสารเสพติดของประชาชนหมู่บ้านชุมชน เพื่อจำแนกกลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดเข้ารับการบำบัดรักษายาเสพติด โดยสำหรับกลุ่มผู้สมัครใจเข้ารับการบำบัด ได้กำหนดให้สายด่วน 1567 ศูนย์ดำรงธรรม กระทรวงมหาดไทย เป็นหมายเลขหลักให้บริการรับแจ้งเข้าบำบัดรักษายาเสพติด ร่วมกับ สายด่วนยาเสพติด 1165 กรมการแพทย์และสายด่วน 1586 สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.) และมีหน่วยงานบูรณาการในการส่งต่อการรับเรื่อง อาทิ ศูนย์วิทยุตำรวจ 191 สายด่วน 1669 การแพทย์ฉุกเฉินและองค์การภาคีเครือข่าย ภาคเอกชนในพื้นที่ เช่น มูลนิธิกุ้ยยิป่เต็กตึ้ง สมาคมกุ้ยยิป่สว่าง และชมรมกุ้ยยิป่อื่น ๆ ดำเนินการรับเรื่องและส่งต่อเพื่อรับตัวผู้ป่วยเดินทางไปเข้ารับการบำบัด รักษา พื้นฟู

จากงานวิจัยของ นันทา ชัยพิชิตพันธ์ (2558) ได้ศึกษารูปแบบการบำบัด พื้นฟูสมรรถภาพในผู้ป่วยที่เสพยาบ้า พบว่า ผู้ป่วยที่เข้ารับการบำบัดมีความเครียด ลดลง คุณภาพชีวิตดีขึ้นมีอัตราการบำบัดครบตามเกณฑ์เพิ่มขึ้น และอัตราการไม่กลับไปเสพยาซ้ำเพิ่มสูงขึ้น นอกจากนี้ ญาติของผู้ป่วยยังมีความสุขในการใช้ชีวิตมากขึ้น ซึ่งสะท้อนถึงประสิทธิผลของการบำบัดที่ส่งผลดีทั้งต่อผู้ป่วยและครอบครัว และประพัทธ์ ธรรมวงศา (2567) ได้ศึกษาการพัฒนาารูปแบบการบำบัดฟื้นฟูโดยมีส่วนร่วมของชุมชน ที่อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี พบว่า การบำบัดที่มีชุมชนเข้าร่วมประกอบด้วย 7 ขั้นตอนสำคัญ เช่น การเตรียมครอบครัวและการให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการเสพยาซ้ำ ส่งผลให้ผู้ป่วยไม่กลับไปเสพยาซ้ำถึง 95.2% และเยาวชนไม่มีพฤติกรรมเสี่ยง 100% ชุมชน จึงเป็นปัจจัยสำคัญในการแก้ไขปัญหาเสพยาอย่างยั่งยืน

จากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การบำบัดรักษา หมายถึง กระบวนการช่วยเหลือผู้ติดยาให้เลิกใช้ยาและฟื้นฟูสุขภาพกายและใจ โดยมีการค้นหา ผู้เสพยาในชุมชนและจัดให้เข้ารับการบำบัด ทั้งนี้ยังมีการประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือและส่งตัวผู้ป่วยเข้าสู่การรักษา

11. การปราบปรามและบังคับใช้กฎหมาย เป็นการสกัดกั้นการค้ายาเสพติด ในชุมชน โดยเฉพาะในพื้นที่ชายแดนและหมู่บ้านชุมชน เป็นกระบวนการที่บูรณาการ หลายหน่วยงานร่วมกันเพื่อติดตามสืบสวนจับกุมและปิดล้อมตรวจค้นพื้นที่เป้าหมาย ตามหมายจับ การบังคับใช้กฎหมายนี้ ยังรวมถึงการใช้มาตรการทางปกครอง เพื่อกดดัน และควบคุมเครือข่ายการค้ายาเสพติด

จากงานวิจัยของ พิทักษ์ ศศิสุวรรณ (2567) ได้ศึกษาข้อเสนอแนะเชิงนโยบายสำหรับการบังคับใช้กฎหมายในจังหวัดเชียงราย โดยพบว่า การขาดความยืดหยุ่นในการปรับตัวตามสภาพพื้นที่เป็นปัญหาหลัก การแก้ไขปัญหายาเสพติดจำเป็นต้องมีความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน เช่น การบูรณาการงานข่าว การสืบสวน และการตรวจสอบทางการเงินของกลุ่มผู้ค้าย นโยบายที่เสนอเน้นการฟื้นฟูผู้กระทำผิด การเพิ่มบุคลากรและการปรับปรุงระบบข่าวสาร เพื่อให้สามารถป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเบญจญา ชาดิกานนท์ (2562) ศึกษาปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2545 พบว่ามีปัญหาในการจำกัดปริมาณยาเสพติดและการควบคุมผู้ต้องหาในการบำบัด งานวิจัยเสนอให้ลดทอนความเป็นอาชญากรรมในการเสพหรือครอบครองยาเสพติดปริมาณเล็กน้อย และแทนที่การลงโทษด้วยมาตรการบำบัดหรือทางปกครอง เพื่อช่วยเหลือและฟื้นฟูผู้กระทำผิดลดจำนวนผู้ต้องขังที่เกี่ยวข้องกับคดียาเสพติด

จากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การปราบปรามและบังคับใช้กฎหมาย หมายถึง กระบวนการที่มุ่งเน้นการปราบปรามยาเสพติด การสกัดกั้นการค้ายาเสพติด การจับกุมผู้กระทำผิด และการใช้มาตรการทางกฎหมายที่เข้มงวด โดยบูรณาการหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการควบคุมปัญหายาเสพติด

12. การสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐ คือการจัดสรรเงินทุนเพื่อดำเนินโครงการและมาตรการต่าง ๆ ที่มุ่งเน้นการลดปัญหายาเสพติดในสังคมไทย งบประมาณดังกล่าวถูกใช้เพื่อการป้องกัน การบำบัดรักษา และการปราบปรามการค้ายาเสพติด โดยมุ่งเน้นไปที่การสนับสนุนการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐ เช่น กระทรวงสาธารณสุขและสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.) ในการเฝ้าระวัง ป้องกันและให้ความรู้แก่ประชาชนเกี่ยวกับยาเสพติด

จากงานวิจัยของ บานเย็นงาม, วราวุฒิ และบติรัฐ โชติ (2566) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ในชุมชนตามแนวทางการกองทุนแม่ของแผ่นดิน ในพื้นที่อำเภอสากเหล็ก จังหวัดพิจิตร ผลการวิจัยพบว่า โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญ 3 ประการ ได้แก่ การตรวจสอบการดำเนินการป้องกัน การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการดำเนินการ และการสำรวจปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้น ผลการวิจัยพบว่า การดำเนินการอยู่ในระดับมาก โดยปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนินงานได้แก่ ภาวะผู้นำของชุมชน การมีส่วนร่วมของประชาชนและการบริหารจัดการกองทุน ส่วนปัญหาที่พบ

คือการขาดงบประมาณจากภาครัฐและการสนับสนุนจากองค์กรเอกชน ข้อเสนอแนะคือ ควรเพิ่มการสนับสนุนงบประมาณและชักชวนผู้เสียภาษีเข้าสู่กระบวนการบำบัด และชาลาม เจมะแซ และฐิเชน หมดหมั่น (2559) ได้ศึกษาความคิดเห็นของผู้นำชุมชน ต่อแนวทางการแก้ไขปัญหายาเสพติดของรัฐในพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาส เพื่อศึกษาความเห็นของผู้นำชุมชนต่อแนวทางการแก้ไขปัญหายาเสพติดของรัฐ โดยทำการ สัมภาษณ์ผู้นำชุมชนจำนวน 42 คน ผลการวิจัย พบว่าโครงการบางอย่างไม่ประสบ ผลสำเร็จ เนื่องจากรัฐเน้นการรักษาผู้ติดยาเพียงอย่างเดียว ไม่สนใจในการพัฒนา ศักยภาพของครอบครัวและชุมชน อีกทั้ง การสนับสนุนงบประมาณขาดความต่อเนื่อง เมื่อโครงการสิ้นสุดลง กิจกรรมและการอบรมที่เกี่ยวข้องก็หยุดตามไปด้วย ส่งผลให้ การพัฒนาศักยภาพของครอบครัวเยาวชนที่ติดยาไม่ได้รับการดูแลอย่างต่อเนื่อง

จากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การสนับสนุนงบประมาณ จากภาครัฐ หมายถึง การจัดสรรเงินทุนเพื่อดำเนินโครงการและมาตรการที่มุ่งลดปัญหายาเสพติดในสังคมไทย โดยเงินทุนนี้จะถูกใช้ในการป้องกันบำบัดรักษาและปราบปราม การค้ายาเสพติด ซึ่งสนับสนุนการดำเนินงานของหน่วยงานรัฐ

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่า ปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงาน การป้องกันปัญหายาเสพติด หมายถึง ทรัพยากรหรือองค์ประกอบที่ช่วยสนับสนุน การปฏิบัติงานการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ เช่น การสนับสนุนจากหน่วยงาน ทรัพยากรเพียงพอ นโยบายที่เอื้อต่อ การทำงาน และการมีส่วนร่วมของชุมชน ซึ่งช่วยเพิ่มประสิทธิภาพ ลดอุปสรรค และสร้าง แรงจูงใจให้ผู้ปฏิบัติงาน โดยผู้วิจัยได้นำแนวทางการบรรลุเป้าหมายประเด็นยุทธศาสตร์ ที่ 1 การป้องกันยาเสพติดในกลุ่มประชากรให้รู้เท่าทันและไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด จากนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยการป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหายาเสพติด (2566, หน้า 46) และแผนการดำเนินงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ (2565) มากำหนดเป็นกรอบแนวคิดของการวิจัย เกี่ยวกับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหายาเสพติด ประกอบด้วย

- 1) การเสริมสร้างความรู้ในเด็กและเยาวชน 2) การป้องกันยาเสพติดในกลุ่มแรงงาน
- 3) การสร้างความตื่นตัวและจิตสำนึก 4) การจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์และพัฒนา คุณภาพชีวิต 5) การป้องกันยาเสพติดในระดับครอบครัว 6) ความเข้มแข็งของหมู่บ้าน ชุมชน 7) การจัดระเบียบสังคม 8) การป้องกันยาเสพติดในพื้นที่สื่อสังคมออนไลน์

9) การสร้างพลังสังคมเอาชนะยาเสพติด 10) การบำบัดรักษา 11) การปราบปรามและบังคับใช้กฎหมาย 12) การสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐ

แนวคิดเกี่ยวกับความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติด

ปัญหาเสพติดเป็นวาระสำคัญของชาติ ส่งผลกระทบต่อความเดือดร้อน ความทุกข์ยากของประชาชนและศักยภาพการพัฒนาของประเทศในอนาคต จำเป็นต้องใช้ความร่วมมือจากทุกภาคส่วนแก้ไขปัญหาย่างจริงจัง โดยกลไกของภาครัฐ ในระดับพื้นที่ ได้แก่ อำเภอ เขต ซึ่งทำงานใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุดเป็นศูนย์กลางบูรณาการมาตรการทุกด้านให้เข้าถึงประชาชนในหมู่บ้าน/ชุมชน และนำไปสู่การแก้ไขปัญหายาเสพติดให้บังเกิดผล ภายใต้การสนับสนุนของทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควบคู่กับการขับเคลื่อนสิทธิพลผลประโยชน์โดยดำเนินมาตรการกับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้อง

แนวคิดในการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด

นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยการป้องกัน ปราบปรามและแก้ไขปัญหายาเสพติด (พ.ศ. 2566-2570) ได้กำหนดแนวทางในการแก้ไขปัญหายาเสพติดเพื่อขับเคลื่อนการแก้ไขปัญหายาเสพติด ทั้งระบบ จำนวน 6 ด้าน ประกอบด้วย (สำนักยุทธศาสตร์ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, 2566)

1. ด้านการป้องกันยาเสพติด เสริมสร้างทัศนคติและสภาพแวดล้อมที่ดีเพื่อป้องกันการเข้าไป เกี่ยวข้องกับยาเสพติดในทุกกลุ่มเป้าหมาย ทั้งในสถานศึกษา นอกสถานศึกษาและสื่อสังคมออนไลน์ โดยสร้างความเข้มแข็งและการมีส่วนร่วมของภาครัฐ ภาคเอกชน หน่วยงานท้องถิ่น ครอบครัวและชุมชน

2. ด้านการปราบปรามยาเสพติด โดยการบูรณาการด้านการข่าวและเชื่อมโยงฐานข้อมูลยาเสพติด ระหว่างหน่วยงานทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ ในการสกัดกั้นการลักลอบลำเลียงยาเสพติดตั้งแต่ พื้นที่ชายแดนไม่ให้เข้าสู่พื้นที่ตอนในประเทศ รวมถึงไม่ให้ประเทศไทยเป็นทางผ่านของยาเสพติด เพื่อส่งต่อไปยังประเทศที่สาม เพิ่มขีดความสามารถทางเทคโนโลยีและสมรรถนะของเจ้าหน้าที่ให้มุ่งเน้นการปราบปรามทำลายโครงสร้างเครือข่ายการค้ายาเสพติดรายสำคัญ รวมถึงบูรณาการกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมทั้งระบบ

3. ด้านการยึดทรัพย์สินคดียาเสพติด ใช้มาตรการทางทรัพย์สินเพื่อดำเนินการกับทรัพย์สิน ในคดียาเสพติดโดยไม่ผูกกับคดีอาญาตามที่ประมวลกฎหมายยาเสพติดกำหนด พัฒนาเครือข่าย ความร่วมมือและเสริมสร้างแนวร่วมในการตรวจสอบทรัพย์สินในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด มุ่งเน้นการสืบหาทรัพย์สินที่ได้รับมาจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเพื่อตัดวงจรการเงินของกลุ่มนักค้ายาเสพติด

4. ด้านการบำบัดรักษายาเสพติด บริหารจัดการผู้เสพตามกรอบแนวคิดของประมวลกฎหมายยาเสพติด มองผู้เสพเป็นปัญหาในมิติด้านสุขภาพ สาธารณสุข เกี่ยวพันกับเศรษฐกิจและสังคมมากกว่าเป็นเพียงปัญหาในเชิงอาชญากรรมให้ความสำคัญกับการดูแลผู้เสพในรูปแบบที่เหมาะสมกับปัจเจกบุคคล ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนตามแนวทาง Community Based Treatment & Rehabilitation (CBTx) โดยใช้ชุมชนเป็นศูนย์กลางในการดูแลช่วยเหลือผู้เสพยาเสพติด รวมทั้งการส่งเสริมและพัฒนา คุณภาพชีวิตให้โอกาสผู้เสพยาเสพติดสามารถใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างสงบสุข

5. ด้านความร่วมมือระหว่างประเทศ พัฒนาระบบทบทวนประเทศไทยเพื่อเป็นศูนย์กลาง การประสานงานด้านยาเสพติดในภูมิภาคอาเซียน ให้ความร่วมมือในกรอบพหุภาคีกับองค์การระหว่างประเทศ เป็นผู้นำในการขยายแนวคิดและผลักดันแผนการดำเนินงานร่วมกันภายใต้พันธกรณีระหว่างประเทศ

6. ด้านการบริหารจัดการ ดำเนินงานป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหายาเสพติด ให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของประมวลกฎหมายยาเสพติด ยกย่องประสิทธิภาพการดำเนินงานในทุกมิติ เพื่อสนับสนุนการแก้ไขปัญหายาเสพติดอย่างเป็นระบบ รวมทั้งการปรับกระบวนการบังคับและแนวทางการดำเนินงานของบุคลากรภาครัฐที่ปฏิบัติงานด้านยาเสพติด ขยายขีดความสามารถทางเทคโนโลยีให้ทัน ต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก และศึกษามาตรการทางเลือกใหม่ เพื่อปรับใช้อย่างเหมาะสมกับบริบทของประเทศไทย ตลอดจนส่งเสริมบทบาทการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในการจัดการปัญหายาเสพติดอย่างบูรณาการ

ความสำเร็จในการป้องกันยาเสพติด

วิธีการลด หรือหยุดยั้งการเกิดปัญหาการใช้ยาเสพติดในบุคคล กลุ่มบุคคลหรือชุมชน โดยวัดผลจากตัวชี้วัดต่าง ๆ จากสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด 2567 ของคณะกรรมการปฏิบัติการเร่งรัดการดำเนินงานป้องกันปราบปราม และแก้ไขปัญหายาเสพติด ระยะเร่งด่วน 3 เดือน (1 มิถุนายน – 31 สิงหาคม 2567)

มติการประชุมคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ครั้งที่ 1/2567 เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2567 และมติการประชุมคณะกรรมการติดตามเร่งรัดการดำเนินงานป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหายาเสพติด ครั้งที่ 1/2567 เมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม 2567 เห็นชอบปฏิบัติการเร่งรัดการดำเนินงานป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเร่งรัดการดำเนินงาน ให้เป็นไปตามนโยบายเร่งด่วนของรัฐบาลที่ได้กำหนดเป้าหมายลดความรุนแรงของปัญหายาเสพติดให้ได้ภายใน 1 ปี เป็นกรอบแนวทางการปฏิบัติให้ส่วนราชการในระดับพื้นที่เพื่อใช้ในการลดความรุนแรงของปัญหายาเสพติดในระดับจังหวัด โดยมีรายละเอียดสำคัญในการลดความเดือดร้อนของประชาชน จากปัญหาผู้มีอาการทางจิตเวชจากยาเสพติด ลดจำนวนผู้เสพ ผู้ติดยาเสพติดในพื้นที่หมู่บ้าน ชุมชน การวิจัยครั้งนี้จึงได้นำตัวชี้วัดจากการดำเนินงานปฏิบัติการเร่งรัดการดำเนินงานป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหายาเสพติด เพื่อเป็นตัวชี้วัดความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ดังนี้

1. การลดปัญหาผู้เสพยาเสพติด เกิดจากการดำเนินมาตรการที่ครอบคลุมและมีประสิทธิภาพ สามารถวัดผลได้จากจำนวนผู้เสพยาเสพติดที่ลดลงอย่างมีนัยสำคัญในชุมชน หรือวัดจากระดับความพึงพอใจของประชาชน ในการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ในการลดปัญหาผู้เสพยาเสพติด ความสำเร็จนี้จะสะท้อนให้เห็นถึงความสามารถในการป้องกันการเกิดผู้เสพรายใหม่ การบำบัดผู้เสพรายเดิมให้กลับมาดำเนินชีวิตในสังคมอย่างปกติ และการสร้างความร่วมมือจากชุมชนในการสนับสนุนและให้ความรู้ การป้องกันที่เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะในกลุ่มเยาวชน จะช่วยลดความเสี่ยงในการใช้ยาเสพติด การฟื้นฟูสมรรถภาพของผู้ที่เคยใช้สารเสพติดยังช่วยเสริมให้ผู้ที่ผ่านการบำบัด สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างปกติและไม่หวนกลับไปใช้ยาอีก อีกทั้งการบังคับใช้กฎหมายที่เข้มงวดจะช่วยให้การป้องกันและการลดปัญหาเป็นไปอย่างต่อเนื่องความสำเร็จนี้ยังสะท้อนถึงการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ทั้งหน่วยงานรัฐสถาบันการศึกษา หน่วยงานสาธารณสุขและชุมชน

ดังนั้น การลดปัญหายาเสพติด หมายถึง การดำเนินมาตรการต่าง ๆ ได้แก่ การป้องกัน การบำบัด การใช้กฎหมายและการมีส่วนร่วมของชุมชน เพื่อให้จำนวนผู้ใช้สารเสพติดลดลงโดยครอบคลุมและเพื่อสร้างความตระหนักของยาเสพติด

ป้องกันการใช้ยาเสพติดในระยะยาวและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพ ของผู้ต้องหาในกระบวนการทางกฎหมาย

2. การลดปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนจากผู้มีอาการจิตเวชจากยาเสพติด คือ การที่มาตราการต่าง ๆ เช่น การบำบัดรักษา การเฝ้าระวังติดตาม การบังคับใช้กฎหมาย และการให้ความรู้แก่ชุมชน สามารถดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ จะส่งผลให้จำนวนผู้ป่วยจิตเวชจากยาเสพติดที่สร้างความเดือดร้อนในชุมชนลดลง ผู้ป่วยพ้นตัวจากการบำบัด สามารถควบคุมพฤติกรรมและไม่กลับมาใช้สารเสพติดซ้ำ ขณะเดียวกันชุมชนมีความเข้าใจและรู้สึกปลอดภัยมากขึ้น พร้อมมีความร่วมมือในการแจ้งเหตุและสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ ความร่วมมือที่ดีระหว่างหน่วยงานสาธารณสุข หน่วยงานบังคับใช้กฎหมายและชุมชน ก็เป็นส่วนสำคัญที่ช่วยให้มาตรการต่าง ๆ สำเร็จได้ตามเป้าหมาย

ดังนั้น การลดปัญหาความเดือดร้อนของประชาชน จากผู้มีอาการจิตเวชจากยาเสพติด หมายถึง การดำเนินงานตามมาตรการ เช่น การบำบัด การเฝ้าระวัง การบังคับใช้กฎหมายและการให้ความรู้ในชุมชน สามารถดำเนินได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้จำนวนผู้ป่วยจิตเวชจากยาเสพติด ที่สร้างความเดือดร้อนลดลง ผู้ป่วยสามารถฟื้นฟูสุขภาพและควบคุมพฤติกรรมได้โดยไม่กลับไปใช้สารเสพติดซ้ำ ชุมชนมีความปลอดภัยจากการถูกทำร้ายปัญหาทางสังคม

3. การตระหนักถึงโทษของยาเสพติด เป็นการที่บุคคลและสังคมสามารถรับรู้และเข้าใจถึงอันตรายและผลกระทบของยาเสพติดอย่างชัดเจน ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในทางที่ดี เช่น การหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติด การป้องกันตนเองจากปัจจัยเสี่ยง และการเข้าร่วมกิจกรรมที่เสริมสร้างความรู้และป้องกันยาเสพติด นอกจากนี้ ยังรวมถึงการที่ชุมชนตื่นตัวและร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการเฝ้าระวังและป้องกันปัญหายาเสพติด ส่งเสริมให้สังคมมีความปลอดภัยและสุขภาพดี การทำงานร่วมกันระหว่างหน่วยงานด้านการศึกษา สาธารณสุขและการบังคับใช้กฎหมายในการจัดการและเผยแพร่ข้อมูลอย่างต่อเนื่องก็มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อความสำเร็จในการตระหนักถึงโทษของยาเสพติด แนวทางการดำเนินงานที่สำคัญ ได้แก่ การให้ความรู้และการศึกษาในโรงเรียนและชุมชนอย่างเป็นระบบ การรณรงค์ผ่านสื่อมวลชนและโซเชียลมีเดีย การสร้างบทบาทของชุมชนในการเฝ้าระวังและให้คำปรึกษา การจัดโครงการบำบัดและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดที่มีคุณภาพ การบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวดเพื่อปราบปราม

ผู้ผลิตและผู้ค้ายาเสพติด และการประสานงานระหว่างหน่วยงานภาครัฐ เอกชน และ ครอบครัวยุติธรรมในการสร้างเครือข่ายป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด วิธีการเหล่านี้ล้วนเป็น ปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้การตระหนักรู้ถึงโทษของยาเสพติด เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และยั่งยืน

ดังนั้น การตระหนักรู้ถึงโทษของยาเสพติด หมายถึง การที่บุคคลและสังคม รับรู้ ถึงอันตรายของยาเสพติด ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เช่น การรู้เท่าทัน โทษของยาเสพติด การหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติด การเฝ้าระวังในชุมชน และความร่วมมือ กับหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อป้องกันปัญหายาเสพติดอย่างยั่งยืน

การวัดผลความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติด ของเจ้าหน้าที่ ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

การวัดผลความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติด ของเจ้าหน้าที่ ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ จากผลการดำเนินปฏิบัติการเร่งรัด การดำเนินงานป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหายาเสพติด ระยะเร่งด่วน 3 เดือน (1 มิถุนายน – 31 สิงหาคม 2567) สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปราม ยาเสพติด 2567 ดังนี้

การลดปัญหาผู้เสพยาเสพติด วัดผลจากความคิดเห็นของประชาชน เกี่ยวกับการ สถานการณ์ยาเสพติดในหมู่บ้านชุมชน ลดลงเมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมา ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การดำเนินมาตรการ สามารถลดความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับยาเสพติดในชุมชนได้ โดยความ คิดเห็นของประชาชนต่อสถานการณ์ยาเสพติดในหมู่บ้าน ชุมชน ปี 2567 แสดงให้เห็นว่า จังหวัดเพชรบูรณ์ 56.3% และสุพรรณบุรี 50% แสดงให้เห็นว่าการรับรู้ปัญหายาเสพติด ลดลงอย่างมาก ขณะที่จังหวัดบึงกาฬ 23.2% ขอนแก่น 31.5% หนองคาย 22.8% และ นครพนม 29.5% อยู่ในกลุ่มที่ประชาชนรับรู้ว่ายาเสพติดลดลงปานกลาง เมื่อเทียบกับ ปี 2566 ความคิดเห็นของประชาชนต่อสถานการณ์ปัญหายาเสพติดในหมู่บ้าน ชุมชน ของจังหวัดบึงกาฬ อยู่ที่ 7.2% ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ในการ ป้องกันปราบปรามและบำบัดรักษา มีความสำเร็จของการดำเนินงาน

การลดปัญหาความเดือดร้อนของประชาชน ผู้มีอาการจิตเวชจากยาเสพติด วัดผลจากการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของประชาชน ต่อการดำเนินงานป้องกันปัญหา ยาเสพติดในจังหวัดบึงกาฬ แสดงให้เห็นถึงความสำเร็จที่โดดเด่น โดยความเชื่อมั่นของ ประชาชนเพิ่มขึ้นในปี 2567 อยู่ที่ 98.4% แตกต่างจากปี 2566 ซึ่งอยู่ที่ 78.3% แสดงให้

เห็นว่าปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนจากผู้มีอาการจิตเวชจากยาเสพติด อยู่ระดับที่ ต่ำมาก ประชาชนเชื่อมั่นในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองในการป้องกันปัญหา ยาเสพติด ความสำเร็จนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเพียงจากมาตรการทั่วไปในการป้องกันปัญหา ยาเสพติด แต่ยังเชื่อมโยงกับการจัดการที่มีประสิทธิภาพ ในประเด็นปัญหาสำคัญ เช่น การลดความเดือดร้อนของประชาชน จากผู้ที่มีอาการจิตเวชอันเกิดจากการใช้ยาเสพติด หนึ่งในปัจจัยสำคัญที่นำไปสู่ความสำเร็จนี้ คือการให้การรักษาผู้ป่วยที่เหมาะสม และการดูแลผู้ป่วยที่มีอาการจิตเวชจากยาเสพติดอย่างใกล้ชิด การทำงานร่วมกันระหว่าง หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการดูแลบำบัดรักษาและฟื้นฟูผู้ป่วย ทำให้ปัญหาการก่อความ เดือดร้อนในชุมชนลดลงอย่างชัดเจน ความสำเร็จในการลดปัญหานี้ มีผลให้ประชาชนรับรู้ ถึงการปรับปรุงและการแก้ไขปัญหายาเสพติดอย่างเป็นรูปธรรม การลดจำนวนผู้ที่มีอาการจิตเวช จากยาเสพติดที่ก่อให้เกิดความรำคาญหรือความเดือดร้อนต่อสังคม เป็นตัวชี้วัดที่สำคัญ ว่ามาตรการด้านสุขภาพจิตและการฟื้นฟูผู้เสพติดในจังหวัดบึงกาฬ ได้ผลเป็นอย่างดีทำให้ ประชาชนรู้สึกว่ายาเสพติดในพื้นที่ลดลง ซึ่งส่งผลให้ความเชื่อมั่นในนโยบายและ การดำเนินงานของภาครัฐเพิ่มขึ้นอย่างมากในปี 2567

การตระหนักถึงโทษของยาเสพติด วัดผลจากความพึงพอใจของประชาชนต่อ การดำเนินงานป้องกันปราบปรามและป้องกันปัญหายาเสพติด ซึ่งแสดงถึงความสำเร็จ ในการสร้างความตระหนักถึงโทษของยาเสพติด จังหวัดบึงกาฬ มีระดับความพึงพอใจ ของประชาชนในการตระหนักถึงโทษของยาเสพติดของปี 2567 อยู่ที่ 87.8% ซึ่งถือว่าเป็น ระดับที่ค่อนข้างสูง และแสดงถึงความพึงพอใจที่ตระหนักถึงโทษของยาเสพติดที่เพิ่มขึ้น เมื่อเทียบกับปี 2566 ที่อยู่ที่ 78.6% การเปลี่ยนแปลงเป็นดั่งบอกถึงการปรับปรุง การดำเนินงานป้องกันปัญหายาเสพติดในพื้นที่จังหวัดบึงกาฬ ซึ่งทำให้ประชาชนมีความ พึงพอใจในการตระหนักถึงโทษของยาเสพติดมากขึ้นกว่าปี 2566 ซึ่งแสดงให้เห็นถึง ความสำเร็จในการปฏิบัติงานในการตระหนักถึงโทษของยาเสพติด

สรุป การวัดผลความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ แสดงถึงความสำเร็จอย่างชัดเจน ในหลายด้าน ทั้งการลดจำนวนผู้เสพยาเสพติดในชุมชน การจัดการกับผู้ที่มีอาการจิตเวช จากการใช้ยาเสพติด ซึ่งช่วยลดความเดือดร้อนของประชาชนในพื้นที่ ความเชื่อมั่นของ ประชาชนต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ การสร้าง ความตระหนักเกี่ยวกับโทษของยาเสพติดในชุมชนก็มีผลลัพธ์ที่ดีขึ้น ประชาชนมีความ

พึงพอใจมากขึ้นในมาตรการต่าง ๆ ที่ดำเนินการสะท้อนให้เห็นว่ามาตรการป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหายาเสพติดในพื้นที่บึงกาฬ มีประสิทธิภาพและได้รับการยอมรับจากประชาชน

จากที่กล่าวมาผู้วิจัยสรุปได้ว่า ความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ หมายถึง การที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ สามารถปฏิบัติงานในการป้องกันปัญหายาเสพติดได้บรรลุเป้าหมายตามที่ตั้งไว้ สามารถลดหรือหยุดยั้งการเกิดปัญหาการใช้ยาเสพติดในบุคคลกลุ่มบุคคลหรือชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยผู้วิจัยได้นำกรอบแนวทางการปฏิบัติตามมติการประชุมคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ครั้งที่ 1/2567 เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2567 และมติการประชุมคณะกรรมการติดตามเร่งรัด การดำเนินงานป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหายาเสพติด ครั้งที่ 1/2567 เมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม 2567 (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, 2567) มากำหนดเป็นกรอบแนวคิดของการวิจัยเกี่ยวกับความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ แบ่งออกเป็น 3 ด้านได้แก่ 1) การลดปัญหาผู้เสพยาเสพติด 2) การลดปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนจากผู้มีอาการจิตเวชจากยาเสพติด และ 3) การตระหนักถึงโทษของยาเสพติด

บริบทพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

ในจังหวัดหนึ่ง มีหน่วยราชการรองจากจังหวัด เรียกว่า อำเภอ การเปลี่ยนเขตอำเภอให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา ในอำเภอหนึ่งมีนายอำเภอคนหนึ่งเป็นหัวหน้าปกครองบังคับบัญชา บรรดาข้าราชการในอำเภอ และรับผิดชอบงานบริหารราชการของอำเภอนายอำเภอ สังกัดกระทรวงมหาดไทย บรรดาอำนาจและหน้าที่เกี่ยวกับราชการของกรมการอำเภอหรือนายอำเภอ ซึ่งกฎหมายกำหนดให้กรมการอำเภอและนายอำเภอที่มีอยู่ ให้โอนไปเป็นอำนาจและหน้าที่ของนายอำเภอ นอกจากจะมีนายอำเภอเป็นผู้ปกครองบังคับบัญชาและรับผิดชอบดังกล่าวแล้ว ให้มีปลัดอำเภอและหัวหน้าส่วนราชการประจำอำเภอ กระทรวง ทบวง กรมต่าง ๆ แบ่งอำนาจมาซึ่งว่าการอำเภอ เพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ช่วยเหลือนายอำเภอและมีอำนาจบังคับบัญชาข้าราชการบริหารส่วนภูมิภาค ซึ่งสังกัดกระทรวง ทบวง กรม ในอำเภอนั้น (พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน, 2534 มาตรา 61-63)

ที่ว่าอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ จัดตั้งตามพระราชบัญญัติ
ตั้งจังหวัดบึงกาฬ พ.ศ. 2554 สังกัด กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย โดยมีนายธีระพล
ขุนพานเพลิง เป็นนายอำเภอเมืองบึงกาฬ ปัจจุบันตั้งอยู่ที่ ถนนหนองคาย – นครพนม ตำบล
บึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ หมายเลขโทรศัพท์ 0-4249-1797 มีพื้นที่รับผิดชอบ 12 ตำบล
131 หมู่บ้านในเขตอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

ประวัติและความเป็นมา

อำเภอเมืองบึงกาฬ เป็นพื้นที่ระดับอำเภอ ซึ่งเป็นที่ตั้งของศูนย์กลางการบริหาร
ราชการของจังหวัดบึงกาฬ มีสถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่ง เช่น น้ำตก ภูเข่า ป่าธรรมชาติ ตลอดจน
ทั้งแม่น้ำที่มีความอุดมสมบูรณ์ ด้านทรัพยากรแหล่งน้ำ อำเภอเมืองบึงกาฬ เป็นอำเภอที่มี
เขตพื้นที่ติดกับแม่น้ำโขง และอีกฝั่งตรงข้ามแม่น้ำโขงซึ่งตรงกับ แขวงบอลิคำไซ สาธารณรัฐ
ประชาธิปไตยประชาชนลาว มีการคมนาคมทางเรืออย่างสะดวก อำเภอเมืองบึงกาฬ มีชื่อเดิมว่า
บ้านบึงกาญจน์ มีฐานะเป็นตำบล ขึ้นกับอำเภอไชยบุรี จังหวัดนครพนม ต่อมาได้มีการย้าย
ที่ว่าอำเภอไชยบุรี มาตั้งที่บ้านบึงกาญจน์ คงชื่ออำเภอไชยบุรี ขึ้นตรงกับจังหวัด
นครพนม จนกระทั่งปี พ.ศ. 2460 ได้ถูกโอนย้ายให้ขึ้นต่อจังหวัดหนองคาย และถูกเปลี่ยนชื่อ
ใหม่เป็น บึงกาฬ ในปี พ.ศ. 2482 (พระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนนามอำเภอ กิ่งอำเภอ และตำบล
บางแห่ง, 2482) ต่อมา ในปี พ.ศ. 2537 ได้มีการร้องขอให้จัดตั้งเป็นจังหวัดบึงกาฬ ตาม
ข้อเสนอของ นายสุเมธ พรหมพันธุ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคเสรีธรรม จังหวัดหนองคาย
โดยแยกพื้นที่อำเภอบึงกาฬ อำเภอปากคาด อำเภอโซ่พิสัย อำเภอพรเจริญ อำเภอเซกา
อำเภอบึงโขงหลง อำเภอศรีวิไล และอำเภอบุ่งคล้า ออกจากจังหวัดหนองคาย แต่
กระทรวงมหาดไทย ยังไม่มีแผนที่จะยกฐานะอำเภอบึงกาฬขึ้นเป็นจังหวัด เพราะการจัดตั้ง
จังหวัดใหม่เป็นการเพิ่มภาระด้านงบประมาณ อีกทั้งยังเป็นการเพิ่มกำลังด้านบุคลากรของ
ภาครัฐ ซึ่งจะขัดกับมติของคณะรัฐมนตรี (กระทรวงมหาดไทยที่ 176 ร., 2537) ต่อมาในปี พ.ศ. 2554
มีการจัดตั้งจังหวัดบึงกาฬขึ้นตามพระราชบัญญัติตั้งจังหวัดบึงกาฬ พ.ศ. 2554 อำเภอเมืองบึงกาฬ
จึงได้เปลี่ยนชื่อเป็น "อำเภอเมืองบึงกาฬ" โดยเป็นอำเภอหนึ่งของจังหวัดบึงกาฬ ตามความ
ในมาตรา 3 และ 4 แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวอันมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 23 มีนาคม
พ.ศ. 2554 (พระราชบัญญัติ จัดตั้งจังหวัด บึงกาฬ, 2554) จนถึงปัจจุบัน

ที่ทำการปกครองอำเภอ มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายกระทรวงแบ่งส่วนราชการ
กรมการปกครอง พ.ศ. 2559 ดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ของสำนักงานอำเภอ เกี่ยวกับ
ราชการอื่นที่มีใช้ของส่วนราชการใดตามที่ได้รับมอบหมายและปฏิบัติงานร่วม หรือสนับสนุน

การปฏิบัติงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมายแบ่งโครงสร้างภายในออกเป็น 4 กลุ่มงาน ฝ่าย 1 สำนักงาน 1 ศูนย์ ได้แก่ กลุ่มงานบริหารงานปกครอง กลุ่มงานทะเบียนและบัตร กลุ่มงานฝ่ายความมั่นคง กลุ่มงานอำนวยการความเป็นธรรม สำนักงานอำเภอและศูนย์ดำรงธรรม อำเภอ โดยฝ่ายเกี่ยวข้องในงานยาเสพติด ได้แก่ ฝ่ายรักษาความสงบเรียบร้อย มีอำนาจหน้าที่ ดำเนินการเกี่ยวกับการรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงภายในประเทศ ขับเคลื่อน ยุทธศาสตร์ ด้านความมั่นคง การจัดระเบียบสังคมการควบคุมและกำกับปฏิบัติตาม กฎหมายว่าด้วยสถานบริการโรงแรม การพนัน และกฎหมายอื่น ๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย ดำเนินการเกี่ยวกับการป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหายาเสพติด ในความรับผิดชอบของ กรมการปกครอง หรือที่ได้รับมอบหมาย สนับสนุนและช่วยเหลือการป้องกันและบรรเทา สาธารณภัย ในอำนาจหน้าที่ของนายอำเภอ ดำเนินการเกี่ยวกับงานกิจการอาสาสมัครดินแดน ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่น หรือที่ได้รับมอบหมาย (คำสั่ง กรมการปกครอง, 2559)

พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พุทธศักราช 2457 แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2552 ประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ โดยให้ กำหนด ผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ ประจำตำบล สารวัตรกำนัน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน เป็นบุคคลในพื้นที่ ๆ มีความใกล้ชิดกับ ราษฎรในการปฏิบัติงาน ตามกฎหมายและนโยบายของรัฐเป็นผู้ช่วยเหลือนายอำเภอ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของราชการบริหารส่วนภูมิภาค มีบทบาทหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ ลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช 2457 ที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน โดยเฉพาะ ในการเป็นผู้ประสานงาน ระหว่างราชการส่วนภูมิภาคกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การรักษาความสงบเรียบร้อย การป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดต่าง ๆ นอกจากนี้ยังทำ หน้าที่เป็นคนกลางในการไกล่เกลี่ย ประนีประนอมและจัดการระงับปัญหาความขัดแย้ง ในท้องที่ มีฐานะเป็นตัวแทนของประชาชนและรัฐ ตัวแทนของราษฎรเกี่ยวกับเรื่องร้องทุกข์ ความเดือดร้อนของราษฎร เพื่อนำเสนอต่อส่วนราชการ (สำนักงานคณะกรรมการ กฤษฎีกา, 2457, หน้า 38) และได้กำหนดให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ได้แก่ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านฝ่ายรักษาความสงบ แพทย์ประจำตำบล มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

หน้าที่และอำนาจของกำนัน ตรวจตรารักษาความปกติเรียบร้อย ในพื้นที่ ตำบล กำกับดูแล การประพฤติของราษฎรให้เป็นไปตามพระราชกำหนด กฎหมาย หรือ การปกป้องภัยอันตรายการรักษาความสุขสำราญของราษฎรในตำบลนั้น การเสียสละ รับกิจสุทุกข์ของราษฎร ในการเข้าร้องเรียนต่อผู้ว่าราชการจังหวัด อำเภอ และการเข้ารับ

ข้อราชการจากอำเภอ เพื่อประกาศแก่ราษฎรในตำบล รวมถึงการปฏิบัติตามพระราชกำหนดกฎหมาย เช่น การตรวจและนำเก็บภาษีอากรในตำบลนั้น ทั้งนี้อยู่ในหน้าที่ของกำนันผู้เป็นนายตำบล ผู้ใหญ่บ้านทั้งปวงในตำบลนั้น และแพทย์ประจำตำบลจะต้องช่วยกันเอาเป็นธุระจัดการให้เรียบร้อยได้ตามสมควร

หน้าที่และอำนาจของผู้ใหญ่บ้านและผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน ทำหน้าที่ช่วยเหลือนายอำเภอ ในการปฏิบัติหน้าที่และเป็นหัวหน้าราษฎรในหมู่บ้าน มีอำนาจหน้าที่ ได้แก่ อำนาจความเป็นธรรมและดูแลรักษาความสงบเรียบร้อย และความปลอดภัยให้แก่ราษฎรในหมู่บ้านสร้างความสามัคคีและความสามัคคี ให้เกิดขึ้นในหมู่บ้าน ส่งเสริมวัฒนธรรมและประเพณีในท้องถิ่น อำนาจความสะอาดแก่ราษฎรในหมู่บ้าน ในการติดต่อหรือรับบริการกับส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รับฟังปัญหาและนำความเดือดร้อนทุกข์สุขและความต้องการที่จำเป็นของราษฎรในหมู่บ้าน แจ้งต่อส่วนราชการ หน่วยงานของ รัฐองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การแก้ไขหรือช่วยเหลือ ให้การสนับสนุนส่งเสริม และอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่ หรือการให้บริการของส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ควบคุมดูแลราษฎรในหมู่บ้านให้ปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการโดยกระทำให้เป็นตัวอย่างแก่ราษฎร ตามที่ทางราชการได้แนะนำ อบรม หรือชี้แจงให้ราษฎรมีความรู้ความเข้าใจในข้อราชการ กฎหมาย หรือระเบียบแบบแผนของราชการ สามารถเรียกราษฎรมาประชุมได้ตามสมควร แจ้งให้ราษฎรให้ความช่วยเหลือในกิจการสาธารณประโยชน์ เพื่อบำบัดป้องภัยอันตรายสาธารณะ รวมตลอดทั้งการช่วยเหลือบรรเทาทุกข์แก่ผู้ประสบภัย ปฏิบัติตามคำสั่งของกำนันหรือทางราชการ และรายงานเหตุการณ์ที่ไม่ปกติซึ่งเกิดขึ้นในหมู่บ้านให้กำนันทราบ พร้อมทั้งรายงานต่อนายอำเภอ

หน้าที่และอำนาจของแพทย์ประจำตำบล ทำหน้าที่ช่วยเหลือกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ให้ข้อเสนอแนะความคิดเห็นและจัดการรักษาความสงบเรียบร้อยในตำบล สังเกตตรวจตราด้านสุขภาพร่างกายของราษฎรในตำบลนั้น และตำบลใกล้เคียง กรณีถ้าเกิดโรคภัยร้ายแรง เช่น อหิวาตกโรค ไข้ทรพิษ หรือ โรคที่เกิดพาหะ จะต้องป้องกันทันทีที่แนะนำกำนันผู้ใหญ่บ้าน ให้สั่งการราษฎร จัดการป้องกันโรคในเบื้องต้นดูแลอย่าให้ตำบลนั้น มีสิ่งโสโครกอันเป็นเชื้อโรค ซึ่งจะต้องมีการประสานงานกับแพทย์ประจำเมือง กำนันผู้ใหญ่บ้านในตำบลนั้นให้สำเร็จตลอดไป

กรณีถ้าเกิดโรคร้ายแรง แพทย์ประจำตำบลต้องรับรายงานให้อำเภอรอบโดยทันทีและต่อเนื่อง ไปจนกว่าจะเข้าสู่สภาวะปกติ

หน้าที่และอำนาจสารวัตรกำนัน ในตำบล 1 ให้มีสารวัตรกำนันสำหรับ เป็นผู้ช่วยและรับการประสานงานของกำนัน 2 คน ซึ่งถูกเลือกโดยกำนันจะเป็นผู้กำหนด ให้มาทำหน้าที่ในตำบลนั้น แต่ต้องได้รับความเห็นชอบจากนายอำเภอด้วย และกำนัน มีอำนาจในการเปลี่ยนสารวัตรกำนันได้

หน้าที่และอำนาจผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านฝ่ายรักษาความสงบ มีอำนาจหน้าที่ ตรวจตรารักษาความสงบเรียบร้อยภายในหมู่บ้าน ถ้ารู้เห็นหรือทราบเหตุการณอันใดเกิดขึ้น หรือจะเกิดขึ้นในหมู่บ้านเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ให้นำความแจ้งต่อผู้ใหญ่บ้านเมื่อมี เหตุร้ายเกิดขึ้นในหมู่บ้าน ต้องระงับเหตุปราบปราม ติดตามจับผู้ร้ายโดยเต็มกำลัง เมื่อตรวจพบ เห็นหรือตามจับได้สิ่งของใด ที่มีไว้เป็นความผิดหรือได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด ให้รีบนำส่งผู้ใหญ่บ้าน เมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่าผู้ใดได้กระทำความผิดและกำลังจะหลบหนี ให้ควบคุมตัวส่งผู้ใหญ่บ้านและปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งสั่งการโดยชอบด้วยกฎหมาย

ข้อมูลพื้นฐานอำเภอเมืองบึงกาฬ

อำเภอเมืองกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ตั้งอยู่ที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งมี อาณาเขตติดต่อกับเขตการปกครองข้างเคียง ดังนี้

ทิศเหนือ ติดกับ แขวงบอลิคำไซ สาธารณรัฐ ประชาธิปไตยประชาชน ลาว (สปป.ลาว)

ทิศตะวันออก ติดกับ อำเภอบึงคล้า

ทิศใต้ ติดกับ อำเภอเซกา อำเภอศรีวิไล อำเภอพรเจริญ และ อำเภอโซ่พิสัย

ทิศตะวันตก ติดกับ อำเภอปากคาด

ลักษณะภูมิประเทศและลักษณะอากาศ

สภาพพื้นที่เป็นพื้นที่ราบสูง ลักษณะดินส่วนใหญ่เป็นดินที่มีความอุดมสมบูรณ์ ตามธรรมชาติ ใช้ประโยชน์ในด้านการเกษตรกรรม พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบเรียบ การใช้ประโยชน์ส่วนใหญ่ปลูกยางพารา ปาล์ม มันสำปะหลัง ไม้ผล พืชผัก ข้าว เลี้ยงสัตว์ โดยเฉพาะตามริมฝั่งแม่น้ำโขงและที่ราบลุ่ม โดยทั่วไปจะเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญ เช่น มะเขือเทศ ถั่วฝักยาว ข้าวโพด พืชผักสวนครัว มีแม่น้ำสำคัญ คือ แม่น้ำโขง ติดกับ

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (ปากซัน) พื้นที่ประกอบด้วยพื้นที่ราบลุ่มสลับกับพื้นที่ลูกคลื่นไม่ราบเรียบ ความสูงเฉลี่ยจากระดับน้ำทะเลอยู่ระหว่าง 160-250 เมตร

ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่ประมาณกลางเดือน กุมภาพันธ์ ถึง ประมาณปลายเดือน

พฤษภาคม อุณหภูมิสูงสุดโดยเฉลี่ย ประมาณ 37 องศาเซลเซียส

ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่ประมาณเดือน พฤษภาคม ถึง ประมาณเดือน ตุลาคม

ปริมาณน้ำฝนโดยเฉลี่ย ประมาณ 3,537 มิลลิเมตร

ฤดูหนาว เริ่มตั้งแต่ประมาณปลายเดือน ตุลาคม ถึงประมาณเดือน

กุมภาพันธ์ อุณหภูมิต่ำสุดโดยเฉลี่ย 12 องศาเซลเซียส

อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ แบ่งพื้นที่การปกครองออกเป็น 12 ตำบล 131 หมู่บ้าน ได้แก่

1. ตำบลบึงกาฬ จำนวน 11 หมู่บ้าน
2. ตำบลโนนสมบูรณ์ จำนวน 13 หมู่บ้าน
3. ตำบลโนนสว่าง จำนวน 11 หมู่บ้าน
4. ตำบลหอค้า จำนวน 14 หมู่บ้าน
5. ตำบลหนองเล็ง จำนวน 13 หมู่บ้าน
6. ตำบลโคกก่อง จำนวน 9 หมู่บ้าน
7. ตำบลนาสวรรค์ จำนวน 9 หมู่บ้าน
8. ตำบลโคสี จำนวน 10 หมู่บ้าน
9. ตำบลชัยพร จำนวน 13 หมู่บ้าน
10. ตำบลวิศิษฐ์ จำนวน 13 หมู่บ้าน
11. ตำบลค่านาดี จำนวน 8 หมู่บ้าน
12. ตำบลโป่งเปือย จำนวน 7 หมู่บ้าน

เขตปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ประกอบด้วยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 10 แห่ง ได้แก่

1. เทศบาลเมืองบึงกาฬ ครอบคลุมทั้งหมด
2. องค์การบริหารส่วนตำบลโนนสมบูรณ์ ครอบคลุมทั้งหมด
3. เทศบาลตำบลโนนสว่าง ครอบคลุมทั้งหมด
4. เทศบาลตำบลหอค้า ครอบคลุมทั้งหมด
5. เทศบาลตำบลหนองเล็ง ครอบคลุมทั้งหมด

6. เทศบาลตำบลโคกก่อ ครอบคลุมทั้งหมด
7. องค์การบริหารส่วนตำบลนาสวรรค์ ครอบคลุมทั้งหมด
8. เทศบาลตำบลโคสี ครอบคลุมทั้งหมด
9. องค์การบริหารส่วนตำบลชัยพร ครอบคลุมทั้งหมด
10. องค์การบริหารส่วนตำบลค่านาดี ครอบคลุมทั้งหมด
11. องค์การบริหารส่วนตำบลโป่งเปือย ครอบคลุมทั้งหมด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

สมบัติ เสียมทอง (2553) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในอำเภอโกสุมพินคร จังหวัดกำแพงเพชร พบว่าการมีส่วนร่วมของประชาชน อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วม ได้แก่ การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับยาเสพติด การฝึกอบรมนโยบายปราบปรามยาเสพติด ความคิดเห็นเกี่ยวกับยาเสพติด ความตระหนักต่อปัญหายาเสพติด และความศรัทธาต่อผู้นำชุมชน ซึ่งมีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมของประชาชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จุลศักดิ์ บุญแดง (2558) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในเทศบาลตำบลนาป่า อำเภอเมืองชลบุรี พบว่าระดับการมีส่วนร่วมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วม ได้แก่ การรับรู้ข้อมูลข่าวสารการฝึกอบรมบทบาทของผู้นำชุมชน และทัศนคติของประชาชนต่อปัญหายาเสพติด งานวิจัยใช้ทฤษฎีการมีส่วนร่วมของ Cohen & Uphoff (1981) ซึ่งแบ่งการมีส่วนร่วมออกเป็น การตัดสินใจ การปฏิบัติ การรับผลประโยชน์ และการประเมินผล ทั้งนี้เสนอแนวทางการพัฒนาการมีส่วนร่วมของประชาชน ผ่านการปรับปรุงช่องทางสื่อสาร การส่งเสริมกิจกรรมที่ให้ประชาชนมีบทบาทมากขึ้นและการกระตุ้นให้ผู้นำชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้ามาสนับสนุนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในชุมชน

วิมล สอนแจ่ม และสิริพล ปุณณกันต์ (2559) ได้ศึกษาปัจจัยสนับสนุนต่อความสำเร็จในการจัดการสิ่งแวดล้อมในชุมชนเมือง กรณีศึกษาในเขตเทศบาลเมืองจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยพบว่ามี 4 องค์ประกอบหลัก ที่เป็นปัจจัยสำคัญ ได้แก่

1) งบประมาณที่สนับสนุนการดำเนินโครงการและทำให้สามารถบริหารจัดการระยะยาวได้
 2) ความรู้และเทคโนโลยีที่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการสิ่งแวดล้อมและพัฒนา
 ศักยภาพของชุมชน 3) การสร้างเครือข่ายซึ่งช่วยให้ภาครัฐ เอกชน และประชาชนสามารถ
 ร่วมมือกันอย่างมีประสิทธิภาพ และ 4) บทบาทของผู้นำและข้อมูลชุมชน ที่ช่วยกำหนด
 แนวทางและสร้างความร่วมมือในระดับท้องถิ่น ผลการวิจัยระบุว่า ปัจจัยเหล่านี้เป็นกลไก
 สำคัญในการส่งเสริมการจัดการสิ่งแวดล้อมให้มีประสิทธิภาพและความยั่งยืน ซึ่งสามารถ
 ใช้เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายด้านสิ่งแวดล้อมในพื้นที่อื่น ๆ ได้

กิริติยา อุ่นเจริญ (2560) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชนในการดูแลผู้ป่วย
 โรครวมจิตเวชสารเสพติด ในเขตโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลบ้านห้อม อำเภอเมือง
 จังหวัดนครพนม ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมของชุมชนในการดูแล
 ผู้ป่วย โดยเก็บข้อมูลจากประชาชน 290 คน ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่
 มีความรู้เกี่ยวกับโรคในระดับปานกลาง (ร้อยละ 62.40) และมีทัศนคติเป็นกลางต่อผู้ป่วย
 (ร้อยละ 64.50) ในขณะที่ระดับการมีส่วนร่วมของชุมชนอยู่ในระดับสูง (ร้อยละ 44.10)
 โดยปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วม ได้แก่ เพศ การมีตำแหน่งในชุมชน ระดับความรู้
 และทัศนคติ ซึ่งมีความสัมพันธ์ทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญ ความสำเร็จของงานวิจัยนี้เกิด
 จากปัจจัยหลัก 4 ประการ ได้แก่ การมีส่วนร่วมของชุมชนที่ช่วยให้เกิดการเฝ้าระวัง
 และสนับสนุนผู้ป่วยอย่างต่อเนื่อง ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องของประชาชนที่ทำให้
 สามารถรับมือกับปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ การสนับสนุนจากภาครัฐผ่านงบประมาณ
 และบุคลากรด้านสาธารณสุขที่เพียงพอ และบทบาทของครอบครัวที่เป็นแนวหน้าของการ
 ดูแลผู้ป่วยเพื่อลดโอกาสของการกลับไปใช้สารเสพติดซ้ำ ข้อเสนอแนะจากการวิจัยระบุว่า
 ควรส่งเสริมความรู้แก่ประชาชน ลดอคติในการรับรู้เกี่ยวกับผู้ป่วย และสนับสนุนบทบาท
 ของชุมชนและอาสาสมัครสาธารณสุข รวมถึงเพิ่มการสนับสนุนจากภาครัฐเพื่อให้เกิด
 การดูแลผู้ป่วยที่มีประสิทธิภาพและลดปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนได้อย่างยั่งยืน

กานดา สุขมาก และยุวดี แตรประสิทธิ์ (2561) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อ
 พฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย โดยพิจารณาปัจจัย
 บุคคล ครอบครัว และสังคม พบว่า ปัจจัยบุคคลและปัจจัยสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวก
 กับพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในขณะที่
 ปัจจัยครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกแต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ ปัจจัยบุคคล
 และปัจจัยสังคมสามารถรวมกันทำนายพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดของนักเรียนได้ร้อยละ

33.4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่าการตระหนักรู้ถึงโทษของยาเสพติดเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความสำเร็จของงานวิจัยนี้ เนื่องจากนักเรียนที่มีระดับการรับรู้เกี่ยวกับยาเสพติดสูง มักมีพฤติกรรมป้องกันที่ดีขึ้น ข้อมูลจากโรงเรียน สื่อประชาสัมพันธ์และเพื่อนมีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างการตระหนักรู้ ทำให้นักเรียนสามารถป้องกันตนเองจากยาเสพติดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น งานวิจัยนี้สรุปได้ว่าการให้ความรู้เกี่ยวกับโทษของยาเสพติดและการสนับสนุนจากสังคมเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดในกลุ่มเยาวชน

จิรเดช กมลเพชร (2561) ศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการแก้ไขปัญหายาเสพติดในหมู่บ้านชายแดนไทย-เมียนมา จังหวัดเชียงใหม่และเชียงราย พบว่าสถานการณ์ยาเสพติดในพื้นที่ชายแดนรุนแรงต่อเนื่อง โดยเฉพาะปี 2560-2561 แม้รัฐบาลจะส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน แต่ปัญหายังมีอยู่ในระดับสูง โดยผลการวิจัยพบว่า ประชาชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการแก้ไขปัญหายาเสพติดอยู่ในระดับปานกลาง แต่ยังมีข้อจำกัดด้านทัศนคติ อุปสรรคด้านภาษา, สภาพภูมิประเทศและข้อจำกัดของกลไกภาครัฐ ทั้งนี้ งานวิจัยเสนอแนวทางเสริมสร้าง กลไกศูนย์ปฏิบัติการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดระดับอำเภอและตำบล ให้มีอำนาจชัดเจน และพัฒนารูปแบบการมีส่วนร่วมของประชาชน ให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตชุมชนควบคู่ไปกับโครงการพัฒนาทางเลือกและส่งเสริมอาชีพ เพื่อให้การแก้ไขปัญหายาเสพติดมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

กษมา วรรณโร (2561) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของหมู่บ้านกองทุนแม่ของแผ่นดิน บ้านคลองทราย อำเภอมะลัน จังหวัดปัตตานี พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของกองทุนแม่ของแผ่นดิน บ้านคลองทราย อำเภอมะลัน จังหวัดปัตตานี ได้แก่ ภาวะผู้นำ การมีส่วนร่วมของประชาชน การบริหารจัดการและการสนับสนุนจากภาครัฐ ปัจจัยด้านการบริหารจัดการและการสนับสนุนจากภาครัฐมีอิทธิพลสูงสุด โดยสามารถทำนายความสำเร็จได้ถึงร้อยละ 78.10 ระดับความสำเร็จในการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดอยู่ในระดับมาก

อรรถมาภรณ์ ชัยวิสุทธิ (2561) ได้ศึกษาปัจจัยเกื้อหนุนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตสาขาวิชาศิลปการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม วิจัยนี้ศึกษาปัจจัยเกื้อหนุนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

ของนิสิตสาขาศิลปการแสดง และหาแนวทางพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตและอาจารย์ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ ผลการวิจัยพบว่า เจตคติต่อการเรียน เป็นปัจจัยสำคัญ ที่มีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ความสำคัญของปัจจัยเกื้อหนุน มีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนให้นิสิตสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะเจตคติต่อการเรียนซึ่งเป็นตัวแปรหลักที่มีผลต่อความตั้งใจในการศึกษาและความสามารถในการบรรลุเป้าหมายทางการเรียน หากนิสิตมีทัศนคติที่ดี จะเกิดแรงจูงใจในการศึกษา กระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้และพยายามแก้ปัญหาด้วยตนเองส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูงขึ้น

วิยดา เหล่มตระกูล และคณะ (2563) ได้ศึกษาการวิจัยและพัฒนาแนวทางการหนุนเสริมทางวิชาการเพื่อพัฒนากระบวนการผลิตและพัฒนาครูโดยบูรณาการแนวคิดจิตตปัญญาศึกษาระบบพี่เลี้ยง และการวิจัยเป็นฐานของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแนวทางการหนุนเสริมทางวิชาการในการผลิตและพัฒนาครู โดยบูรณาการแนวคิดจิตตปัญญาศึกษา ระบบพี่เลี้ยง และการวิจัยเป็นฐาน ผ่านการศึกษาคณาจารย์ นักศึกษา และครูพี่เลี้ยงในมหาวิทยาลัยราชภัฏ 38 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า แนวทางการหนุนเสริมที่มีประสิทธิภาพต้องประกอบด้วย การกำหนดวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน แนวคิดทางทฤษฎีที่เหมาะสมหลักการดำเนินงานที่เป็นระบบ กระบวนการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ และการสร้างเครือข่ายความร่วมมือในรูปแบบ Ring Network Model ซึ่งช่วยให้เกิดการพัฒนาครูที่มีคุณภาพสูงขึ้น ปัจจัยหนุนเสริมที่สำคัญ ได้แก่ ความรู้ของทีมหนุนเสริม วิธีการดำเนินงาน และระบบเครือข่ายความร่วมมือ ซึ่งส่งผลต่อความสำเร็จของการพัฒนาครูโดยช่วยให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ เพิ่มความสามารถของครูพี่เลี้ยงในการให้คำปรึกษา และสนับสนุนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม เมื่อองค์กรประกอบเหล่านี้ทำงานร่วมกัน จะช่วยให้กระบวนการพัฒนาครูมีความยั่งยืน สร้างบัณฑิตครูที่มีความสามารถสูง และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในสถานศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กิตติพงษ์ แพงพา (2564) ได้ศึกษาภาวะผู้นำของข้าราชการตำรวจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชน ในการดำเนินงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดของสถานีตำรวจภูธรเจริญศิลป์ จังหวัดสกลนคร พบว่า ภาวะผู้นำของตำรวจอยู่ในระดับสูง โดยเฉพาะด้านความรู้และประสบการณ์ แต่ด้านคุณธรรมและจริยธรรมยังต้องพัฒนา

การมีส่วนร่วมของประชาชนไม่ได้แตกต่างกันตามคุณลักษณะส่วนบุคคล ภาวะผู้นำ ในด้านคุณธรรม ความรู้ ทักษะการบริหาร และมนุษยสัมพันธ์มีผลต่อการมีส่วนร่วม ของประชาชนอย่างมีนัยสำคัญ โดยสามารถทำนุบำรุงการมีส่วนร่วมได้ถึงร้อยละ 56.90 แนวทางการพัฒนา รวมถึงการเพิ่มสื่อประชาสัมพันธ์ การติดตามผล และการเปิดเวที ให้ประชาชนมีบทบาทในกิจกรรมป้องกันยาเสพติด

ภทวรรณ อักษร และเทพศักดิ์ บุญรัตน์ (2565) ได้ศึกษาปัจจัยที่มี อิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ของการบริหารงบประมาณ ตามระบบงบประมาณแบบมุ่งเน้น ผลงานตามยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช เพื่อศึกษาปัจจัยที่เอื้อต่อการ ดำเนินงานและอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นในการบริหารงบประมาณของ มหาวิทยาลัยสุโขทัย ธรรมมาธิราช ปัจจัยหนุนเสริมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ของการบริหารงบประมาณตาม ระบบงบประมาณแบบมุ่งเน้นผลงานของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ได้แก่ กฎหมาย และระเบียบงบประมาณที่ชัดเจน ซึ่งช่วยกำหนดแนวทางการดำเนินงานให้เป็นระบบ แนวคิดการบริหารภาครัฐแนวใหม่ ที่เน้นประสิทธิภาพและความโปร่งใส เทคโนโลยี สารสนเทศที่ช่วยเสริมประสิทธิภาพในการบริหารจัดการงบประมาณ การพัฒนาบุคลากร ให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนและงบประมาณ ระบบบริหารงบประมาณที่มี โครงสร้างชัดเจนและแผนยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกับเป้าหมาย ปัจจัยเหล่านี้มีความสำคัญ อย่างมากต่อความสำเร็จของการบริหารงบประมาณ โดยช่วยลดข้อผิดพลาด เพิ่มความ โปร่งใส สนับสนุนการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ และทำให้มหาวิทยาลัยสามารถ จัดสรรงบประมาณได้อย่างเหมาะสมและเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้อย่างเป็นระบบ

อับดุลคอลลี อรรอฮิมียี สุานิดาภักดิ์ แสงทอง จิรัชยา เจียวกั๊ก และสวัสดิ์ ไหลภากรณ์ (2565) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง “การป้องกันการเสพยาเสพติดด้วยตนเอง กรณีศึกษาผู้ผ่านการบำบัดรักษาอาการติดสารเสพติดในพื้นที่จังหวัดปัตตานี” โดยมี วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาวิธีป้องกันการกลับไปเสพยาเสพติดซ้ำของผู้ที่ผ่านการบำบัด โดยการใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ เก็บข้อมูลจากผู้ผ่านการบำบัดยาเสพติด 30 คนผ่านการ สัมภาษณ์เชิงลึกและการสนทนากลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า การป้องกันการกลับไปเสพยา สามารถทำได้ผ่าน 6 แนวทางหลัก ได้แก่ (1) การส่งเสริมความรู้ ทักษะชีวิต และการสร้าง ภูมิคุ้มกันด้วยหลักศาสนา เพื่อเป็นเครื่องมือเสริมสร้างจิตใจและแนวคิดที่ถูกต้องเกี่ยวกับ ยาเสพติด (2) การวางแผนการกลับไปใช้ชีวิตหลังการบำบัด เช่น การหางานทำ และ สร้างกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ (3) การกระตุ้นจิตใจสำนึกและปรับเปลี่ยนความเชื่อเกี่ยวกับ

ยาเสพติด โดยสร้างความเข้าใจใหม่เกี่ยวกับโทษของยาเสพติดและผลกระทบที่มีต่อตนเอง และครอบครัว (4) การสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง โดยได้รับการสนับสนุนจากครอบครัว และชุมชนเพื่อให้มั่นใจว่าสามารถหลีกเลี่ยงยาเสพติดได้ (5) การปรับโครงสร้างความคิด (Cognitive Restructuring) เพื่อเปลี่ยนพฤติกรรมและแนวคิดเกี่ยวกับยาเสพติดผ่าน กระบวนการบำบัดทางจิตวิทยาและ (6) การเข้าสู่กระบวนการบำบัดรักษา ซึ่งพบว่า การเข้าสู่กระบวนการบำบัดด้วยความสมัครใจ มีแนวโน้มลดอัตราการกลับไปเสพซ้ำ มากกว่าการบำบัดแบบบังคับ ข้อเสนอแนะจากงานวิจัยชี้ให้เห็นว่าการบำบัดยาเสพติด ควรบูรณาการแนวคิดทางศาสนา ควบคู่ไปกับการสนับสนุนจากครอบครัว ชุมชน และการ เสริมสร้างทักษะชีวิตเพื่อช่วยให้ผู้ผ่านการบำบัดสามารถดำเนินชีวิตได้โดยไม่กลับไปเสพซ้ำ

สิงห์ ปานะชา (2566) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนในการ ป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตพื้นที่ชายแดน ไทย – พม่า อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี ซึ่งได้ศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของประชาชน และปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วม โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods) ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนมีส่วนร่วมในระดับสูง โดยให้ความสำคัญกับการรับข้อมูลข่าวสารและการร่วมกิจกรรมมากที่สุด ขณะที่ปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงสุดต่อการ มีส่วนร่วม คือ ภาวะผู้นำของผู้บริหาร โครงสร้างองค์การ วัฒนธรรมองค์การ และ สภาพแวดล้อมภายนอก ส่วนปัจจัยที่ไม่มีผลคือ นโยบายและการบริหารองค์การ ทั้งนี้ งานวิจัยใช้แนวคิด Ladder of Citizen Participation ของ Sherry Arnstein (1969), แนวคิด การมีส่วนร่วมของ Cohen & Uphoff (1981), และกรอบ IAP2 (International Association for Public Participation) เพื่อวิเคราะห์ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการแก้ไขปัญหา ยาเสพติดอย่างมีประสิทธิภาพ

วสันต์ จันทรประสิทธิ์ (2566) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนทางสื่อ สังคมขององค์กรสื่อมวลชนในประเทศไทยในช่วงการระบาดของโควิด-19 ในจังหวัดภูเก็ต โดยใช้วิธีวิจัยแบบผสมผสาน พบว่า การพึ่งพาสื่อสังคม การรับรู้ความน่าเชื่อถือของสื่อ และการเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนสื่อสังคมมีอิทธิพลโดยตรงต่อการมีส่วนร่วมของประชาชน ผ่านสื่อสังคม ซึ่งส่งผลให้ประชาชนรับรู้ความเสี่ยงของโรคในระดับต่ำมีสุขภาพจิตที่ดีใน ระดับปานกลางและให้ความร่วมมือต่อส่วนรวมในระดับต่ำ นอกจากนี้งานวิจัยได้เสนอ 12 แนวทางสำคัญ เพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนทางสื่อสังคม ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อ

องค์กรสื่อมวลชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการใช้สื่อสังคมอย่างมีประสิทธิภาพในช่วงวิกฤติสุขภาพ

กฤต กุลบุตรดี และคณะ (2566) ได้ศึกษาโปรแกรมการบำบัดโดยการมีส่วนร่วมของครอบครัวและชุมชน สำหรับผู้ป่วยที่ใช้ยาและสารเสพติดที่ไม่มีโรคจิตร่วมในเขตอำเภอสว่างวีระวงศ์ จังหวัดอุบลราชธานี โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่าง 40 คน เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มทดลองมีระดับความตั้งใจในการเลิกใช้ยาเสพติดสูงขึ้น มีอัตราการเข้าร่วมกิจกรรมบำบัดและการรับบริการรักษามากกว่ากลุ่มควบคุม และผลตรวจสารเสพติดในปัสสาวะพบว่าอัตราการให้ผลลบ ในกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ แสดงให้เห็นว่าการมีส่วนร่วมของครอบครัวและชุมชนช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการบำบัดลดอัตราการเสพยา และเสริมสร้างแรงจูงใจในการเลิกใช้ยาเสพติด ซึ่งเป็นแนวทางสำคัญในการลดปัญหาผู้เสพยาเสพติด อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน นอกจากนี้ผลการวิจัยยังสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนานโยบายและระบบบำบัดยาเสพติดในชุมชน โดยช่วยเสริมสร้างระบบสนับสนุนลดภาระของสถานพยาบาล และเพิ่มโอกาสให้ผู้ป่วยสามารถกลับมาใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างปกติ

วันชนะ ดวงจันทร์ทิพย์ ชาดิชัย อุดมกิจมงคล และสามารถ อัยกร (2565) ได้ทำการศึกษายาทบาทของผู้นำชุมชนและการมีส่วนร่วมของประชาชนที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลตามมาตรการการป้องกันปัญหาเสพติดในพื้นที่อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร ผลการวิจัยพบว่า 1) บทบาทของผู้นำชุมชนในการดำเนินงานตามนโยบายด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.01$) การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.29$) และสัมฤทธิ์ผลตามมาตรการการป้องกันปัญหายาเสพติดในพื้นที่อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.94$) 2) บทบาทของผู้นำชุมชน ด้านการป้องกันยาเสพติด ($\beta=.256$) ด้านการบริหารจัดการอย่างบูรณาการ ($\beta=.192$) และด้านการบำบัดรักษายาเสพติด ($\beta=.140$) มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลตามมาตรการ การป้องกันปัญหายาเสพติดในพื้นที่อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยสามารถร่วมกันทำนายระดับสัมฤทธิ์ผลตามมาตรการการป้องกันปัญหายาเสพติด ในพื้นที่อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร ได้ร้อยละ 44.80 ($R^{2Adj}=.448$)

ส่วน ด้านการปราบปรามและบังคับใช้กฎหมาย ไม่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลตามมาตรการการป้องกันปัญหายาเสพติดในพื้นที่อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ ($\beta=.248$) และการมีส่วนร่วมในการดำเนินการ ($\beta=.170$) มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลตามมาตรการการป้องกันปัญหายาเสพติดในพื้นที่อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยสามารถร่วมกันทำนายระดับสัมฤทธิ์ผลตามมาตรการการป้องกันปัญหายาเสพติดในพื้นที่อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร ได้ร้อยละ 38.50 ($R^{2Adj}=.385$) ส่วน การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ และการมีส่วนร่วมในการประเมินผล ไม่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลตามมาตรการการป้องกันปัญหายาเสพติดในพื้นที่อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร

กิตติพันธ์ นาพงษ์ ชาติชัย อุดมกิจมงคล และสามารถ อัยกร (2566) ได้ทำการศึกษา ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลในการปฏิบัติงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของกำนันผู้ใหญ่บ้านในพื้นที่อำเภอกุสุมาลย์ จังหวัดสกลนคร ผลการวิจัย พบว่า 1) ภาวะผู้นำของกำนันผู้ใหญ่บ้านในพื้นที่อำเภอกุสุมาลย์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.77$) ประชาชนในพื้นที่อำเภอกุสุมาลย์ มีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.29$) ประสิทธิผลในการปฏิบัติงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของกำนันผู้ใหญ่บ้านในพื้นที่อำเภอกุสุมาลย์ จังหวัดสกลนคร โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.01$) 2) ภาวะผู้นำของกำนันผู้ใหญ่บ้าน ด้านความรู้และประสบการณ์ ($\beta=.714$) และด้านมนุษยสัมพันธ์และบุคลิกภาพ ($\beta=.195$) มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการปฏิบัติงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของกำนันผู้ใหญ่บ้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยสามารถร่วมกันทำนายระดับประสิทธิผลในการปฏิบัติงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของกำนันผู้ใหญ่บ้าน ได้ร้อยละ 59.70 การมีส่วนร่วมในผลประโยชน์ ($\beta=.224$) และการมีส่วนร่วมในการดำเนินการ ($\beta=.148$) มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการปฏิบัติงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของกำนันผู้ใหญ่บ้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนการมีส่วนร่วมในการประเมินผล ($\beta=.105$) มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการปฏิบัติงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของกำนันผู้ใหญ่บ้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสามารถร่วมกันทำนายระดับประสิทธิผลในการปฏิบัติงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของกำนันผู้ใหญ่บ้านได้ร้อยละ 36.60 ($R^{2Adj}=.366$)

พัลลรินธ์ พันธุ์แน่น, สุวิมล วงศ์สิงห์ทอง ดวงทิพย์ จันทร์อ่วม และ ดาวพระศุกร์ ทองกลืน (2567) ได้ศึกษากระบวนการและกลไกการหนุนเสริม งานวิจัยเพื่อท้องถิ่น ในการพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากของชุมชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยเน้น การสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างชุมชน นักวิจัย และภาครัฐ ผลการวิจัย พบว่า การหนุนเสริมต้องดำเนินการ 3 ระยะ ได้แก่ ระยะต้นน้ำ (พัฒนาโจทย์วิจัยจากปัญหา ชุมชน) ระยะกลางน้ำ (เสริมองค์ความรู้และกระบวนการวิจัย) และระยะปลายน้ำ (เผยแพร่ องค์ความรู้) โดยใช้แนวคิด การสร้างเครือข่ายความร่วมมือ ผ่าน Homophily และ Propinquity ซึ่งช่วยพัฒนาเครือข่ายนักวิจัยชุมชนและบูรณาการความรู้เชิงวิชาการ กับภูมิปัญญาท้องถิ่นการหนุนเสริมนี้ ส่งผลต่อการพัฒนาองค์ความรู้ ความเข้มแข็ง ของเครือข่าย การยกระดับเศรษฐกิจชุมชนและการสนับสนุนเชิงนโยบาย งานวิจัยชี้ว่าการ พัฒนาเศรษฐกิจฐานรากต้องอาศัย ระบบการหนุนเสริมที่มีประสิทธิภาพ ผ่านเครือข่าย ความร่วมมือและการสนับสนุนจากภาครัฐและเอกชน ผลที่ได้จากการวิจัยนี้ ช่วยพัฒนา นักวิจัยชุมชนสร้างเครือข่ายความร่วมมือและออกแบบกลไกการหนุนเสริมที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งส่งผลให้การวิจัยเพื่อท้องถิ่นนำไปใช้แก้ปัญหาของชุมชนได้จริง และช่วยส่งเสริมการ พัฒนาเศรษฐกิจฐานรากในเขตเมืองได้อย่างยั่งยืน

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Griffin (1999) ทำการวิจัยเพื่อตรวจสอบและประเมินผลโครงการป้องกัน ปัญหาเสพติดโดยศึกษากระบวนการประเมินผลในช่วงระยะเวลา 18 เดือน ผลการวิจัย พบว่า ได้มีการกำหนดเป้าหมายเพื่อการประเมินผลอย่างชัดเจนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ของโครงการและได้เพิ่มปัจจัยการมีส่วนร่วมของครอบครัว และความร่วมมือเพื่อการ ป้องกันปัญหาเสพติดในกระบวนการประเมินผลด้วย ในด้านประเมินผล พบว่า ปัจจัย ด้านสิ่งแวดล้อมและระยะเวลาในการประเมินผลรวมถึงศักยภาพของทีมประเมินผลเป็น ปัจจัยสำคัญ

Emerson, Nabatchi & Balogh (2012) กล่าวถึง ปัจจัยหนุนเสริมใน กระบวนการมีส่วนร่วมของหลายภาคส่วน พบว่า ปัจจัยสำคัญที่สนับสนุนความสำเร็จ ของกระบวนการร่วมมือ คือ ความไว้วางใจ การสนับสนุนเชิงนโยบายและทรัพยากรที่ เพียงพอปัจจัย หรือองค์ประกอบที่ส่งเสริมสนับสนุนหรือเพิ่มความสำเร็จของกระบวนการ หรือการดำเนินงานใด ๆ ให้เป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ปัจจัยเหล่านี้ สามารถเป็นได้ทั้งด้านทรัพยากร ความร่วมมือระหว่างบุคคลหรือหน่วยงาน การสนับสนุน

ทางนโยบาย เทคโนโลยี หรือสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ที่ช่วยให้เป้าหมายสำเร็จเร็วขึ้นหรือลดอุปสรรคในกระบวนการทำงาน

Kanjana (2012) ที่ได้ศึกษารูปแบบการป้องกันการกระทำผิดซ้ำเกี่ยวกับยาเสพติดเด็กและเยาวชน โดยผลการวิจัยพบว่า รูปแบบป้องกันการกระทำผิดซ้ำที่พัฒนาขึ้นมี 13 ส่วนประกอบ คือ 1) เป้าประสงค์ของการป้องกัน 2) แผนการป้องกัน 3) นโยบายการป้องกัน 4) กฎหมายที่เกี่ยวข้อง 5) การประเมินความเสี่ยง 6) การตระหนักรู้เกี่ยวกับธรรมชาติของเยาวชน 7) การคัดกรอง 8) กิจกรรมและโปรแกรมป้องกัน 9) การให้คำปรึกษาแนะนำ 10) การส่งต่อติดตามและประเมินผล 11) มีความตั้งใจมุ่งในการป้องกัน 12) การมีอาชีพ และ 13) การมีเครือข่าย โดยอาจเรียกรูปแบบนี้ว่า GPPLANS ACTION MODEL ซึ่งได้ให้การประเมินและรับรองความเหมาะสมว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

Carter (2015) ได้ศึกษาและสำรวจบทบาทของหน่วยงานท้องถิ่นและเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ในการจัดการปัญหาเสพติดในระดับชุมชน ผลการวิจัยพบว่า การมีส่วนร่วมของชุมชน การบูรณาการการทำงานระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ และการให้ความรู้ในชุมชนล้วนเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การป้องกันปัญหาเสพติดประสบความสำเร็จ โดยการทำงานร่วมกันอย่างมีระบบระหว่างชุมชนและหน่วยงานท้องถิ่นช่วยลดการแพร่ระบาดของยาเสพติด และการให้ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดในชุมชนมีผลต่อการป้องกันปัญหานี้ ในระยะยาว

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ซึ่งจะทำให้ทราบแนวทางในการมีส่วนร่วมและปัจจัยหนุนเสริม ที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ตลอดจนหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สามารถนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการบริหารจัดการเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและป้องกันปัญหาเสพติด

ตาราง 1 แสดงความสัมพันธ์ของงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัย (ปี พ.ศ.)	หลักแนวคิดทฤษฎี	ตัวแปรที่ใช้ในงานวิจัยในครั้งนี้
จิรเดช กมลเพชร (2561)	ทฤษฎีการมีส่วนร่วม ของ Cohen & Uphoff, (1980)	- การมีส่วนร่วมของประชาชน - ปัจจัยหนุนเสริม - ความสำเร็จในการป้องกันยาเสพติด
กษมา วรรณโร (2561)	ทฤษฎีการมีส่วนร่วม ของ Cohen & Uphoff, (1980)	
กิตติพงษ์ แพงพา (2564)	ทฤษฎีการมีส่วนร่วม ของ Cohen, & Uphoff, (1980)	
สิงห์ ปานะชา (2566)	- Ladder of Citizen Participation ของ Sherry Arnstein (1969) - แนวคิดการมีส่วนร่วมของ Cohen & Uphoff (1981) - ระดับการมีส่วนร่วม IAP2 (International Association for Public Participation)	
वलันต์ จันทร์ประสิทธิ์ (2566)	ความร่วมมือทางสังคม ของ Ostrom (1990)	
จุลศักดิ์ บุญแดง (2558)	ทฤษฎีการมีส่วนร่วม ของ Cohen & Uphoff, (1980)	
สมบัติ เสียมทอง (2553)	ทฤษฎีการมีส่วนร่วม ของ Cohen & Uphoff, (1980)	

ตาราง 1 (ต่อ)

ผู้วิจัย (ปี พ.ศ.)	หลักแนวคิดทฤษฎี	ตัวแปรที่ใช้ในงานวิจัยในครั้งนี้
พัชรนิธน์ พันธุ์แมน, เพ็ญประภา ภัทรานุกรม และ ดาวพระศุภร์ ทองกลิ่น (2565)	ปัจจัยหนุนเสริม แนวคิด Homophily (การสร้างความเป็น กลุ่มก้อน) และ Propinquity (การทำงานแบบใกล้ชิด) ของ Castells (1996)	- การมีส่วนร่วมของประชาชน - ปัจจัยหนุนเสริม - ความสำเร็จในการป้องกัน ยาเสพติด
วิมล สอนแจ่ม และ สือพล ปุณณกันต์ (2559)	ปัจจัยหนุนเสริม แนวคิดการบริหารจัดการ องค์กร ของ Gerloff (1985)	
อรรจมาภรณ์ ชัยวิสุทธิ (2561)	ปัจจัยหนุนเสริม ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของ McClell (1953)	
วิยดา เหลมตระกูล และคณะ (2563)	ปัจจัยหนุนเสริม -ทฤษฎีจิตตปัญญาศึกษา ของ Tobin Hart (2004) -ทฤษฎีการสร้างเครือข่าย ความร่วมมือ ของ Castells (2004)	
ภทรรรณ อักษร และ เทพศักดิ์ บุญยรัตพันธุ์ (2565)	ปัจจัยหนุนเสริม ทฤษฎีงบประมาณภาครัฐ ของ Aaron Wildavsky (1964)	

ตาราง 1 (ต่อ)

ผู้วิจัย (ปี พ.ศ.)	หลักแนวคิดทฤษฎี	ตัวแปรที่ใช้ในงานวิจัยในครั้งนี้
อับดุลคอลลิก อรรอฮิมีย, ฐานิดาภักดิ์ แสงทอง, จิรัชยา เจียวก และ สวัสดิ์ ไหลภาภรณ์ (2565)	ปัจจัยความสำเร็จ แนวคิดการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรม (Transtheoretical Model of Behavior Change – TTM) ของ Prochaska และ Velicer (1997)	- การมีส่วนร่วมของประชาชน - ปัจจัยหนุนเสริม - ความสำเร็จในการป้องกัน ยาเสพติด
กิริติยา อุนเจริญ (2560)	ปัจจัยความสำเร็จ ทฤษฎีการมีส่วนร่วมของ ประชาชน (Public Participation Theory) ของ Sherry R. Arnstein (1969)	
กานดา สุขมาก และ ยุวดี แตรประสิทธิ์ (2561)	ปัจจัยความสำเร็จ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) ของ Albert Bandura (1977)	
กฤศ กุลบุตรดี และคณะ (2566)	ปัจจัยความสำเร็จ ทฤษฎี ระบบ ของ Ludwig von Bertalanffy (1968)	

จากตารางแสดงความสัมพันธ์ของงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นข้อมูลของแต่ละงานวิจัยอย่างเป็นระบบ ประกอบด้วยชื่อผู้วิจัย ปีที่ศึกษา แนวคิดทฤษฎี เพื่อให้เห็นภาพรวมขององค์ความรู้เดิม และเปรียบเทียบกับงานวิจัยปัจจุบัน และช่วยเน้นย้ำปัจจัยที่สำคัญ แสดงให้เห็นช่องว่างขององค์ความรู้ที่ยังไม่ครอบคลุม และเปรียบเทียบแนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัยให้เป็นระเบียบมากขึ้น

ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดและทฤษฎีต่าง ๆ ประกอบด้วย แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม ปัจจัยหนุนเสริม และความสำเร็จในการป้องกันปัญหา ยาเสพติด มาประยุกต์เพื่อกำหนดเป็นกรอบแนวคิดของการวิจัย ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม ของ Cohen & Uphoff, (1981, pp. 218 – 219) มากำหนดเป็นกรอบแนวคิดของการวิจัยเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันปัญหายาเสพติด ประกอบด้วย

- 1.1 การตัดสินใจ
- 1.2 การดำเนินการ
- 1.3 การรับผลประโยชน์
- 1.4 การประเมินผล

2. แนวทางการบรรลุเป้าหมายประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 การป้องกันยาเสพติดในกลุ่มประชากรให้รู้เท่าทันและไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด จากนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยการป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหายาเสพติด (2566, หน้า 46) และแผนการดำเนินงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ (2565) มากำหนดเป็นกรอบแนวคิดของการวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหายาเสพติด ประกอบด้วย

- 2.1 การเสริมสร้างความรู้ในเด็กและเยาวชน
- 2.2 การป้องกันยาเสพติดในกลุ่มแรงงาน
- 2.3 การสร้างความตื่นตัวและจิตสำนึก
- 2.4 การจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์และพัฒนาคุณภาพชีวิต
- 2.5 การป้องกันยาเสพติดในระดับครอบครัว
- 2.6 ความเข้มแข็งของหมู่บ้านชุมชน
- 2.7 การจัดระเบียบสังคม
- 2.8 การป้องกันยาเสพติดในพื้นที่สื่อสังคมออนไลน์
- 2.9 การสร้างพลังสังคมเอาชนะยาเสพติด
- 2.10 การบำบัดรักษา
- 2.11 การปราบปรามและบังคับใช้กฎหมาย
- 2.12 การสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐ

3. กรอบแนวทางการปฏิบัติตามมติการประชุมคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ครั้งที่ 1/2567 เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2567 และมติการประชุมคณะกรรมการติดตามเร่งรัด การดำเนินงานป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหายาเสพติด ครั้งที่ 1/2567 เมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม 2567 (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, 2567) มากำหนดเป็นกรอบแนวคิดของการวิจัยเกี่ยวกับความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ประกอบด้วย

3.1 การลดปัญหาผู้เสพยาเสพติด

3.2 การลดปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนจากผู้มีอาการจิตเวช
จากยาเสพติด

3.3 การตระหนักถึงโทษของยาเสพติด

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณโดยใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ผู้วิจัยกำหนดรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. วิธีการสร้างและหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ประกอบด้วย กำนัน สารวัตรกำนัน แพทย์ประจำตำบล ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน ฝ่ายรักษาความสงบ พื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ จำนวน 487 คน (สำนักทะเบียนที่ทำการปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ, มีนาคม 2567)

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง พื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ จำนวน 220 คน จากการหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการคำนวณจากสูตรของยามาเน (Yamane, 1973, p. 127 อ้างถึงใน อรุณ จิรวัฒน์กุล, 2557, หน้า 26) และทำการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Sampling) ดังต่อไปนี้

$$n = \frac{N}{1+N(e)^2}$$

แทนค่า

N = จำนวนประชากรทั้งหมดที่ศึกษา

e = ค่าความคาดเคลื่อนของตัวอย่างไม่เกินร้อยละ .05

n = จำนวนขนาดตัวอย่างที่กำหนดได้

จะได้

$$n = \frac{487}{1 + 487 (0.05)^2}$$

$$n = 219.62 = 220$$

การคำนวณและตัวอย่างที่ได้สามารถเป็นตัวแทนของประชาชนกลุ่มตัวอย่างได้อย่างสมบูรณ์ ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 220 คน

การสุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Sampling) เพื่อให้ได้จำนวนตัวอย่างมากขึ้นตามสัดส่วนของจำนวนประชากรในแต่ละตำบลแล้วทำการสุ่มตัวอย่าง ในแต่ละตำบลจนครบจำนวนตามที่กำหนดผู้วิจัยสามารถกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนขนาดของประชากรกลุ่มตัวอย่างในแต่ละตำบล ดังตาราง 1

ตาราง 2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ตำบล		ประชากร (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน)
1	ตำบลบึงกาฬ	38	17
2	ตำบลเนินสมบูรณ์	46	21
3	ตำบลเนินสว่าง	40	18
4	ตำบลหอค้า	49	22
5	ตำบลหนองเล็ง	46	21
6	ตำบลโคกก่อง	34	15
7	ตำบลนาสวรรค์	36	16
8	ตำบลโคสี	37	17
9	ตำบลชัยพร	44	20
10	ตำบลวิศิษฐ์	46	21

ตาราง 2 (ต่อ)

ตำบล		ประชากร (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน)
11	ตำบลค่านาดี	37	17
12	ตำบลโป่งเปือย	34	15
รวม		487	220

ที่มา : สำนักทะเบียนที่ทำการปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ, มีนาคม 2567

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม (Questionnaires) สำหรับเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองที่อยู่ในอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 คุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองที่มีภูมิลำเนาอยู่ในอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับ การศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และตำบลที่อาศัยอยู่ ลักษณะคำถามเป็นแบบเลือกตอบ (Check List)

ตอนที่ 2 การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันปัญหายาเสพติด แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ โดยผู้วิจัยกำหนดให้ผู้ตอบแบบสอบถามระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันปัญหายาเสพติดในแต่ละด้าน ทั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดคะแนนในการตอบแบบสอบถามออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด
- 4 หมายถึง เห็นด้วยมาก
- 3 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง
- 2 หมายถึง เห็นด้วยน้อย
- 1 หมายถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหายาเสพติด แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ โดยผู้วิจัยกำหนดให้ผู้ตอบแบบสอบถามระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหา ยาเสพติด ทั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดคะแนนในการตอบแบบสอบถามออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด
- 4 หมายถึง เห็นด้วยมาก
- 3 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง
- 2 หมายถึง เห็นด้วยน้อย
- 1 หมายถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด

ตอนที่ 4 ความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ โดยผู้วิจัยกำหนดให้ผู้ตอบแบบสอบถาม ระบุระดับความสำเร็จ ในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ทั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดคะแนนในการตอบแบบสอบถามออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด
- 4 หมายถึง เห็นด้วยมาก
- 3 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง
- 2 หมายถึง เห็นด้วยน้อย
- 1 หมายถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด

ตอนที่ 5 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม โดยลักษณะแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open-ended Form)

วิธีการสร้างและหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ

1. ศึกษาและทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องรวมถึงแนวคิดทฤษฎี เอกสารวารสาร บทความการวิจัย นิยามศัพท์เฉพาะและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งระเบียบวิธีวิจัย เพื่อหาแนวทางในการกำหนดรูปแบบของแบบสอบถามและข้อคำถาม
2. สร้างกรอบแนวคิดในการวิจัย จากการสังเคราะห์เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยนำ 1) การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันปัญหายาเสพติด และปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหายาเสพติด มากำหนดเป็นตัวแปรอิสระ 2) ความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ มากำหนดเป็นตัวแปรตาม
3. กำหนดองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของข้อคำถามโดยการสังเคราะห์

3.1 แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม ของ Cohen and Uphoff, (1981, pp. 218–219) ออกมาเป็นข้อคำถามวัดระดับเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันปัญหายาเสพติด

3.2 แนวทางการบรรลุเป้าหมายประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 การป้องกันยาเสพติดในกลุ่มประชากรให้รู้เท่าทันและไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด จากนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยการป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหายาเสพติด (2566, หน้า 46) และแผนการดำเนินงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ (2565) ออกมาเป็นข้อคำถามวัดระดับเกี่ยวกับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหายาเสพติด

3.3 กรอบแนวทางการปฏิบัติตามมติการประชุมคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ครั้งที่ 1/2567 เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2567 และมติการประชุมคณะกรรมการติดตามเร่งรัด การดำเนินงานป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหายาเสพติด ครั้งที่ 1/2567 เมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม 2567 (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, 2567) ออกมาเป็นข้อคำถามวัดระดับเกี่ยวกับความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

4. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอต่อกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจแก้ไขเนื้อหาและความถูกต้อง

5. การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือ กระทำโดยนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) หลังจากนั้นนำมาหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยใช้สูตร ดังนี้ (Riviovelli and Hambleton, 1997 อ้างถึงใน บุญชม ศรีสะอาด, 2547, หน้า 137)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC หมายถึง ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item congruency)

R หมายถึง ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ โดยที่ ค่า +1 หมายถึงข้อคำถามสามารถนำไปวัดได้อย่างแน่นอน, ค่า 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าจะวัดได้ และค่า -1 หมายถึง ข้อคำถามไม่สามารถนำไป

วัดได้อย่างแน่นอน

N หมายถึง จำนวนทรงคุณวุฒิ

โดยเลือกข้อที่มีค่า IOC มากกว่า 0.5 ส่วนข้อใดมีค่าน้อยกว่า 0.50 ผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไข ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ ดังนั้น ข้อคำถามทุกข้อ จึงผ่านความเห็นชอบจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่านที่ได้ตรวจสอบและเห็นว่ามีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ครอบคลุมในแต่ละด้านและครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัย

โดยมีผู้ทรงคุณวุฒิ ประกอบด้วย

5.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชาคริต ชาญชิตปรีชา อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

5.2 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สามารถ อัยกร คณบดีคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

5.3 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชาติชัย อุดมกิจมงคล กรรมการบริหารหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

5.4 นายทวีพร ฝ่ายขาว ปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครองปฏิบัติการ) ที่ว่าการอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

5.5 นายอเนก เดชมณี ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลโนนสมบูรณ์ อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

โดยได้ค่า IOC ระหว่าง 0.80–1.00

6. นำแบบสอบถามที่ผ่านผู้เชี่ยวชาญและปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ส่งให้ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ตรวจสอบแก้ไขปรับปรุงก่อนนำไปทดลองใช้

7. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษาจำนวน 30 ชุด คือ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอศรีวิไล จังหวัดบึงกาฬ

8. นำแบบสอบถามที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination Power) โดยใช้วิธีการหาค่าสหสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวม (Item Total Correlation) คัดข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.361 ขึ้นไป ค่าวิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ที่ระดับนัยสำคัญ .05 (Ebel, 1972) โดยได้ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามภาพรวมทั้งฉบับ อยู่ระหว่าง 0.391–0.812

9. นำแบบสอบถามที่ได้มาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ด้วยวิธีการของ Cronbach ทั้งนี้ทำการวิเคราะห์แบบสอบถามด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยกำหนดค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ต้องมากกว่า 0.70 จึงจะถือว่าแบบสอบถามนั้นใช้ได้ (Alpha Coefficient Method (บุญใจ ศรีสถิตยัณรากร, 2555) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามภาพรวมทั้งฉบับเท่ากับ .856

10. นำแบบสอบถามดังกล่าว ที่ผ่านการทดลองใช้และหาค่าความเชื่อมั่นมาทำการปรับปรุงเป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ แล้วนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยจะเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ถึงท่าน ผู้ใหญ่บ้าน สารวัตรกำนัน แพทย์ประจำตำบล และผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านฝ่ายรักษาความสงบ ในเขตพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ประชาชนในเขต อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ จำนวน 220 คน
2. ส่งแบบสอบถามไปให้ผู้ที่เกี่ยวข้องพร้อมชี้แจงรายละเอียดความมุ่งหมายของการออกแบบสอบถามนี้ เพื่อทำความเข้าใจให้ตรงกันในการตอบแบบสอบถาม
3. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง และลงพื้นที่จริงเพื่อนำแบบสอบถามไปแจกให้กับกลุ่มตัวอย่าง ในเขตตำบลโนนสมบูรณ์ อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ พร้อมทั้งชี้แจงรายละเอียด ความมุ่งหมายของการออกแบบสอบถาม
4. ตรวจสอบความถูกต้อง ความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม เพื่อนำแบบสอบถามไปประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยทำการคำนวณโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป โดยดำเนินการ ดังนี้

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์และความถูกต้องของแบบสอบถาม
2. ตรวจสอบความสมบูรณ์แล้วลงรหัส (Coding form)
3. ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 การวิเคราะห์คุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองที่มีภูมิลำเนาอยู่ในอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับ การศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และหมู่บ้านที่อาศัยอยู่ (แบบสอบถามตอนที่ 1) ใช้ค่าความถี่ (Frequencies) และค่าร้อยละ (Percentage)

3.2 การวิเคราะห์ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันปัญหา ยาเสพติด (แบบสอบถามตอนที่ 2) ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ของคำถามเป็นรายข้อและรายด้าน โดยผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายตามแนวคิดของ Best (1993 อ้างถึงใน สิ้น พันธุ์พินิจ, 2554, หน้า 155) ดังนี้

4.51-5.00 หมายถึง มีส่วนร่วมในระดับมากที่สุด

3.51-4.50 หมายถึง มีส่วนร่วมในระดับมาก

2.51-3.50 หมายถึง มีส่วนร่วมในระดับปานกลาง

1.51-2.50 หมายถึง มีส่วนร่วมในระดับน้อย

1.00-1.50 หมายถึง มีส่วนร่วมในระดับน้อยที่สุด

3.3 การวิเคราะห์ระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหา ยาเสพติด (แบบสอบถามตอนที่ 3) ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ของคำถามเป็นรายข้อและรายด้าน โดยผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายตามแนวคิดของ Best (1993 อ้างถึงใน สิ้น พันธุ์พินิจ, 2554, หน้า 155) ดังนี้

4.51-5.00 หมายถึง มีปัจจัยหนุนเสริมในระดับมากที่สุด

3.51-4.50 หมายถึง มีปัจจัยหนุนเสริมในระดับมาก

2.51-3.50 หมายถึง มีปัจจัยหนุนเสริมในระดับปานกลาง

1.51-2.50 หมายถึง มีปัจจัยหนุนเสริมในระดับน้อย

1.00-1.50 หมายถึง มีปัจจัยหนุนเสริมในระดับน้อยที่สุด

3.4 การวิเคราะห์ระดับความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ (แบบสอบถามตอนที่ 4) ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ คือมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ของคำถามเป็นรายข้อและรายด้าน โดยผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายตามแนวคิดของ Best (1993 อ้างถึงใน ลิน พันธุ์พินิจ, 2554, หน้า 155) ดังนี้

4.51–5.00 หมายถึง มีความสำเร็จอยู่ในระดับมากที่สุด

3.51–4.50 หมายถึง มีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก

2.51–3.50 หมายถึง มีความสำเร็จอยู่ในระดับปานกลาง

1.51–2.50 หมายถึง มีความสำเร็จอยู่ในระดับน้อย

1.00–1.50 หมายถึง มีความสำเร็จอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3.5 การทดสอบสมมติฐานเพื่อศึกษา การมีส่วนร่วมของประชาชน ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.6 การทดสอบสมมติฐานเพื่อศึกษาปัจจัยหนุนเสริมส่งผลต่อ ความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติด ของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.7 วิเคราะห์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม จากแบบสอบถาม ปลายเปิด (แบบสอบถามตอนที่ 5) โดยวิธีพรรณนาวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้สถิติในการวิเคราะห์ ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 การแจกแจงความถี่ (Frequencies) และร้อยละ (Percentage) บรรยายคุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

วิเคราะห์ระดับ

- 1) การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันปัญหายาเสพติด
- 2) ปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหายาเสพติด
- 3) ความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่าย

ปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

2. สถิติทดสอบสมมติฐาน

สถิติทดสอบสมมติฐาน ได้แก่

2.1 การหาความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมของประชาชน และปัจจัยหนุนเสริม กับความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ผู้วิจัยใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) (บุญชม ศรีสะอาด, 2560, หน้า 126) หลังจากนั้นจึงจะทำการวิเคราะห์ระดับความสัมพันธ์ของตัวแปรโดยจะพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ตามเกณฑ์ต่อไปนี้ (บุญใจ ศรีสถิตนรากร, 2553, หน้า 376-377)

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 0.91 – 1.00 แสดงว่ามีความสัมพันธ์ระดับสูงมาก

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 0.71 – 0.90 แสดงว่ามีความสัมพันธ์ระดับสูง

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 0.31 – 0.70 แสดงว่ามีความสัมพันธ์ระดับปานกลาง

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 0.01 – 0.30 แสดงว่ามีความสัมพันธ์ระดับต่ำ

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0 แสดงว่ามีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง

หลังจากนั้นทำการตรวจสอบตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กันเอง (Multicollinearity) (กัลยา วาณิชยปัญญา, 2553, หน้า 370) พิจารณาจากค่า Variance Inflation Factor (VIF) ซึ่งต้องมีค่าไม่เกิน 10 พบว่า ค่า VIF สูงสุดที่ได้มีค่าเท่ากับ 2.023 และพิจารณาค่า Tolerance ซึ่งต้องมีค่าอยู่ระหว่าง $0 < 1$ พบว่า ค่า Tolerance มีค่าน้อยที่สุดคือ .494 แสดงว่าตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กันเอง

1) กราฟ Normal Prob. Plot มีการแจกแจงแบบปกติ มีการเรียงตัวใกล้เคียงเส้นตรงเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้น

2) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0 โดยพิจารณาจากค่า Residual มีค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อน (Residual) เท่ากับ .000 ซึ่งใกล้เคียงกับหรือเท่ากับศูนย์ เป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้น

3) มีความแปรปรวนคงที่ โดยพิจารณาจากกราฟ Scatterplot ความคลาดเคลื่อนเป็นอิสระกัน (Autocorrelation) พิจารณาค่า Durbin-Watson เท่ากับ 1.889 ซึ่งต้องมีค่าไม่เกิน 2 สรุปได้ว่าความคลาดเคลื่อนเป็นอิสระกัน เป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้น

2.2 การศึกษาอิทธิพลของการมีส่วนร่วมของประชาชน และปัจจัยหนุนเสริมที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกัน
ปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ผู้วิจัย
ได้อันดับการวิเคราะห์ข้อมูล ไว้ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อความเข้าใจที่ตรงกันในการแปลความหมาย ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์
ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

$\bar{X}$	แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
n	แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
r	แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
R	แทน ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน ค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ
R^{2Adj}	แทน ค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจที่ปรับแล้ว
b	แทน ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์
β	แทน ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐานของตัวพยากรณ์
TP	แทน ผลรวมของการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกัน ปัญหาเสพติด
P_1	แทน การตัดสินใจ
P_2	แทน การดำเนินการ
P_3	แทน การรับผลประโยชน์
P_4	แทน การประเมินผล

TF	แทน ผลรวมของปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกัน ปัญหายาเสพติด
F ₁	แทน การเสริมสร้างความรู้ในเด็กและเยาวชน
F ₂	แทน การป้องกันยาเสพติดในกลุ่มแรงงาน
F ₃	แทน การสร้างความตื่นตัวและจิตสำนึก
F ₄	แทน การจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์และพัฒนาคุณภาพชีวิต
F ₅	แทน การป้องกันยาเสพติดในระดับครอบครัว
F ₆	แทน ความเข้มแข็งของหมู่บ้านชุมชน
F ₇	แทน การจัดระเบียบสังคม
F ₈	แทน การป้องกันยาเสพติดในพื้นที่สื่อสังคมออนไลน์
F ₉	แทน การสร้างพลังสังคมเอาชนะยาเสพติด
F ₁₀	แทน การบำบัดรักษา
F ₁₁	แทน การปราบปรามและบังคับใช้กฎหมาย
F ₁₂	แทน การสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐ
TS	แทน ผลรวมของความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติด
S ₁	แทน การลดปัญหาผู้เสพยาเสพติด
S ₂	แทน การลดปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนจากผู้มีอาการ จิตเวชจากยาเสพติด
S ₃	แทน การตระหนักถึงโทษของยาเสพติด
P-Value	แทน ค่านัยสำคัญทางสถิติ/ค่าความน่าจะเป็น
Sig	แทน ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
*	แทน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับขั้นตอน แยกออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์คุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกัน

ปัญหาเสพติด

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการ

ป้องกันปัญหาเสพติด

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ระดับความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติด

ของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

ตอนที่ 5 ผลการทดสอบสมมติฐาน

สำหรับรายละเอียดในแต่ละตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์คุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์คุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็น
 กำนัน สารวัตรกำนัน แพทย์ประจำตำบล ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน พื้นที่อำเภอ
 เมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับ การศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ย
 ต่อเดือนและหมู่บ้านที่อาศัยอยู่ รายละเอียดดังตาราง 3

ตาราง 3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามคุณลักษณะส่วนบุคคล

(n=220)

คุณลักษณะส่วนบุคคล	จำนวนคน	ร้อยละ
1. เพศ		
-ชาย	189	85.91
-หญิง	31	14.09
2. อายุ		
-ไม่เกิน 40 ปี	14	6.36
-41-50 ปี	90	40.91
-51-60 ปี	116	52.73

ตาราง 3 (ต่อ)

(n=220)

คุณลักษณะส่วนบุคคล	จำนวนคน	ร้อยละ
3. สถานภาพสมรส		
- โสด	19	8.64
- สมรส	190	86.36
- หม้าย	8	3.64
- หย่าร้าง	3	1.36
4. ระดับการศึกษา		
- ต่ำกว่าปริญญาตรี	201	91.36
- ปริญญาตรี	19	8.64
5. ตำแหน่ง		
- กำนัน	12	5.45
- ผู้ใหญ่บ้าน	84	38.18
- สารวัตรกำนัน	11	5.00
- แพทย์ประจำตำบล	4	1.82
- ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน	109	49.55

ตาราง 3 (ต่อ)

(n=220)

คุณลักษณะส่วนบุคคล	จำนวนคน	ร้อยละ
6. ตำบลที่อาศัยอยู่		
-ตำบลบึงกาฬ	17	7.73
-ตำบลโนนสมบูรณ์	21	9.55
-ตำบลโนนสว่าง	18	8.18
-ตำบลหอคำ	22	10.00
-ตำบลหนองเลิง	21	9.55
-ตำบลโคกก่อง	15	6.82
-ตำบลนาสวรรค์	16	7.27
-ตำบลโคสี	17	7.73
-ตำบลชัยพร	20	9.09
-ตำบลวิศิษฐ์	21	9.55
-ตำบลคำนาดี	17	7.73
-ตำบลโป่งเปือย	15	6.82
รวม	220	100.00

จากตาราง 3 พบว่า คุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็น
 กำนัน สารวัตรกำนัน แพทย์ประจำตำบล ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน พื้นที่อำเภอ
 เมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ มีจำนวนทั้งสิ้น 220 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน
 189 คน คิดเป็นร้อยละ 85.91 มีอายุระหว่าง 51-60 ปี จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ
 52.73 มีสถานภาพสมรส จำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 86.36 มีการศึกษาในระดับ
 ต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 201 คน คิดเป็นร้อยละ 91.36 มีตำแหน่งเป็นผู้ใหญ่บ้าน
 จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 38.18 และอาศัยอยู่ในตำบลหอคำ จำนวน 22 คน คิดเป็น
 ร้อยละ 10.00

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการ ป้องกันปัญหายาเสพติด

ผลการวิเคราะห์ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันปัญหา
ยาเสพติด รายละเอียดดังตาราง 4-8

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการมีส่วนร่วมของประชาชน
ในการป้องกันปัญหายาเสพติดโดยรวมและรายด้าน

(n=220)

ด้านที่	การมีส่วนร่วมของประชาชน	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1	การตัดสินใจ	3.67	0.70	มาก
2	การดำเนินการ	3.30	1.04	ปานกลาง
3	การรับผลประโยชน์	3.77	0.77	มาก
4	การประเมินผล	3.23	0.83	ปานกลาง
รวม		3.49	0.62	ปานกลาง

จากตาราง 4 พบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันและแก้ไข
ปัญหาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ โดยภาพรวมอยู่ในระดับ
ปานกลาง ($\bar{X}=3.49$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ
การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ ($\bar{X}=3.77$) มีส่วนร่วมในระดับมาก รองลงมา
คือ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ($\bar{X}=3.67$) มีส่วนร่วมในระดับมาก การมีส่วนร่วมใน
การดำเนินการ ($\bar{X}=3.30$) มีส่วนร่วมในระดับปานกลาง ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ
การมีส่วนร่วมในการประเมินผล ($\bar{X}=3.23$) มีส่วนร่วมในระดับปานกลาง

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการมีส่วนร่วมของประชาชน
ในการป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการตัดสินใจ รายข้อ

(n=220)

ข้อที่	ข้อคำถาม	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1	ประชาชนมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์ปัญหาสาเหตุของปัญหาเสพติดในชุมชน	3.48	1.18	ปานกลาง
2	ประชาชนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในการแก้ปัญหายาเสพติดในชุมชน	3.86	0.91	มาก
3	ประชาชนมีส่วนร่วมในการช่วยเสนอแนะแนวทางในการแก้ปัญหายาเสพติดในชุมชน	3.84	0.87	มาก
4	ประชาชนมีส่วนร่วมในการสรรหาบุคลากรเข้ามาดำเนินการในการแก้ไขปัญหายาเสพติดในชุมชน	3.65	0.92	มาก
5	ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดลำดับความสำคัญของโครงการแก้ไขปัญหายาเสพติดที่ควรดำเนินการในชุมชน	3.72	0.88	มาก
6	ประชาชนมีส่วนร่วมในการเป็นอาสาสมัครผู้ประสานงานในการดำเนินกิจกรรมการแก้ไขปัญหายาเสพติด	3.47	0.96	ปานกลาง
รวม		3.67	0.70	มาก

จากตาราง 5 พบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ด้านการตัดสินใจ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.67$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ประชาชนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในการแก้ปัญหายาเสพติดในชุมชน ($\bar{X}=3.86$) รองลงมาคือ ประชาชนมีส่วนร่วมในการช่วยเสนอแนะแนวทางในการแก้ปัญหายาเสพติดในชุมชน ($\bar{X}=3.84$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ประชาชนมีส่วนร่วมในการเป็นอาสาสมัครผู้ประสานงานในการดำเนินกิจกรรมการแก้ไขปัญหายาเสพติด ($\bar{X}=3.47$)

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการมีส่วนร่วมของประชาชน
ในการป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการดำเนินการ รายข้อ

(n=220)

ข้อที่	ข้อคำถาม	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1	ประชาชนมีส่วนร่วมในการดำเนินการแก้ไข ปัญหาเสพติด	3.30	1.18	ปานกลาง
2	ประชาชนมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นในแนว ทางการดำเนินการแก้ไขปัญหาเสพติด	3.31	1.08	ปานกลาง
3	ประชาชนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามนโยบาย โครงการและจัดกิจกรรมหรือการฝึกอบรมให้ ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด	3.32	1.22	ปานกลาง
4	ประชาชนมีส่วนร่วมในการให้คำปรึกษา หรือ ข้อเสนอแนะแก่หน่วยงานที่ดำเนินกิจกรรม เกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาเสพติด	3.20	1.13	ปานกลาง
5	ประชาชนได้เข้าร่วมในโครงการ กิจกรรมที่ เกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาเสพติดในพื้นที่ด้วย ความสมัครใจ	3.37	1.16	ปานกลาง
รวม		3.30	1.04	ปานกลาง

จากตาราง 6 พบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันและแก้ไข
ปัญหาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ด้านการดำเนินการ
โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.30$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ย
สูงที่สุด คือ ประชาชนได้เข้าร่วมในโครงการ/ กิจกรรมที่เกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาเสพติด
ในพื้นที่ด้วยความสมัครใจ ($\bar{X}=3.37$) รองลงมาคือ ประชาชนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ
ตามนโยบายโครงการและจัดกิจกรรมหรือการฝึกอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด
($\bar{X}=3.32$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ประชาชนมีส่วนร่วมในการให้คำปรึกษา
หรือข้อเสนอแนะแก่หน่วยงานที่ดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาเสพติด
($\bar{X}=3.20$)

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการมีส่วนร่วมของประชาชน
ในการป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการรับผลประโยชน์ รายข้อ

(n=220)

ข้อที่	ข้อคำถาม	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1	ประชาชนได้รับประโยชน์จากการแก้ไขปัญหายาเสพติดเพื่อลดการแพร่ระบาดของยาเสพติดในชุมชน	3.81	0.90	มาก
2	ประชาชนได้รับประโยชน์จากการแก้ไขปัญหายาเสพติดในเรื่องคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่ที่ดีขึ้น	3.78	0.90	มาก
3	ประชาชนได้รับผลประโยชน์จากการแก้ไขปัญหายาเสพติดในการป้องกันและรักษาทรัพย์สิน	3.75	0.94	มาก
4	ประชาชนได้รับประโยชน์จากการแก้ไขปัญหายาเสพติดในการให้ความร่วมมือของประชาชนในชุมชน	3.76	0.85	มาก
รวม		3.77	0.77	มาก

จากตาราง 7 พบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ด้านการรับผลประโยชน์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.77$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า มีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก ทุกข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ประชาชนได้รับประโยชน์จากการแก้ไขปัญหายาเสพติดเพื่อลดการแพร่ระบาดของยาเสพติดในชุมชน ($\bar{X} = 3.81$) รองลงมาคือ ประชาชนได้รับประโยชน์จากการแก้ไขปัญหายาเสพติดในเรื่องคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่ที่ดีขึ้น ($\bar{X} = 3.78$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ประชาชนได้รับผลประโยชน์จากการแก้ไขปัญหายาเสพติดในการป้องกันและรักษาทรัพย์สิน ($\bar{X} = 3.75$)

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการมีส่วนร่วมของประชาชน
ในการป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการประเมินผล รายข้อ

(n=220)

ข้อที่	ข้อคำถาม	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1	ประชาชนมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์ ผลการดำเนินงาน โครงการแก้ไขปัญหายาเสพติดในชุมชน	3.27	1.08	ปานกลาง
2	ประชาชนมีส่วนร่วมในการรายงานความคิดเห็นในมาตรการแก้ไขปัญหายาเสพติดให้กับหน่วยงานราชการ	3.27	1.12	ปานกลาง
3	ประชาชนมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการดำเนินงานตามโครงการแก้ไขปัญหายาเสพติด	3.25	1.07	ปานกลาง
4	ประชาชนมีส่วนร่วมในการพิจารณาถึงผลดีผลเสียในมาตรการแก้ไขปัญหายาเสพติด	3.15	1.09	ปานกลาง
5	ประชาชนมีส่วนร่วมในการเสนอแนะแนวทางปรับปรุงการแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยนำผลจากการจัดกิจกรรม โครงการต่าง ๆ มาปรับปรุงแก้ไข	3.21	1.11	ปานกลาง
รวม		3.23	0.83	ปานกลาง

จากตาราง 8 พบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ด้านการประเมินผล โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.23$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ประชาชนมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์ผลการดำเนินงาน โครงการแก้ไขปัญหายาเสพติดในชุมชน ($\bar{X}=3.27$) ประชาชนมีส่วนร่วมในการรายงานความคิดเห็นในมาตรการแก้ไขปัญหายาเสพติดให้กับหน่วยงานราชการ ($\bar{X}=3.27$) รองลงมาคือ ประชาชนมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการดำเนินงานตามโครงการแก้ไขปัญหายาเสพติด ($\bar{X}=3.25$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ประชาชนมีส่วนร่วมในการพิจารณาถึงผลดีผลเสียในมาตรการแก้ไขปัญหายาเสพติด ($\bar{X}=3.15$)

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงาน การป้องกันปัญหายาเสพติด

ผลการวิเคราะห์ระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหา
ยาเสพติด รายละเอียดดังตาราง 9-21

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงาน
การป้องกันปัญหายาเสพติด โดยรวมและรายด้าน

(n=220)

ด้านที่	ปัจจัยหนุนเสริม	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1	การเสริมสร้างความรู้ในเด็กและเยาวชน	3.95	0.78	มาก
2	การป้องกันยาเสพติดในกลุ่มแรงงาน	3.93	0.75	มาก
3	การสร้างความตื่นตัวและจิตสำนึก	4.01	0.79	มาก
4	การจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์และพัฒนา คุณภาพชีวิต	3.87	0.81	มาก
5	การป้องกันยาเสพติดในระดับครอบครัว	3.92	0.80	มาก
6	ความเข้มแข็งของหมู่บ้านชุมชน	3.79	0.76	มาก
7	การจัดระเบียบสังคม	3.88	0.81	มาก
8	การป้องกันยาเสพติดในพื้นที่สื่อสังคม ออนไลน์	3.74	0.81	มาก
9	การสร้างพลังสังคมเอาชนะยาเสพติด	3.76	0.75	มาก
10	การบำบัดรักษา	3.82	0.80	มาก
11	การปราบปรามและบังคับใช้กฎหมาย	3.26	1.03	ปานกลาง
12	การสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐ	3.70	0.91	มาก
รวม		3.81	0.58	มาก

จากตาราง 9 พบว่า ปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหา
ยาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก
($\bar{X}=3.81$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ การสร้างความตื่นตัว

และจิตสำนึก ($\bar{X} = 4.01$) รองลงมาคือ การเสริมสร้างความรู้ในเด็กและเยาวชน ($\bar{X} = 3.95$) การป้องกันยาเสพติดในกลุ่มแรงงาน ($\bar{X} = 3.93$) การป้องกันยาเสพติดในระดับครอบครัว ($\bar{X} = 3.92$) การจัดระเบียบสังคม ($\bar{X} = 3.88$) การจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์และพัฒนาคุณภาพชีวิต ($\bar{X} = 3.87$) การบำบัดรักษา ($\bar{X} = 3.82$) ความเข้มแข็งของหมู่บ้านชุมชน ($\bar{X} = 3.79$) การสร้างพลังสังคมเอาชนะยาเสพติด ($\bar{X} = 3.76$) การป้องกันยาเสพติดในพื้นที่สื่อสังคมออนไลน์ ($\bar{X} = 3.74$) การสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐ ($\bar{X} = 3.70$) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ การปราบปรามและบังคับใช้กฎหมาย ($\bar{X} = 3.26$) ตามลำดับ

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหาเสพติด ด้านการเสริมสร้างความรู้ในเด็กและเยาวชน รายข้อ

(n=220)

ข้อที่	ข้อคำถาม	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1	สถานศึกษามีการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาหลักสูตรสื่อการสอนเพื่อให้เด็กและเยาวชนเข้าใจถึงอันตรายของยาเสพติด	3.93	0.84	มาก
2	สถานศึกษามีการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาทักษะของครูให้เหมาะสม เพื่อให้เด็กและเยาวชนเข้าใจถึงอันตรายของยาเสพติด	4.06	0.85	มาก
3	สถานศึกษามีการเสริมสร้างทักษะชีวิตในการป้องกันการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด	3.86	0.89	มาก
รวม		3.95	0.78	มาก

จากตาราง 10 พบว่า ปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ด้านการเสริมสร้างความรู้ในเด็กและเยาวชน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.95$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ สถานศึกษามีการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาทักษะของครูให้เหมาะสม เพื่อให้เด็กและเยาวชนเข้าใจถึงอันตรายของยาเสพติด ($\bar{X} = 4.06$) รองลงมาคือ

สถานศึกษามีการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาหลักสูตรสื่อการสอนเพื่อให้เด็ก
และเยาวชนเข้าใจถึงอันตรายของยาเสพติด ($\bar{X}=3.93$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ
สถานศึกษามีการเสริมสร้างทักษะชีวิตในการป้องกันการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด
($\bar{X}=3.86$)

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงาน
การป้องกันปัญหาเสพติด ด้านการป้องกันยาเสพติดในกลุ่มแรงงาน
รายชื่อ

(n=220)

ข้อที่	ข้อคำถาม	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1	หน่วยงานราชการมีการสร้างความร่วมมือ ระหว่างสถานประกอบการและแรงงานเพื่อ สร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยจากยาเสพติด	4.03	0.94	มาก
2	หน่วยงานราชการมีการสร้างความร่วมมือ ระหว่างสถานประกอบการและแรงงานเพื่อ เฝ้าระวังปัญหาเสพติดในสถาน ประกอบการ	3.83	0.86	มาก
3	หน่วยงานราชการมีการสร้างความร่วมมือ ระหว่างสถานประกอบการและแรงงานเพื่อ สนับสนุนแรงงานที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ให้เข้าสู่กระบวนการบำบัด	3.83	0.90	มาก
4	หน่วยงานราชการมีการสร้างความร่วมมือ ระหว่างสถานประกอบการและแรงงานเพื่อให้ โอกาสแรงงานที่ผ่านการบำบัดกลับเข้าสู่ระบบ แรงงานอย่างปลอดภัย	4.05	0.88	มาก
รวม		3.93	0.75	มาก

จากตาราง 11 พบว่า ปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหา
ยาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ด้านการป้องกันยาเสพติด

ในกลุ่มแรงงาน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.93$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ หน่วยงานราชการมีการสร้างความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและแรงงานเพื่อให้โอกาสแรงงานที่ผ่านการบำบัดกลับเข้าสู่ระบบแรงงานอย่างปลอดภัย ($\bar{X}=4.05$) รองลงมาคือ หน่วยงานราชการมีการสร้างความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและแรงงานเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยจากยาเสพติด ($\bar{X}=4.03$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ หน่วยงานราชการมีการสร้างความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและแรงงานเพื่อสนับสนุนแรงงานที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้เข้าสู่กระบวนการบำบัด ($\bar{X}=3.83$) และหน่วยงานราชการมีการสร้างความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและแรงงานเพื่อเฝ้าระวังปัญหาเสพติดในสถานประกอบการ ($\bar{X}=3.83$)

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหาเสพติด ด้านการสร้างความตื่นตัวและจิตสำนึก รายข้อ

(n=220)

ข้อที่	ข้อคำถาม	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1	หน่วยงานราชการมีการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดให้กับประชาชนในพื้นที่อยู่เสมอ	4.08	0.85	มาก
2	หน่วยงานราชการมีการรณรงค์และสื่อสารกับกลุ่มเสี่ยงโดยเน้นการใช้ผู้นำในชุมชน เช่น ผู้นำทางศาสนาและปราชญ์ชาวบ้าน	3.94	0.84	มาก
3	หน่วยงานราชการมีการส่งเสริมให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันปัญหาเสพติด	4.03	0.89	มาก
รวม		4.01	0.79	มาก

จากตาราง 12 พบว่า ปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ด้านการสร้างความตื่นตัวและจิตสำนึก โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.01$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มี

ค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ หน่วยงานราชการมีการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดให้กับประชาชนในพื้นที่อยู่เสมอ ($\bar{X}=4.08$) รองลงมาคือ หน่วยงานราชการมีการส่งเสริมให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันปัญหาเสพติด ($\bar{X}=4.03$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ หน่วยงานราชการมีการรณรงค์และสื่อสารกับกลุ่มเสี่ยงโดยเน้นการใช้ผู้นำในชุมชน เช่น ผู้นำทางศาสนาและปราชญ์ชาวบ้าน ($\bar{X}=3.94$)

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหาเสพติด ด้านการจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์และพัฒนาคุณภาพชีวิต รายข้อ

(n=220)

ข้อที่	ข้อคำถาม	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1	หน่วยงานราชการมีการจัดกิจกรรมการเสริมสร้างทักษะวิชาชีพให้กับกลุ่มเสี่ยงที่อาจเกี่ยวข้องกับยาเสพติด	4.02	0.87	มาก
2	หน่วยงานราชการมีการจัดกิจกรรมการวางแผนอนาคต การบำเพ็ญประโยชน์ให้กับกลุ่มเสี่ยงที่อาจเกี่ยวข้องกับยาเสพติด	3.81	0.89	มาก
3	หน่วยงานราชการมีการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์อื่น ๆ ซึ่งมีเป้าหมายในการลดความเสี่ยงในการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดและส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น	3.78	0.93	มาก
รวม		3.87	0.81	มาก

จากตาราง 13 พบว่า ปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ด้านการจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์และพัฒนาคุณภาพชีวิต โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.87$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ หน่วยงานราชการมีการจัดกิจกรรมการเสริมสร้างทักษะวิชาชีพให้กับกลุ่มเสี่ยงที่อาจเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ($\bar{X}=4.02$) รองลงมาคือ หน่วยงานราชการ มีการจัดกิจกรรมการวางแผนอนาคต การบำเพ็ญประโยชน์ให้กับกลุ่มเสี่ยง

ที่อาจเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ($\bar{X} = 3.81$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ หน่วยงานราชการ มีการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์อื่น ๆ ซึ่งมีเป้าหมายในการลดความเสี่ยงในการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดและส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ($\bar{X} = 3.78$)

ตาราง 14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงาน การป้องกันปัญหาเสพติด ด้านการป้องกันยาเสพติดในระดับครอบครัว รายข้อ

(n=220)

ข้อที่	ข้อคำถาม	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1	หน่วยงานราชการมีการสนับสนุนให้ครอบครัว มีบทบาทสำคัญในการให้ความรู้และทักษะ ชีวิตแก่สมาชิกในครอบครัว	3.92	0.87	มาก
2	หน่วยงานราชการมีการสนับสนุนให้ครอบครัว มีการสื่อสารที่เปิดเผยและการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว	3.84	0.89	มาก
3	หน่วยงานราชการมีการสนับสนุนให้ครอบครัว มีบทบาทสำคัญในการป้องกันเยาวชนจากการ เข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด	4.00	0.87	มาก
รวม		3.92	0.80	มาก

จากตาราง 14 พบว่า ปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหา ยาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ด้านการป้องกันยาเสพติดในระดับ ครอบครัวการป้องกันยาเสพติดในระดับครอบครัว โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.92$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ หน่วยงานราชการมีการ สนับสนุนให้ครอบครัวมีบทบาทสำคัญในการป้องกันเยาวชนจากการเข้าไปเกี่ยวข้องกับ ยาเสพติด ($\bar{X} = 4.00$) รองลงมาคือ หน่วยงานราชการมีการสนับสนุนให้ครอบครัวมี บทบาทสำคัญในการให้ความรู้และทักษะชีวิตแก่สมาชิกในครอบครัว ($\bar{X} = 3.92$) ส่วนข้อที่ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ หน่วยงานราชการมีการสนับสนุนให้ครอบครัวมีการสื่อสารที่เปิดเผย และการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว ($\bar{X} = 3.84$)

ตาราง 15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงาน
การป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านความเข้มแข็งของหมู่บ้านชุมชน รายข้อ

(n=220)

ข้อที่	ข้อคำถาม	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1	หน่วยงานราชการมีการส่งเสริมให้ประชาชน ในชุมชนมีบทบาทสำคัญในการป้องกัน และแก้ไขปัญหายาเสพติด	3.60	0.95	มาก
2	หน่วยงานราชการมีการสร้างเครือข่ายความ ร่วมมือภายในชุมชนเพื่อแก้ไขปัญหายาเสพติด	3.87	0.92	มาก
3	หน่วยงานราชการมีการสร้างเครือข่าย ความร่วมมือภายในชุมชนเพื่อเสริมสร้าง ความตระหนักรู้ ความเข้มแข็ง และการพัฒนา คุณภาพชีวิตของประชาชน ในพื้นที่	3.91	0.92	มาก
รวม		3.79	0.76	มาก

จากตาราง 15 พบว่า ปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหา
ยาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ด้านความเข้มแข็งของหมู่บ้านชุมชน
โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.79$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง
ที่สุด คือ หน่วยงานราชการมีการสร้างเครือข่ายความร่วมมือภายในชุมชนเพื่อเสริมสร้าง
ความตระหนักรู้ ความเข้มแข็ง และการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน ในพื้นที่
($\bar{X} = 3.91$) รองลงมาคือ หน่วยงานราชการมีการสร้างเครือข่ายความร่วมมือภายในชุมชน
เพื่อแก้ไขปัญหายาเสพติด ($\bar{X} = 3.87$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ หน่วยงานราชการ
มีการส่งเสริมให้ประชาชนในชุมชนมีบทบาทสำคัญในการป้องกันและแก้ไขปัญห
ยาเสพติด ($\bar{X} = 3.60$)

ตาราง 16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงาน
การป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการจัดระเบียบสังคม รายข้อ

(n=220)

ข้อที่	ข้อคำถาม	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1	หน่วยงานราชการมีการพัฒนากลไกเฝ้าระวังและควบคุมปัจจัยเสี่ยงในชุมชน	3.89	0.92	มาก
2	หน่วยงานราชการมีการส่งเสริมให้ชุมชนสร้างกฎระเบียบที่ชัดเจนเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหายาเสพติดในชุมชน	3.90	0.91	มาก
3	หน่วยงานราชการมีการส่งเสริมให้ชุมชนตั้งจุดตรวจเพื่อลดการลักลอบกระทำความผิดและสร้างความปลอดภัยในชุมชน	3.87	0.90	มาก
4	หน่วยงานราชการมีการส่งเสริมให้ชุมชนกำหนดมาตรการลงโทษอย่างเข้มงวดเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางด้านยาเสพติดในชุมชน	3.84	0.96	มาก
รวม		3.88	0.81	มาก

จากตาราง 16 พบว่า ปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหายาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ด้านการจัดระเบียบสังคม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.88$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ หน่วยงานราชการมีการส่งเสริมให้ชุมชนสร้างกฎระเบียบที่ชัดเจนเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหายาเสพติดในชุมชน ($\bar{X}=3.90$) รองลงมาคือ หน่วยงานราชการมีการพัฒนากลไกเฝ้าระวังและควบคุมปัจจัยเสี่ยงในชุมชน ($\bar{X}=3.89$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ หน่วยงานราชการมีการส่งเสริมให้ชุมชนกำหนดมาตรการลงโทษอย่างเข้มงวดเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางด้านยาเสพติดในชุมชน ($\bar{X}=3.84$)

ตาราง 17 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงาน
การป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการป้องกันยาเสพติดในพื้นที่สื่อสังคม
ออนไลน์ รายข้อ

(n=220)

ข้อที่	ข้อคำถาม	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1	หน่วยงานราชการในพื้นที่ที่มีการจัดตั้งเพจ เฟซบุ๊ก ไลน์ ดิจิตอล ฯลฯ เพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด	3.78	0.96	มาก
2	หน่วยงานราชการในพื้นที่ที่มีการใช้สื่อสังคมออนไลน์ เช่น เฟซบุ๊ก ดิจิตอล ไลน์ ฯลฯ การสื่อสารและจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์เพื่อป้องกันยาเสพติด	3.60	0.99	มาก
3	หน่วยงานราชการในพื้นที่มีการลงพื้นที่ให้ความรู้แก่เด็กและเยาวชน เพื่อป้องกันปัญหาการซื้อขายสารเสพติดผ่านสื่อสังคมออนไลน์	3.85	0.93	มาก
รวม		3.74	0.81	มาก

จากตาราง 17 พบว่า ปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหา
ยาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ด้านการป้องกันยาเสพติดในพื้นที่สื่อ
สังคมออนไลน์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.74$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มี
ค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ หน่วยงานราชการในพื้นที่มีการลงพื้นที่ให้ความรู้แก่เด็กและเยาวชน
เพื่อป้องกันปัญหาการซื้อขายสารเสพติดผ่านสื่อสังคมออนไลน์ ($\bar{X} = 3.85$) รองลงมาคือ
หน่วยงานราชการในพื้นที่มีการจัดตั้งเพจ เฟซบุ๊ก ไลน์ ดิจิตอล ฯลฯ เพื่อให้ความรู้
เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ($\bar{X} = 3.78$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ
หน่วยงานราชการในพื้นที่มีการใช้สื่อสังคมออนไลน์ เช่น เฟซบุ๊ก ดิจิตอล ไลน์ ฯลฯ
การสื่อสารและจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์เพื่อป้องกันยาเสพติด ($\bar{X} = 3.60$)

ตาราง 18 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงาน
การป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการสร้างพลังสังคมเอาชนะยาเสพติด
รายชื่อ

(n=220)

ข้อที่	ข้อคำถาม	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1	หน่วยงานราชการมีการทำให้ชุมชนหรือกลุ่มคนมีความสามารถมีศักยภาพ ในการจัดการ และป้องกันปัญหาเสพติดอย่างยั่งยืน ผ่านการสร้างเครือข่ายความร่วมมือในชุมชน	3.76	0.88	มาก
2	หน่วยงานราชการฝึกอบรมทักษะเพื่อเพิ่มศักยภาพในการจัดการ การเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนให้สามารถพึ่งพาตนเอง	3.74	0.87	มาก
3	หน่วยงานราชการฝึกอบรมทักษะเพื่อการสนับสนุนทางเศรษฐกิจ เพื่อเพิ่มโอกาสในการมีรายได้ที่มั่นคง	3.79	0.88	มาก
รวม		3.76	0.75	มาก

จากตาราง 18 พบว่า ปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหา ยาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ด้านการสร้างพลังสังคมเอาชนะ ยาเสพติด โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.76$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มี ค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ หน่วยงานราชการฝึกอบรมทักษะเพื่อการสนับสนุนทางเศรษฐกิจ เพื่อเพิ่มโอกาสในการมีรายได้ที่มั่นคง ($\bar{X}=3.79$) รองลงมาคือ หน่วยงานราชการมีการทำ ให้ชุมชนหรือกลุ่มคนมีความสามารถมีศักยภาพ ในการจัดการและป้องกันปัญหาเสพติด อย่างยั่งยืน ผ่านการสร้างเครือข่ายความร่วมมือในชุมชน ($\bar{X}=3.76$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ย ต่ำที่สุด คือ หน่วยงานราชการฝึกอบรมทักษะเพื่อเพิ่มศักยภาพในการจัดการ การเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนให้สามารถพึ่งพาตนเอง ($\bar{X}=3.74$)

ตาราง 19 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงาน
การป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการบำบัดรักษา รายข้อ

(n=220)

ข้อที่	ข้อคำถาม	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1	หน่วยงานราชการมีกระบวนการช่วยเหลือผู้ติดยาให้เลิกใช้ยา และฟื้นฟูสุขภาพกายและใจ	3.87	0.89	มาก
2	หน่วยงานราชการมีการประสานชุมชนในการค้นหาผู้เสพในชุมชนและจัดให้เข้ารับการบำบัด	3.84	0.86	มาก
3	หน่วยงานราชการในพื้นที่มีการประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือและส่งตัวผู้ป่วยเข้าสู่การรักษา	3.76	0.85	มาก
รวม		3.82	0.80	มาก

จากตาราง 19 พบว่า ปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหา
ยาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ด้านการบำบัดรักษา โดยภาพรวม
อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.82$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ
หน่วยงานราชการมีกระบวนการช่วยเหลือผู้ติดยาให้เลิกใช้ยา และฟื้นฟูสุขภาพกายและใจ
($\bar{X}=3.87$) รองลงมาคือ หน่วยงานราชการมีการประสานชุมชนในการค้นหาผู้เสพในชุมชน
และจัดให้เข้ารับการบำบัด ($\bar{X}=3.84$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ หน่วยงานราชการ
ในพื้นที่มีการประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือและส่งตัวผู้ป่วยเข้าสู่การรักษา
($\bar{X}=3.76$)

ตาราง 20 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงาน
การป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการปราบปรามและบังคับใช้กฎหมาย
รายชื่อ

(n=220)

ข้อที่	ข้อคำถาม	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1	หน่วยงานราชการมีกระบวนการที่ชัดเจน ที่มุ่งเน้นการสกัดกั้นการค้ายาเสพติด การจับกุมผู้กระทำผิด	3.33	1.11	ปานกลาง
2	หน่วยงานราชการมีการใช้มาตรการที่เข้มงวด ในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด	3.19	1.12	ปานกลาง
3	หน่วยงานราชการในพื้นที่มีการบูรณาการ หน่วยงานต่าง ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการ ควบคุมปัญหายาเสพติด	3.27	1.15	ปานกลาง
รวม		3.26	1.03	ปานกลาง

จากตาราง 20 พบว่า ปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหา
ยาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ด้านการปราบปรามและบังคับใช้
กฎหมาย โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.26$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่
มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ หน่วยงานราชการมีกระบวนการที่ชัดเจนที่มุ่งเน้นการสกัดกั้นการค้า
ยาเสพติด การจับกุมผู้กระทำผิด ($\bar{X} = 3.33$) รองลงมาคือ หน่วยงานราชการในพื้นที่มี
การบูรณาการหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการควบคุมปัญหายาเสพติด
($\bar{X} = 3.27$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ หน่วยงานราชการมีการใช้มาตรการที่เข้มงวด
ในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ($\bar{X} = 3.19$)

ตาราง 21 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงาน
การป้องกันปัญหายาเสพติด ด้านการสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐ รายข้อ
(n=220)

ข้อที่	ข้อคำถาม	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1	หน่วยงานราชการมีการจัดสรรเงินทุนเพื่อดำเนินโครงการและมาตรการที่มุ่งลดปัญหา ยาเสพติดในชุมชน	3.63	0.98	มาก
2	หน่วยงานราชการมีการจัดสรรเงินทุนเพื่อจัด กิจกรรมและมาตรการที่มุ่งลดปัญหายาเสพติด ในชุมชน	3.81	1.04	มาก
3	เงินทุนที่ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐ หน่วยงานต่าง ๆ ได้นำไปใช้ในการป้องกัน บำบัดรักษาและปราบปรามการค้ายาเสพติด อย่างมีประสิทธิภาพ	3.66	0.97	มาก
รวม		3.70	0.91	มาก

จากตาราง 21 พบว่า ปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหา
ยาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ด้านการสนับสนุนงบประมาณ
จากภาครัฐ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.70$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มี
ค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ หน่วยงานราชการมีการจัดสรรเงินทุนเพื่อจัดกิจกรรมและมาตรการ
ที่มุ่งลดปัญหายาเสพติดในชุมชน ($\bar{X}=3.81$) รองลงมาคือ เงินทุนที่ได้รับการสนับสนุน
จากภาครัฐหน่วยงานต่าง ๆ ได้นำไปใช้ในการป้องกันบำบัดรักษาและปราบปรามการค้า
ยาเสพติดอย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{X}=3.66$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ เงินทุนที่ได้รับ
การสนับสนุนจากภาครัฐหน่วยงานต่าง ๆ ได้นำไปใช้ในการป้องกันบำบัดรักษา
และปราบปรามการค้ายาเสพติดอย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{X}=3.63$)

**ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ระดับความสำเร็จในการป้องกันปัญหา
ยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ**

ผลการวิเคราะห์ระดับความสำเร็จในการป้องกันปัญหา ยาเสพติดของเจ้าหน้าที่
ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ รายละเอียดดังตาราง 22-25

ตาราง 22 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำเร็จในการป้องกันปัญหา
ยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ
โดยรวมและรายด้าน

(n=220)

ด้านที่	ความสำเร็จในการป้องกันปัญหา ยาเสพติด	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1	การลดปัญหาผู้เสพยาเสพติด	3.32	0.93	ปานกลาง
2	การลดปัญหาความเดือดร้อนของประชาชน จากผู้มีอาการจิตเวชจากยาเสพติด	3.77	0.85	มาก
3	การตระหนักถึงโทษของยาเสพติด	3.93	0.68	มาก
รวม		3.67	0.63	มาก

จากตาราง 22 พบว่า ความสำเร็จในการป้องกันปัญหา ยาเสพติดของเจ้าหน้าที่
ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.67$)
เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ การตระหนักถึงโทษของ
ยาเสพติด ($\bar{X}=3.93$) รองลงมาคือ การลดปัญหาความเดือดร้อนของประชาชน
จากผู้มีอาการจิตเวชจากยาเสพติด ($\bar{X}=3.77$) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ การลด
ปัญหาผู้เสพยาเสพติด ($\bar{X}=3.32$)

ตาราง 23 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำเร็จในการป้องกันปัญหา
ยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ
ด้านการลดปัญหาผู้เสพยาเสพติด รายข้อ

(n=220)

ข้อที่	ข้อคำถาม	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1	เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการปฏิบัติงานในด้านการป้องกันปัญหายาเสพติดทำให้จำนวนผู้ใช้สารเสพติดลดลง	3.36	1.16	ปานกลาง
2	เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการปฏิบัติงานในด้านการบำบัดผู้ติดยาเสพติดทำให้จำนวนผู้ใช้สารเสพติดลดลง	3.36	1.10	ปานกลาง
3	เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการปฏิบัติงานในด้านการบังคับใช้กฎหมายในชุมชนเพื่อทำให้จำนวนผู้ใช้สารเสพติดลดลง	3.23	1.11	ปานกลาง
4	เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนทำให้จำนวนผู้ใช้สารเสพติดลดลง	3.33	1.16	ปานกลาง
รวม		3.32	0.93	ปานกลาง

จากตาราง 23 พบว่า ความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ด้านการลดปัญหาผู้เสพยาเสพติด โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.32$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการปฏิบัติงานในด้านการบำบัดผู้ติดยาเสพติดทำให้จำนวนผู้ใช้สารเสพติดลดลง ($\bar{X} = 3.36$) เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการปฏิบัติงานในด้านการป้องกันปัญหายาเสพติดทำให้จำนวนผู้ใช้สารเสพติดลดลง ($\bar{X} = 3.36$) รองลงมา คือ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนทำให้จำนวนผู้ใช้สารเสพติดลดลง ($\bar{X} = 3.33$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการปฏิบัติงานในด้านการบังคับใช้กฎหมายในชุมชนเพื่อทำให้จำนวนผู้ใช้สารเสพติดลดลง ($\bar{X} = 3.23$)

ตาราง 24 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำเร็จในการป้องกันปัญหา
ยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ
ด้านการลดปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนจากผู้มีอาการจิตเวชจาก
ยาเสพติด รายขอ

(n=220)

ข้อที่	ข้อคำถาม	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1	เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการดำเนินงานตาม มาตรการบำบัด ส่งผลให้จำนวนผู้ป่วยจิตเวชจาก ยาเสพติดที่สร้างความเดือดร้อนลดลง ผู้ป่วย สามารถฟื้นฟูสุขภาพและควบคุมพฤติกรรมได้ โดยไม่กลับไปใช้สารเสพติดซ้ำ	3.88	0.91	มาก
2	เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการดำเนินงานตาม มาตรการเฝ้าระวัง ส่งผลให้จำนวนผู้ป่วยจิตเวช จากยาเสพติดที่สร้างความเดือดร้อนลดลง ผู้ป่วย สามารถฟื้นฟูสุขภาพและควบคุมพฤติกรรมได้ โดยไม่กลับไปใช้สารเสพติดซ้ำ	3.76	0.94	มาก
3	เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการดำเนินงานตาม มาตรการบังคับใช้กฎหมายในชุมชน ส่งผลให้ จำนวนผู้ป่วยจิตเวชจากยาเสพติดที่สร้างความ เดือดร้อนลดลง ผู้ป่วยสามารถฟื้นฟูสุขภาพ และควบคุมพฤติกรรมได้โดยไม่กลับไปใช้ สารเสพติดซ้ำ	3.71	0.95	มาก
4	เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการให้ความรู้แก่ชุมชน ส่งผลให้จำนวนผู้ป่วยจิตเวชจากยาเสพติดที่สร้าง ความเดือดร้อนลดลง ผู้ป่วยสามารถฟื้นฟูสุขภาพ และควบคุมพฤติกรรมได้โดยไม่กลับไปใช้สาร เสพติดซ้ำ	3.73	0.88	มาก
รวม		3.77	0.85	มาก

จากตาราง 24 พบว่า ความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ด้านการลดปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนจากผู้มีอำนาจจิตเวชจากยาเสพติด โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.77$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการดำเนินงานตามมาตรการบำบัด ส่งผลให้จำนวนผู้ป่วยจิตเวชจากยาเสพติดที่สร้างความเดือดร้อนลดลง ผู้ป่วยสามารถฟื้นฟูสุขภาพและควบคุมพฤติกรรมได้โดยไม่กลับไปใช้สารเสพติดซ้ำ ($\bar{X}=3.88$) รองลงมาคือ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการดำเนินงานตามมาตรการเฝ้าระวัง ส่งผลให้จำนวนผู้ป่วยจิตเวชจากยาเสพติดที่สร้างความเดือดร้อนลดลง ผู้ป่วยสามารถฟื้นฟูสุขภาพและควบคุมพฤติกรรมได้โดยไม่กลับไปใช้สารเสพติดซ้ำ ($\bar{X}=3.76$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการดำเนินงานตามมาตรการบังคับใช้กฎหมายในชุมชน ส่งผลให้จำนวนผู้ป่วยจิตเวชจากยาเสพติดที่สร้างความเดือดร้อนลดลง ผู้ป่วยสามารถฟื้นฟูสุขภาพและควบคุมพฤติกรรมได้โดยไม่กลับไปใช้สารเสพติดซ้ำ ($\bar{X}=3.71$)

ตาราง 25 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ด้านการตระหนักถึงโทษของยาเสพติด รายข้อ

(n=220)

ข้อที่	ข้อคำถาม	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1	ประชาชนในชุมชนรู้เท่าทันโทษของยาเสพติด	4.15	0.80	มาก
2	ประชาชนในชุมชนมีการหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติด	3.85	0.83	มาก
3	ประชาชนในชุมชนมีการเฝ้าระวังในชุมชน	3.82	0.80	มาก
4	เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อป้องกันปัญหาเสพติดอย่างยั่งยืน	3.91	0.82	มาก
รวม		3.93	0.68	มาก

จากตาราง 25 พบว่า ความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ด้านการตระหนักถึงโทษของยาเสพติด

โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.93$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ประชาชนในชุมชนรู้เท่าทันโทษของยาเสพติด ($\bar{X}=4.15$) รองลงมาคือ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อป้องกันปัญหายาเสพติดอย่างยั่งยืน ($\bar{X}=3.91$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ประชาชนในชุมชนมีการเฝ้าระวัง ในชุมชน ($\bar{X}=3.82$)

ตอนที่ 5 ผลการทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน 1) การมีส่วนร่วมของประชาชน ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ 2) ปัจจัยหนุนเสริมส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ รายละเอียดดังตาราง 26-29

ในเบื้องต้นจะทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรในตัวแบบที่ใช้ในการศึกษา เพื่อป้องกันการเกิด Multicollinearity คือ การมีสหสัมพันธ์กันเองระหว่างตัวแปรอิสระ ซึ่งการที่ตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันในระดับที่สูงมาก อาจส่งผลให้สมการตัวแบบที่ใช้ในการพยากรณ์ตัวแปรตามมีความคลาดเคลื่อน ดังนั้น จึงต้องตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระเพื่อให้แน่ใจว่า ตัวแปรอิสระสามารถคงอยู่ในสมการตัวแบบได้ โดยกำหนดระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมของประชาชนกับความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ รายละเอียดดังตาราง 26

ตาราง 26 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างการมีส่วนร่วมของประชาชนกับ
ความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอ
เมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

ตัวแปร	P ₁	P ₂	P ₃	P ₄	TP	S ₁	S ₂	S ₃	TS
Mean	3.67	3.30	3.77	3.23	3.49	3.32	3.77	3.93	3.67
S.D.	0.70	1.04	0.77	0.83	0.62	0.93	0.85	0.68	0.63
P ₁	1	.409**	.776**	.397**	.736**	.144**	.433**	.611**	.487**
P ₂		1	.271**	.318**	.732**	.353**	.323**	.347**	.339**
P ₃			1	.308**	.728**	.397**	.503**	.683**	.521**
P ₄				1	.681**	.721**	.358**	.349**	.480**
TP					1	.379**	.334**	.489**	.514**
S ₁						1	.333**	.381**	.708**
S ₂							1	.647**	.749**
S ₃								1	.743**
TS									1

จากตาราง 26 พบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชน โดยภาพรวม (TP) มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ โดยภาพรวม (TS) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง และมีความสัมพันธ์ทางบวก ($r=.514$)

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ โดยภาพรวม (TS) กับการมีส่วนร่วมของประชาชน เป็นรายด้าน พบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกด้าน

ตาราง 27 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างปัจจัยหนุนเสริมส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง
อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

ตัวแปร	F ₁	F ₂	F ₃	F ₄	F ₅	F ₆	F ₇	F ₈	F ₉	F ₁₀	F ₁₁	F ₁₂	TF	S ₁	S ₂	S ₃	TS
Mean	3.95	3.93	4.01	3.87	3.92	3.79	3.88	3.74	3.76	3.82	3.26	3.70	3.81	3.32	3.77	3.93	3.67
S.D.	0.78	0.75	0.79	0.81	0.80	0.76	0.81	0.81	0.75	0.80	1.03	0.91	0.58	0.93	0.85	0.68	0.63
F ₁	1	.697**	.397**	.417**	.344**	.372**	.343**	.300**	.265**	.195**	.217**	.202**	.554**	.225**	.221**	.142*	.261**
F ₂		1	.615**	.626**	.517**	.464**	.532**	.546**	.473**	.412**	.273**	.431**	.775**	.236**	.431**	.309**	.422**
F ₃			1	.783**	.594**	.533**	.415**	.559**	.587**	.419**	.207**	.407**	.749**	.194**	.410**	.425**	.434**
F ₄				1	.565**	.475**	.515**	.677**	.601**	.416**	.230**	.502**	.788**	.165*	.390**	.334**	.377**
F ₅					1	.775**	.588**	.569**	.479**	.372**	.262**	.377**	.745**	.187**	.294**	.314**	.338**
F ₆						1	.669**	.501**	.436**	.365**	.256**	.349**	.719**	.180**	.264**	.350**	.334**
F ₇							1	.720**	.495**	.416**	.366**	.486**	.779**	.260**	.432**	.282**	.425**
F ₈								1	.699**	.520**	.284**	.574**	.812**	.166*	.459**	.307**	.399**
F ₉									1	.741**	.243**	.719**	.776**	.125**	.590**	.667**	.568**
F ₁₀										1	.258**	.743**	.679**	.139*	.750**	.632**	.636**
F ₁₁											1	.249**	.473**	.810**	.236**	.123**	.550**
F ₁₂												1	.706**	.122**	.767**	.598**	.622**
TF													1	.348**	.614**	.514**	.634**
S ₁														1	.333**	.181**	.708**
S ₂															1	.647**	.849**
S ₃																1	.743**
TS																	1

จากตาราง 27 พบว่า ปัจจัยหนุนเสริมส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติด โดยภาพรวม (TF) มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการป้องกันปัญหา ยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ โดยภาพรวม (TS) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง และมีความสัมพันธ์ทางบวก ($r=.637$)

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างความสำเร็จในการป้องกันปัญหา ยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ โดยภาพรวม (TS) กับปัจจัยหนุนเสริมส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหา ยาเสพติด เป็นรายด้าน พบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกด้าน

จากข้อมูลดังกล่าว พบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชน โดยภาพรวม (TP) มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการป้องกันปัญหา ยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ โดยภาพรวม (TS) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง และมีความสัมพันธ์ทางบวก ($r=.514$) ปัจจัยหนุนเสริมส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหา ยาเสพติด โดยภาพรวม (TF) มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการป้องกันปัญหา ยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ โดยภาพรวม (TS) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง และมีความสัมพันธ์ทางบวก ($r=.637$) ซึ่งตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันในระดับที่อยู่ในเกณฑ์ข้อจำกัดหรือต่ำกว่า 0.80 (Stevens, 2002, p. 189) ไม่ทำให้เกิดปัญหาภาวะพหุสัมพันธ์ร่วม (Multicollinearity) ซึ่งไม่ส่งผลกระทบรุนแรงในการวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุและไม่ส่งผลให้สมการตัวแบบที่ใช้ในการพยากรณ์ตัวแปร ขณะเดียวกันตัวแปรอิสระไม่เกิดปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ เนื่องจากค่า VIF (Variance inflation fStor) ไม่เกิน 10 และค่า Tolerance เข้าใกล้ 1

ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) เพื่อศึกษาอิทธิพลของการมีส่วนร่วมของประชาชน และปัจจัยหนุนเสริมที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหา ยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ แสดงรายละเอียดดังตาราง 28-29

ตาราง 28 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลของการมีส่วนร่วมของประชาชน ที่ส่งผลต่อ
ความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง
อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

ตัวแปรพยากรณ์	B	Std.error	(β)	t	P-value	Collinearity	
						Tolerance	VIF
(Constant)	1.550	.197		7.875	.000		
การตัดสินใจ (P_1)	.110	.081	.122	1.354	.177	.342	2.925
การดำเนินการ (P_2)	.073	.036	.121	2.042	.042*	.799	1.252
การรับผลประโยชน์ (P_3)	.285	.069	.348	4.132	.000**	.396	2.528
การประเมินผล (P_4)	.274	.044	.363	6.190	.000**	.813	1.230
R=631, $R^2=.398$, $R^{2Adj}=.387$, $F=35.600$, $Sig.=.000^{**}$							

จากตาราง 28 พบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชน ด้านการประเมินผล (P_4) ($\beta=.363$) และด้านการรับผลประโยชน์ (P_3) ($\beta=.348$) มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านการดำเนินการ (P_2) อิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสามารถรวมกันทำนายระดับความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ได้ร้อยละ 39.80 ($R^2=.398$) โดยสามารถสร้างสมการในรูปคะแนนดิบ และคะแนนมาตรฐาน ได้ดังต่อไปนี้

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$Y = 1.5501 + .073(P_2) + .285(P_3) + .274(P_4)$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z_Y = .121(P_2) + .348(P_3) + .363(P_4)$$

ส่วน การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (P_1) ไม่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

ตาราง 29 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลของปัจจัยหนุนเสริมที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการ
ป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ
จังหวัดบึงกาฬ

ตัวแปรพยากรณ์	B	Std.error	(β)	t	P-value	Collinearity	
						Tolerance	VIF
(Constant)	.947	.187		5.075	.000		
การเสริมสร้างความรู้ในเด็ก และเยาวชน (F ₁)	.018	.049	.023	.377	.706	.477	2.096
การป้องกันยาเสพติดในกลุ่ม แรงงาน (F ₂)	.033	.063	.039	.515	.607	.309	3.240
การสร้างความตื่นตัวและ จิตสำนึก (F ₃)	.206	.062	.258	3.341	.001**	.294	3.406
การจัดกิจกรรมเชิง สร้างสรรค์และพัฒนา คุณภาพชีวิต (F ₄)	.114	.062	.146	1.850	.066	.279	3.588
การป้องกันยาเสพติดในระดับ ครอบครัว (F ₅)	.024	.058	.030	.409	.683	.328	3.053
ความเข้มแข็งของหมู่บ้าน ชุมชน (F ₆)	.049	.064	.060	.775	.439	.295	3.395
การจัดระเบียบสังคม (F ₇)	.097	.059	.125	1.648	.101	.303	3.296
การป้องกันยาเสพติดในพื้นที่ สื่อสังคมออนไลน์ (F ₈)	.156	.062	.202	2.534	.012*	.275	3.641
การสร้างพลังสังคมเอาชนะ ยาเสพติด (F ₉)	.087	.068	.104	1.283	.201	.266	3.758
การบำบัดรักษา (F ₁₀)	.205	.056	.261	3.645	.000**	.342	2.926
การปราบปรามและบังคับใช้ กฎหมาย (F ₁₁)	.235	.028	.384	8.427	.000**	.841	1.189
การสนับสนุนงบประมาณจาก ภาครัฐ (F ₁₂)	.202	.049	.292	4.135	.000**	.349	2.862

R=.799, R²=.639, R²Adj=.618, F=30.479, Sig.=.000**

จากตาราง 29 พบว่า ปัจจัยหนุนเสริม ด้านการปราบปรามและบังคับใช้กฎหมาย (F_{11}) $\beta=.384$) ด้านการสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐ (F_{12}) ($\beta=.292$) ด้านการบำบัดรักษา (F_{10}) ($\beta=.261$) และด้านการสร้างความตื่นตัวและจิตสำนึก (F_3) ($\beta=.258$) มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านการป้องกันยาเสพติดในพื้นที่สื่อสังคมออนไลน์ (F_8) ($\beta=.202$) มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสามารถรวมกันทำนายระดับความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ได้ร้อยละ 63.90 ($R^2=.639$) โดยสามารถสร้างสมการในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน ได้ดังต่อไปนี้

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$Y = .947 + .206^{**}(F_3) + .156^{*}(F_8) + .205^{**}(F_{10}) + .235^{**}(F_{11}) + .202^{**}(F_{12})$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z_Y = .258^{**}(F_3) + .202^{*}(F_8) + .261^{**}(F_{10}) + .384^{**}(F_{11}) + .292^{**}(F_{12})$$

ส่วน ปัจจัยหนุนเสริมด้านการเสริมสร้างความรู้ในเด็กและเยาวชน (F_1) การป้องกันยาเสพติดในกลุ่มแรงงาน (F_2) การจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์และพัฒนาคุณภาพชีวิต (F_4) การป้องกันยาเสพติดในระดับครอบครัว (F_5) ความเข้มแข็งของหมู่บ้านชุมชน (F_6) การจัดระเบียบสังคม (F_7) การสร้างพลังสังคมเอาชนะยาเสพติด (F_9) ไม่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

ทั้งนี้ จากผลการวิจัยสามารถสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน ดังตาราง 30

ตาราง 30 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน	ผลการทดสอบสมมติฐาน
1. การมีส่วนร่วมของประชาชนส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ	ยอมรับ
1.1 การมีส่วนร่วมของประชาชนด้านการตัดสินใจส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ	ปฏิเสธ
1.2 การมีส่วนร่วมของประชาชนด้านการดำเนินการส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ	ยอมรับ
1.3 การมีส่วนร่วมของประชาชนด้านการรับผลประโยชน์ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ	ยอมรับ
1.4 การมีส่วนร่วมของประชาชนด้านการประเมินผลส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ	ยอมรับ
2. ปัจจัยหนุนเสริมส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ	ยอมรับ
2.1 ปัจจัยหนุนเสริมด้านการเสริมสร้างความรู้ในเด็กและเยาวชนส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ	ปฏิเสธ

ตาราง 30 (ต่อ)

สมมติฐาน	ผลการทดสอบสมมติฐาน
2.2 ปัจจัยหนุนเสริมด้านการป้องกันยาเสพติดในกลุ่มแรงงานส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหา ยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ	ปฏิเสธ
2.3 ปัจจัยหนุนเสริมด้านการสร้างความตื่นตัวและจิตสำนึกส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหา ยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ	ยอมรับ
2.4 ปัจจัยหนุนเสริมด้านการจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์และพัฒนาคุณภาพชีวิตส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหา ยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ	ปฏิเสธ
2.5 ปัจจัยหนุนเสริมด้านการป้องกันยาเสพติดในระดับครอบครัวส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหา ยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ	ปฏิเสธ
2.6 ปัจจัยหนุนเสริมด้านความเข้มแข็งของหมู่บ้านชุมชนส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหา ยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ	ปฏิเสธ
2.7 ปัจจัยหนุนเสริมด้านการจัดระเบียบสังคมส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหา ยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ	ปฏิเสธ

ตาราง 30 (ต่อ)

สมมติฐาน	ผลการทดสอบสมมติฐาน
2.8 ปัจจัยหนุนเสริมด้านการป้องกันยาเสพติดในพื้นที่สื่อสังคมออนไลน์ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ	ยอมรับ
2.9 ปัจจัยหนุนเสริมด้านการสร้างพลังสังคมเอาชนะยาเสพติดส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ	ปฏิเสธ
2.10 ปัจจัยหนุนเสริมด้านการบำบัดรักษาส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัด บึงกาฬ	ยอมรับ
2.11 ปัจจัยหนุนเสริมด้านการปราบปรามและบังคับใช้กฎหมายส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ	ยอมรับ
2.12 ปัจจัยหนุนเสริมด้านการสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ	ยอมรับ

จากตาราง 30 ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า

1. การมีส่วนร่วมของประชาชน ด้านการประเมินผล ด้านการรับผลประโยชน์ และด้านการดำเนินการ อิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ จึงยอมรับสมมติฐาน ส่วนการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ไม่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกัน

ปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ จึงปฏิเสธ
สมมติฐาน

2. ปัจจัยหนุนเสริม ด้านการปราบปรามและบังคับใช้กฎหมาย ด้านการ
สนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐ ด้านการบำบัดรักษา ด้านการสร้างความตื่นตัวและ
จิตสำนึก และด้านการป้องกันยาเสพติดในพื้นที่สื่อสังคมออนไลน์ มีอิทธิพลต่อ
ความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ
จังหวัดบึงกาฬ จึงยอมรับสมมติฐาน ส่วนปัจจัยหนุนเสริมด้านการเสริมสร้างความรู้ในเด็ก
และเยาวชน การป้องกันยาเสพติดในกลุ่มแรงงาน การจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์และ
พัฒนาคุณภาพชีวิต การป้องกันยาเสพติดในระดับครอบครัว ความเข้มแข็งของหมู่บ้าน
ชุมชน การจัดระเบียบสังคม การสร้างพลังสังคมเอาชนะยาเสพติด ไม่มีอิทธิพลต่อ
ความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ
จังหวัดบึงกาฬ จึงปฏิเสธสมมติฐาน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ได้ผลสรุป ดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย
2. อภิปรายผลการวิจัย
3. ข้อเสนอแนะการวิจัย

สรุปผลการวิจัย

1. คุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นกำนัน สารวัตรกำนัน แพทย์ประจำตำบล ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน พื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ มีจำนวนทั้งสิ้น 220 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 189 คน คิดเป็นร้อยละ 85.91 มีอายุระหว่าง 51-60 ปี จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 52.73 มีสถานภาพสมรส จำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 86.36 มีการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 201 คน คิดเป็นร้อยละ 91.36 มีตำแหน่งเป็นผู้ใหญ่บ้าน จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 38.18 และอาศัยอยู่ในตำบลหอคำ จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00

2. การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.49$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ ($\bar{X}=3.77$) มีส่วนร่วมในระดับมาก รองลงมาคือ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ($\bar{X}=3.67$) มีส่วนร่วมในระดับมาก การมีส่วนร่วมในการดำเนินการ ($\bar{X}=3.30$) มีส่วนร่วมในระดับปานกลาง ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ การมีส่วนร่วมในการประเมินผล ($\bar{X}=3.23$) มีส่วนร่วมในระดับปานกลาง โดยสรุปผลในแต่ละด้านได้ดังนี้

2.1 ด้านการตัดสินใจประชาชน มีส่วนร่วมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.67$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ประชาชนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในการแก้ปัญหายาเสพติดในชุมชน ($\bar{X}=3.86$) รองลงมาคือ ประชาชนมีส่วนร่วมในการช่วยเสนอแนะแนวทางในการแก้ปัญหายาเสพติดในชุมชน

($\bar{X}=3.84$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ประชาชนมีส่วนร่วมในการเป็นอาสาสมัคร
ผู้ประสานงานในการดำเนินกิจกรรมการแก้ไขปัญหายาเสพติด ($\bar{X}=3.47$)

2.2 ด้านการดำเนินการประชาชน มีส่วนร่วมโดยภาพรวมอยู่ในระดับ
ปานกลาง ($\bar{X}=3.30$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ประชาชน
ได้เข้าร่วมในโครงการ กิจกรรมที่เกี่ยวกับการแก้ไขปัญหายาเสพติดในพื้นที่ด้วยความ
สมัครใจ ($\bar{X}=3.37$) รองลงมาคือ ประชาชนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามนโยบายโครงการ
และจัดกิจกรรมหรือการฝึกอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด ($\bar{X}=3.32$) ส่วนข้อที่มี
ค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ประชาชนมีส่วนร่วมในการให้คำปรึกษา หรือขอเสนอแนะ
หน่วยงานที่ดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหายาเสพติด ($\bar{X}=3.20$)

2.3 ด้านการรับผลประโยชน์ประชาชน มีส่วนร่วมโดยภาพรวมอยู่ใน
ระดับมาก ($\bar{X}=3.77$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า มีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก ทุกข้อ
โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ประชาชนได้รับประโยชน์จากการแก้ไขปัญหายาเสพติด
เพื่อลดการแพร่ระบาดของยาเสพติดในชุมชน ($\bar{X}=3.81$) รองลงมาคือ ประชาชนได้รับ
ประโยชน์จากการแก้ไขปัญหายาเสพติดในเรื่องคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน
ในพื้นที่ที่ดีขึ้น ($\bar{X}=3.78$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ประชาชนได้รับผลประโยชน์
จากการแก้ไขปัญหายาเสพติดในการป้องกันและรักษาทรัพย์สิน ($\bar{X}=3.75$)

2.4 ด้านการประเมินผลประชาชน มีส่วนร่วมโดยภาพรวมอยู่ในระดับ
ปานกลาง ($\bar{X}=3.23$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ประชาชน
มีส่วนร่วมในการวิเคราะห์ผลการดำเนินกิจกรรมโครงการแก้ไขปัญหายาเสพติดในชุมชน
($\bar{X}=3.27$) ประชาชนมีส่วนร่วมในการรายงานความคิดเห็นในมาตรการแก้ไขปัญห
ยาเสพติดให้กับหน่วยงานราชการ ($\bar{X}=3.27$) รองลงมาคือ ประชาชนมีส่วนร่วมในการ
ตรวจสอบการดำเนินงานตามโครงการแก้ไขปัญหายาเสพติด ($\bar{X}=3.25$) ส่วนข้อที่มี
ค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ประชาชนมีส่วนร่วมในการพิจารณาถึงผลดีผลเสียในมาตรการแก้ไข
ปัญหายาเสพติด ($\bar{X}=3.15$)

3. ปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหายาเสพติดในพื้นที่
อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.81$) เมื่อพิจารณา
รายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ การสร้างความตื่นตัวและจิตสำนึก ($\bar{X}=4.01$)
รองลงมาคือ การเสริมสร้างความรู้ในเด็กและเยาวชน ($\bar{X}=3.95$) การป้องกันยาเสพติด

ในกลุ่มแรงงาน ($\bar{X} = 3.93$) การป้องกันยาเสพติดในระดับครอบครัว ($\bar{X} = 3.92$) การจัดระเบียบสังคม ($\bar{X} = 3.88$) การจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์และพัฒนาคุณภาพชีวิต ($\bar{X} = 3.87$) การบำบัดรักษา ($\bar{X} = 3.82$) ความเข้มแข็งของหมู่บ้านชุมชน ($\bar{X} = 3.79$) การสร้างพลังสังคมเอาชนะยาเสพติด ($\bar{X} = 3.76$) การป้องกันยาเสพติดในพื้นที่สื่อสังคมออนไลน์ ($\bar{X} = 3.74$) การสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐ ($\bar{X} = 3.70$) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ การปราบปรามและบังคับใช้กฎหมาย ($\bar{X} = 3.26$) ตามลำดับโดยสรุปผลในแต่ละด้านได้ดังนี้

3.1 ด้านการเสริมสร้างความรู้ในเด็กและเยาวชน มีปัจจัยหนุนเสริมโดย ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.95$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ สถานศึกษามีการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาทักษะของครูให้เหมาะสมเพื่อให้เด็กและเยาวชนเข้าใจถึงอันตรายของยาเสพติด ($\bar{X} = 4.06$) รองลงมาคือ สถานศึกษามีการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาหลักสูตรสื่อการสอนเพื่อให้เด็กและเยาวชนเข้าใจถึงอันตรายของยาเสพติด ($\bar{X} = 3.93$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ สถานศึกษามีการเสริมสร้างทักษะชีวิตในการป้องกันการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ($\bar{X} = 3.86$)

3.2 ด้านการป้องกันยาเสพติดในกลุ่มแรงงาน มีปัจจัยหนุนเสริมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.93$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ หน่วยงานราชการมีการสร้างความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและแรงงานเพื่อให้อีกรอบโอกาสแรงงานที่ผ่านการบำบัดกลับเข้าสู่ระบบแรงงานอย่างปลอดภัย ($\bar{X} = 4.05$) รองลงมาคือ หน่วยงานราชการมีการสร้างความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและแรงงานเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยจากยาเสพติด ($\bar{X} = 4.03$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ หน่วยงานราชการมีการสร้างความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและแรงงานเพื่อสนับสนุนแรงงานที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้เข้าสู่กระบวนการบำบัด ($\bar{X} = 3.83$) และหน่วยงานราชการมีการสร้างความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและแรงงานเพื่อเฝ้าระวังปัญหาเสพติดในสถานประกอบการ ($\bar{X} = 3.83$)

3.3 ด้านการสร้างควมตื่นตัวและจิตสำนึก มีปัจจัยหนุนเสริมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.01$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ หน่วยงานราชการมีการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดให้กับประชาชนในพื้นที่อยู่เสมอ ($\bar{X} = 4.08$) รองลงมาคือ หน่วยงานราชการมีการส่งเสริมให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม

ในการป้องกันปัญหายาเสพติด ($\bar{X} = 4.03$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ หน่วยงานราชการมีการณรงค์และสื่อสารกับกลุ่มเสี่ยงโดยเน้นการใช้ผู้นำในชุมชน เช่น ผู้นำทางศาสนาและปราชญ์ชาวบ้าน ($\bar{X} = 3.94$)

3.4 ด้านการจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์และพัฒนาคุณภาพชีวิต มีปัจจัยหนุนเสริมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.87$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ หน่วยงานราชการมีการจัดกิจกรรมการเสริมสร้างทักษะวิชาชีพให้กับกลุ่มเสี่ยงที่อาจเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ($\bar{X} = 4.02$) รองลงมาคือ หน่วยงานราชการมีการจัดกิจกรรมการวางแผนอนาคต การบำเพ็ญประโยชน์ให้กับกลุ่มเสี่ยงที่อาจเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ($\bar{X} = 3.81$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ หน่วยงานราชการมีการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์อื่น ๆ ซึ่งมีเป้าหมายในการลดความเสี่ยงในการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด และส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ($\bar{X} = 3.78$)

3.5 ด้านการป้องกันยาเสพติดในระดับครอบครัวการป้องกันยาเสพติดในระดับครอบครัว มีปัจจัยหนุนเสริมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.92$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ หน่วยงานราชการมีการสนับสนุนให้ครอบครัว มีบทบาทสำคัญในการป้องกันเยาวชนจากการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ($\bar{X} = 4.00$) รองลงมาคือ หน่วยงานราชการมีการสนับสนุนให้ครอบครัวมีบทบาทสำคัญในการให้ความรู้และทักษะชีวิตแก่สมาชิกในครอบครัว ($\bar{X} = 3.92$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ หน่วยงานราชการมีการสนับสนุนให้ครอบครัวมีการสื่อสารที่เปิดเผย และการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว ($\bar{X} = 3.84$)

3.6 ด้านความเข้มแข็งของหมู่บ้านชุมชน มีปัจจัยหนุนเสริมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.79$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ หน่วยงานราชการมีการสร้างเครือข่ายความร่วมมือภายในชุมชนเพื่อเสริมสร้างความตระหนักรู้ ความเข้มแข็ง และการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน ในพื้นที่ ($\bar{X} = 3.91$) รองลงมาคือ หน่วยงานราชการมีการสร้างเครือข่ายความร่วมมือภายในชุมชนเพื่อแก้ไขปัญหาเสพติด ($\bar{X} = 3.87$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ หน่วยงานราชการส่งเสริมให้ประชาชนในชุมชนมีบทบาทสำคัญในการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติด ($\bar{X} = 3.60$)

3.7 ด้านการจัดระเบียบสังคม มีปัจจัยหนุนเสริมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.88$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ หน่วยงานราชการมีการส่งเสริมให้ชุมชนสร้างกฎระเบียบที่ชัดเจนเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาเสพติดในชุมชน

($\bar{X} = 3.90$) รองลงมาคือ หน่วยงานราชการมีการพัฒนาเทคโนโลยีระวางและควบคุมปัจจัยเสี่ยงในชุมชน ($\bar{X} = 3.89$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ หน่วยงานราชการมีการส่งเสริมให้ชุมชนกำหนดมาตรการลงโทษอย่างเข้มงวดเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางด้านยาเสพติดในชุมชน ($\bar{X} = 3.84$)

3.8 ด้านการป้องกันยาเสพติดในพื้นที่สื่อสังคมออนไลน์ มีปัจจัยหนุนเสริมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.74$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ หน่วยงานราชการในพื้นที่มีการลงพื้นที่ให้ความรู้แก่เด็กและเยาวชน เพื่อป้องกันปัญหาการซื้อขายสารเสพติดผ่านสื่อสังคมออนไลน์ ($\bar{X} = 3.85$) รองลงมาคือ หน่วยงานราชการในพื้นที่มีการจัดตั้งเพจ เฟซบุ๊ก ไลน์ ดิจิตอล ฯลฯ เพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติด ($\bar{X} = 3.78$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ หน่วยงานราชการในพื้นที่มีการใช้สื่อสังคมออนไลน์ เช่น เฟซบุ๊ก ดิจิตอล ไลน์ ฯลฯ การสื่อสารและจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์เพื่อป้องกันยาเสพติด ($\bar{X} = 3.60$)

3.9 ด้านการสร้างพลังสังคมเอาชนะยาเสพติด มีปัจจัยหนุนเสริมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.76$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ หน่วยงานราชการฝึกอบรมทักษะเพื่อการสนับสนุนทางเศรษฐกิจ เพื่อเพิ่มโอกาสในการมีรายได้ที่มั่นคง ($\bar{X} = 3.79$) รองลงมาคือ หน่วยงานราชการทำให้ชุมชนหรือกลุ่มคนมีความสามารถมีศักยภาพ ในการจัดการและป้องกันปัญหาเสพติดอย่างยั่งยืน ผ่านการสร้างเครือข่ายความร่วมมือในชุมชน ($\bar{X} = 3.76$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ หน่วยงานราชการฝึกอบรมทักษะเพื่อเพิ่มศักยภาพในการจัดการ การเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนให้สามารถพึ่งพาตนเอง ($\bar{X} = 3.74$)

3.10 ด้านการบำบัดรักษา มีปัจจัยหนุนเสริมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.82$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ หน่วยงานราชการมีกระบวนการช่วยเหลือผู้ติดยาให้เลิกใช้ยา และฟื้นฟูสุขภาพกายและใจ ($\bar{X} = 3.87$) รองลงมาคือ หน่วยงานราชการมีการประสานชุมชนในการค้นหาผู้เสพในชุมชนและจัดให้เข้ารับการบำบัด ($\bar{X} = 3.84$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ หน่วยงานราชการในพื้นที่มีการประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือและส่งตัวผู้ป่วยเข้าสู่การรักษา ($\bar{X} = 3.76$)

3.11 ด้านการปราบปรามและบังคับใช้กฎหมาย มีปัจจัยหนุนเสริมโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.26$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด

คือ หน่วยงานราชการมีกระบวนการที่ชัดเจนที่มุ่งเน้นการสกัดกั้นการค้ายาเสพติด การจับกุมผู้กระทำผิด ($\bar{X} = 3.33$) รองลงมาคือ หน่วยงานราชการในพื้นที่ที่มีการบูรณาการ หน่วยงานต่าง ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการควบคุมปัญหาเสพติด ($\bar{X} = 3.27$) ส่วนข้อ ที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ หน่วยงานราชการมีการใช้มาตรการที่เข้มงวดในการป้องกันและ แก้ไขปัญหาเสพติด ($\bar{X} = 3.19$)

3.12 ด้านการสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐ มีปัจจัยหนุนเสริมโดยภาพ รวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.70$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ หน่วยงานราชการมีการจัดสรรเงินทุนเพื่อจัดกิจกรรมและมาตรการที่มุ่งลดปัญหา ยาเสพติดในชุมชน ($\bar{X} = 3.81$) รองลงมาคือ เงินทุนที่ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐ หน่วยงานต่าง ๆ ได้นำไปใช้ในการป้องกันบำบัดรักษาและปราบปรามการค้ายาเสพติด อย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{X} = 3.66$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ เงินทุนที่ได้รับการ สนับสนุนจากภาครัฐหน่วยงานต่าง ๆ ได้นำไปใช้ในการป้องกันบำบัดรักษาและปราบปราม การค้ายาเสพติดอย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{X} = 3.63$)

4. ความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง อำเภอมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.67$) เมื่อพิจารณา รายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ การตระหนักถึงโทษของยาเสพติด ($\bar{X} = 3.93$) รองลงมาคือ การลดปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนจากผู้มีอาการจิตเวชจาก ยาเสพติด ($\bar{X} = 3.77$) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ การลดปัญหาผู้เสพยาเสพติด ($\bar{X} = 3.32$) โดยสรุปผลในแต่ละด้านได้ดังนี้

4.1 ด้านการลดปัญหาผู้เสพยาเสพติด มีความสำเร็จโดยภาพรวมอยู่ใน ระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.32$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการปฏิบัติงานในด้านการบำบัดผู้ติดยาเสพติดทำให้จำนวน ผู้ใช้สารเสพติดลดลง ($\bar{X} = 3.36$) เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการปฏิบัติงานในด้านการ ป้องกันปัญหาเสพติดทำให้จำนวนผู้ใช้สารเสพติดลดลง ($\bar{X} = 3.36$) รองลงมาคือ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชน ทำให้จำนวนผู้ใช้สารเสพติดลดลง ($\bar{X} = 3.33$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการปฏิบัติงานใน ด้านการบังคับใช้กฎหมายในชุมชนเพื่อทำให้จำนวนผู้ใช้สารเสพติดลดลง ($\bar{X} = 3.23$)

4.2 ด้านการลดปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนจากผู้มีอาการจิตเวช จากยาเสพติด มีความสำเร็จโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.77$) เมื่อพิจารณารายข้อ

พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการดำเนินงานตามมาตรการบำบัด ส่งผลให้จำนวนผู้ป่วยจิตเวชจากยาเสพติดที่สร้างความเดือดร้อนลดลง ผู้ป่วยสามารถฟื้นฟูสุขภาพและควบคุมพฤติกรรมได้โดยไม่กลับไปใช้สารเสพติดซ้ำ ($\bar{X}=3.88$) รองลงมาคือ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการดำเนินงานตามมาตรการเฝ้าระวัง ส่งผลให้จำนวนผู้ป่วยจิตเวชจากยาเสพติดที่สร้างความเดือดร้อนลดลง ผู้ป่วยสามารถฟื้นฟูสุขภาพและควบคุมพฤติกรรมได้โดยไม่กลับไปใช้สารเสพติดซ้ำ ($\bar{X}=3.76$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการดำเนินงานตามมาตรการบังคับใช้กฎหมายในชุมชน ส่งผลให้จำนวนผู้ป่วยจิตเวชจากยาเสพติดที่สร้างความเดือดร้อนลดลง ผู้ป่วยสามารถฟื้นฟูสุขภาพและควบคุมพฤติกรรมได้โดยไม่กลับไปใช้สารเสพติดซ้ำ ($\bar{X}=3.71$)

4.3 ด้านการตระหนักถึงโทษของยาเสพติด มีความสำเร็จโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.93$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ประชาชนในชุมชนรู้เท่าทันโทษของยาเสพติด ($\bar{X}=4.15$) รองลงมาคือ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อป้องกันปัญหาเสพติดอย่างยั่งยืน ($\bar{X}=3.91$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ประชาชนในชุมชนมีการเฝ้าระวังในชุมชน ($\bar{X}=3.82$)

5. ผลการวิเคราะห์อิทธิพลของการมีส่วนร่วมของประชาชน และปัจจัยหนุนเสริมที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ พบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชน ด้านการประเมินผล ($\beta=.363$) และด้านการรับผลประโยชน์ ($\beta=.348$) มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านการดำเนินการ อิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสามารถรวมกันทำนายระดับความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ได้ร้อยละ 39.80 ($R^{2Adj}=.398$) ส่วน การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ไม่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

6. ผลการวิเคราะห์อิทธิพลของปัจจัยหนุนเสริมที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

พบว่า ปัจจัยหนุนเสริม ด้านการปราบปรามและบังคับใช้กฎหมาย ($\beta=.384$) ด้านการสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐ ($\beta=.292$) ด้านการบำบัดรักษา ($\beta=.261$) และด้านการสร้างความตื่นตัวและจิตสำนึก ($\beta=.258$) มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านการป้องกันยาเสพติดในพื้นที่สื่อสังคมออนไลน์ ($\beta=.202$) มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสามารถร่วมกันทำนายระดับความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ได้ร้อยละ 63.90 ($R^2=.639$) ส่วนปัจจัยหนุนเสริมด้านการเสริมสร้างความรู้ในเด็กและเยาวชน การป้องกันยาเสพติดในกลุ่มแรงงาน การจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์และพัฒนาคุณภาพชีวิต การป้องกันยาเสพติดในระดับครอบครัว ความเข้มแข็งของหมู่บ้านชุมชน การจัดระเบียบสังคม การสร้างพลังสังคมเอาชนะยาเสพติด ไม่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันปัญหาเสพติด พบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.49$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ ($\bar{X}=3.77$) มีส่วนร่วมในระดับมาก รองลงมาคือ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ($\bar{X}=3.67$) มีส่วนร่วมในระดับมาก การมีส่วนร่วมในการดำเนินการ ($\bar{X}=3.30$) มีส่วนร่วมในระดับปานกลาง ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ การมีส่วนร่วมในการประเมินผล ($\bar{X}=3.23$) มีส่วนร่วมในระดับปานกลาง

ที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้ อาจเกิดจากสาเหตุหลายประการที่เกี่ยวข้องทั้งด้านโครงสร้างสังคม การบริหารจัดการ และทัศนคติของประชาชนเอง เช่น ประชาชนบางส่วนอาจยังไม่เข้าใจถึงผลกระทบของยาเสพติดต่อชุมชนและตนเองอย่างลึกซึ้ง ขาดการให้ข้อมูลหรือจัดกิจกรรมรณรงค์อย่างต่อเนื่องจากหน่วยงานภาครัฐ ขาดแรงจูงใจ

และแรงผลักดันจากภาครัฐหรือองค์กรในพื้นที่ การมีส่วนร่วมมักเกิดขึ้นเมื่อประชาชนเห็นความสำคัญ หรือมีแรงจูงใจ เช่น การสนับสนุนงบประมาณ การให้รางวัล หรือการยกย่องเชิดชู หากภาครัฐไม่ได้ส่งเสริมอย่างเป็นระบบหรือจริงจัง ประชาชนอาจรู้สึกว่าการ “ไม่มีผลลัพธ์” จากการเข้าร่วม ประชาชนอาจรู้สึกว่าการแรงแสหรือเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ไม่มีความปลอดภัย หรือไม่เกิดผลจริงจัง ความรู้สึกที่ “ทำไปก็เท่านั้น” เป็นปัจจัย ที่ทำให้ความร่วมมือลดลง ครอบครัแตกแยก หรือการขาดผู้นำทางจิตวิญญาณในชุมชน อาจทำให้ขาดกลไกการควบคุมทางสังคม วัยรุ่นหรือเยาวชนอยู่ในกลุ่มเสี่ยงมากขึ้น โดยที่ผู้ปกครองไม่สามารถดูแลได้ใกล้ชิด ข้อจำกัดด้านเวลาและภาระงานของประชาชน คนในพื้นที่อาจมีภาระงานมาก เช่น การทำเกษตรหรือค้าขาย ทำให้ไม่มีเวลาหรือพลังในการเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชน ปัจจัยด้านเศรษฐกิจและสภาพสังคม พื้นที่ที่มีความยากจนสูง อาจทำให้บางครัวเรือนมองว่ายาเสพติดเป็นทางเลือกในการหารายได้ ขาดโอกาสในการเข้าถึงอาชีพที่มั่นคง ทำให้ขาดเป้าหมายหรือความหวังในชีวิต จึงส่งผลให้การมีส่วนร่วมของประชาชน ในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

ซึ่งผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิรเดช กมลเพชร (2561) ศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการแก้ไขปัญหายาเสพติดในหมู่บ้านชายแดนไทย - เมียนมา จังหวัดเชียงใหม่และเชียงราย พบว่า ประชาชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการแก้ไขปัญหายาเสพติดอยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับงานวิจัยของ กิตติพงษ์ แพงพา (2564) ได้ศึกษาภาวะผู้นำของข้าราชการตำรวจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในสถานีตำรวจภูธรเจริญศิลป์ จังหวัดสกลนคร พบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนอยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับงานวิจัยของ วันชนะ ดวงจันทร์ทิพย์ (2565) ได้ทำการศึกษาบทบาทของผู้นำชุมชนและการมีส่วนร่วมของประชาชนที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลตามมาตรการการป้องกันปัญหายาเสพติดในพื้นที่อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร ผลการวิจัยพบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ กิตติพันธ์ นาพงษ์ (2566) ได้ทำการศึกษา ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลในการปฏิบัติงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของกำนันผู้ใหญ่บ้านในพื้นที่อำเภอกุสุมาลย์ จังหวัดสกลนคร ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนในพื้นที่อำเภอกุสุมาลย์ มีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาระดับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงาน การป้องกันปัญหายาเสพติด พบว่า ปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหา ยาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.81$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ การสร้างความตื่นตัว และจิตสำนึก ($\bar{X}=4.01$) รองลงมาคือ การเสริมสร้างความรู้ในเด็กและเยาวชน ($\bar{X}=3.95$) การป้องกันยาเสพติด ในกลุ่มแรงงาน ($\bar{X}=3.93$) การป้องกันยาเสพติด ในระดับครอบครัว ($\bar{X}=3.92$) การจัดระเบียบสังคม ($\bar{X}=3.88$) การจัดกิจกรรมเชิง สร้างสรรค์และพัฒนาคุณภาพชีวิต ($\bar{X}=3.87$) การบำบัดรักษา ($\bar{X}=3.82$) ความเข้มแข็ง ของหมู่บ้านชุมชน ($\bar{X}=3.79$) การสร้างพลังสังคมเอาชนะยาเสพติด ($\bar{X}=3.76$) การป้องกันยาเสพติดในพื้นที่สื่อสังคมออนไลน์ ($\bar{X}=3.74$) การสนับสนุนงบประมาณจาก ภาครัฐ ($\bar{X}=3.70$) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ การปราบปรามและบังคับใช้กฎหมาย ($\bar{X}=3.26$) ตามลำดับ

ที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ประกอบด้วย กำนัน สารวัตรกำนัน แพทย์ประจำตำบล ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านฝ่ายรักษาความสงบ พื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ส่วนใหญ่ เห็นว่า ภาครัฐให้การสนับสนุนเชิงนโยบายและงบประมาณอย่างต่อเนื่อง ภาครัฐมีความ มุ่งมั่นในการขับเคลื่อนนโยบาย โดยจัดสรรทรัพยากร ทั้งคน งบประมาณ และเครื่องมือ ในการดำเนินงานด้านการป้องกันอย่างเป็นระบบ มีหน่วยงานหลัก เช่น ป.ป.ส., กระทรวงมหาดไทย, กระทรวงศึกษาธิการ ฯลฯ ที่ร่วมกันผลักดันแผนและมาตรการ หน่วยงานรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคประชาชน และภาคเอกชนมีการทำงาน ร่วมกัน ทำให้การป้องกันยาเสพติดมีพลังและครอบคลุม มีการสร้างเครือข่ายภาคี เช่น อสม., ผู้นำชุมชน, ครูอาสา ฯลฯ ช่วยเสริมความเข้มแข็งในการเฝ้าระวังและสื่อสารข้อมูล ที่ถูกต้อง มีการจัดกิจกรรมรณรงค์และให้ความรู้ในทุกระดับ เช่น โรงเรียน ชุมชน สถาน ประกอบการ มีการพัฒนาเนื้อหาการสื่อสารให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย ช่วยให้ ประชาชนสามารถตระหนักและป้องกันตนเองได้จริง มีการใช้สื่อออนไลน์ แพลตฟอร์ม ดิจิทัล เพื่อเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับยาเสพติด ช่วยให้เข้าถึงกลุ่มเยาวชนและ ประชากรทั่วไปได้รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ มีระบบติดตามและประเมินผลที่ชัดเจน โดยการดำเนินงานมีการวัดผลความก้าวหน้า ทำให้สามารถปรับปรุงแผนงานให้ตอบสนอง กับปัญหาและสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงได้ทันในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

มีแบบอย่างของชุมชนปลอดภัยยาเสพติดหรือโรงเรียนต้นแบบ ซึ่งสามารถขยายผลไปยังพื้นที่อื่น ๆ ได้ จึงส่งผลให้ปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาจากมิติของนโยบายการบริหารจัดการความร่วมมือการสื่อสารและการติดตามประเมินผลแล้ว ปัจจัยหนุนเสริมในการดำเนินงานภายใต้ยุทธศาสตร์ที่ 1 จึงมีความเข้มแข็งและส่งผลให้การป้องกันยาเสพติดในกลุ่มประชากรอยู่ในระดับมาก

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาระดับความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ พบว่า ความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.67$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ การตระหนักถึงโทษของยาเสพติด ($\bar{X}=3.93$) รองลงมาคือ การลดปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนจากผู้มีอาการจิตเวชจากยาเสพติด ($\bar{X}=3.77$) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ การลดปัญหาผู้เสพยาเสพติด ($\bar{X}=3.32$)

ผลที่ทำให้การป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ มีความสำเร็จในระดับมาก สามารถเกิดจากหลายปัจจัยที่ส่งเสริมและเกื้อหนุนให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพ ได้แก่ มีการบูรณาการความร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ โดยเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมักทำงานร่วมกับหลายภาคส่วน เช่น ตำรวจ ทหาร หน่วยงานด้านสาธารณสุข หน่วยงานด้านการศึกษา ผู้นำชุมชน และ อสม. ซึ่งการมีเครือข่ายความร่วมมือที่แข็งแรง ช่วยให้การข่าวการเฝ้าระวังและการป้องกันยาเสพติดมีความครอบคลุมและมีประสิทธิภาพ การมีข้อมูลข่าวสารและการข่าวที่แม่นยำ เจ้าหน้าที่มีการเก็บรวบรวมข้อมูลอย่างต่อเนื่อง ทั้งจากแหล่งข่าวในพื้นที่และหน่วยข่าวกรอง ซึ่งทำให้สามารถดำเนินการเชิงรุก เช่น การตรวจค้น หรือการเฝ้าระวังกลุ่มเสี่ยงได้อย่างทันท่วงที มีแผนปฏิบัติการและนโยบายที่ชัดเจน นโยบายจากภาครัฐที่ส่งตรงมายังจังหวัดและอำเภอ เช่น “หมู่บ้านชุมชนเข้มแข็งเอาชนะยาเสพติด” หรือ “แผนแม่บทแห่งชาติว่าด้วยการแก้ไขปัญหายาเสพติด” มีการถ่ายทอดลงสู่ระดับพื้นที่อย่างเป็นระบบ และเจ้าหน้าที่นำไปใช้ในการวางแผนและประเมินผลได้อย่างชัดเจน การมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชน ชุมชนในพื้นที่มีการตื่นตัวและร่วมมือกับภาครัฐในการป้องกันปัญหายาเสพติด เช่น การตั้งจุดตรวจ จุดเฝ้าระวังในหมู่บ้าน การแจ้งเบาะแส การจัดกิจกรรม

รณรงค์อย่างต่อเนื่อง เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีความตั้งใจจริง ทุ่มเท และมีจิตอาสาในการทำงานเพื่อส่วนรวม แม้จะต้องเผชิญกับอุปสรรคหรือความเสี่ยงก็ตาม ไม่ได้เน้นเพียงการจับกุม แต่ยังมีการบำบัด ฟันฟู และติดตามผู้ที่เคยยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด โดยให้โอกาสกลับคืนสู่สังคมอย่างมีคุณภาพ มีการอบรมและพัฒนาศักยภาพของเจ้าหน้าที่อย่างต่อเนื่อง เจ้าหน้าที่ได้รับการอบรมเกี่ยวกับเทคนิคการป้องกันยาเสพติด การสื่อสาร การประสานงาน และความรู้ด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องอย่างสม่ำเสมอ จึงส่งผลให้ความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ เอกรัตน์ หามนตรี (2561) ได้ทำการศึกษาความสำเร็จของชุมชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดยาเสพติดในจังหวัดอ่างทอง ผลการวิจัยพบว่า ความสำเร็จของชุมชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดยาเสพติดในจังหวัดอ่างทอง โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ กษมา วรณโร (2561) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของหมู่บ้านกองทุนแม่ของแผ่นดิน บ้านคลองทราย อำเภอแม่ลาน จังหวัดปัตตานี พบว่า ความสำเร็จในการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของหมู่บ้านกองทุนแม่ของแผ่นดิน บ้านคลองทราย อำเภอแม่ลาน จังหวัดปัตตานี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ พงษ์ศักดิ์ มุกตาม่วง (2563) ได้ทำการศึกษาบทบาทกำนันผู้ใหญ่บ้านที่มีต่อประสิทธิผลตามนโยบายด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในพื้นที่อำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนม ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิผลตามนโยบายด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในพื้นที่อำเภอธาตุพนม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ วันชนะ ดวงจันทร์ทิพย์ (2565) ได้ทำการศึกษาบทบาทของผู้นำชุมชนและการมีส่วนร่วมของประชาชนที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลตามมาตรการการป้องกันปัญหายาเสพติดในพื้นที่อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร ผลการวิจัยพบว่าสัมฤทธิ์ผลตามมาตรการการป้องกันปัญหายาเสพติดในพื้นที่อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ กิตติพันธ์ นาพงษ์ (2566) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลในการปฏิบัติงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของกำนันผู้ใหญ่บ้านในพื้นที่อำเภอกุสุมาลย์ จังหวัดสกลนคร ผลการวิจัย พบว่า ประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานป้องกันและแก้ไขปัญหายา

ยาเสพติดของกำนันผู้ใหญ่บ้านในพื้นที่อำเภอสุเมสุมล จังหวัดสกลนคร โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาอิทธิพลของการมีส่วนร่วมของประชาชน ที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ พบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชน ด้านการประเมินผล ($\beta=.363$) และด้านการรับผลประโยชน์ ($\beta=.348$) มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านการดำเนินการ อิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสามารถร่วมกันทำนายระดับความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ได้ร้อยละ 39.80 ($R^{2Adj}=.398$)

ที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้ อาจเป็นเพราะว่า การมีส่วนร่วมของประชาชน เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติด เพราะช่วยเพิ่มความโปร่งใส เสริมสร้างแรงจูงใจ และทำให้เกิดความร่วมมืออย่างยั่งยืนระหว่างรัฐกับประชาชน โดยเฉพาะในพื้นที่อย่างอำเภอเมืองบึงกาฬ ซึ่งมีลักษณะเฉพาะด้านสังคมและวัฒนธรรม การมีส่วนร่วมจะช่วยให้มาตรการต่าง ๆ เหมาะสมและได้ผลมากยิ่งขึ้น โดยเมื่อประชาชนมีส่วนร่วมในการประเมินผล จะทำให้การดำเนินงานของเจ้าหน้าที่มีความโปร่งใสและตรวจสอบได้ ชาวบ้านรู้สภาพปัญหาและการเปลี่ยนแปลงในชุมชนมากที่สุด การประเมินจากประชาชนจึงสะท้อนความจริงที่เป็นปัจจุบัน กระตุ้นให้เจ้าหน้าที่พัฒนาอย่างต่อเนื่อง ความคิดเห็นจากประชาชนสามารถกระตุ้นให้เจ้าหน้าที่ปรับปรุงวิธีการทำงานให้เหมาะสมกับบริบทในพื้นที่เสริมสร้างแรงจูงใจในการมีส่วนร่วม เมื่อประชาชนรับรู้ที่ได้รับผลประโยชน์ เช่น ความปลอดภัยในชีวิต ลดอาชญากรรม หรือโอกาสทางเศรษฐกิจจะกระตุ้นให้ร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ เกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของปัญหา ประชาชนจะรู้สึกว่าการหรือกิจกรรมต่าง ๆ เป็นของตนเอง ไม่ใช่แค่ของรัฐ เพิ่มความยั่งยืนของการดำเนินงาน เมื่อประชาชนได้รับผลประโยชน์ที่ชัดเจน การป้องกันปัญหาเสพติดจะไม่หยุดแค่โครงการชั่วคราว แต่จะเป็นความร่วมมือระยะยาว สร้างเครือข่ายการป้องกันที่เข้มแข็ง ประชาชนในชุมชนสามารถช่วยเป็นหูเป็นตา แจ้งเบาะแส และจัดกิจกรรมรณรงค์ในระดับท้องถิ่นได้ ลดช่องว่างระหว่างรัฐกับประชาชน

การร่วมดำเนินงานทำให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน สร้างความเชื่อมั่นระหว่างเจ้าหน้าที่กับชุมชน ใช้ทรัพยากรในพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การดึงเอาภูมิปัญญาท้องถิ่น ผู้นำชุมชน หรืออาสาสมัครเข้ามาช่วย ทำให้สามารถดำเนินงานได้คล่องตัวและสอดคล้องกับวัฒนธรรมท้องถิ่น จึงส่งผลให้การมีส่วนร่วมของประชาชน ด้านการประเมินผล ด้านการรับผลประโยชน์ และด้านการดำเนินการ อิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ วันชนะ ดวงจันทร์ทิพย์ (2565) ได้ทำการศึกษาบทบาทของผู้นำชุมชนและการมีส่วนร่วมของประชาชนที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลตามมาตรการการป้องกันปัญหายาเสพติดในพื้นที่อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร ผลการวิจัยพบว่า การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ ($\beta=.248$) และการมีส่วนร่วมในการดำเนินการ ($\beta=.170$) มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลตามมาตรการการป้องกันปัญหายาเสพติดในพื้นที่อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยสามารถร่วมกันทำนายระดับสัมฤทธิ์ผลตามมาตรการการป้องกันปัญหายาเสพติดในพื้นที่อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร ได้ร้อยละ 38.50 ($R^{2Adj}=.385$) สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศุภิสรา ธารประเสริฐ (2563) ได้ทำการศึกษาประสิทธิผลการปฏิบัติหน้าที่ของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ในเขตอำเภอลำดวน จังหวัดนครพนม ผลการวิจัยพบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนด้านการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ด้านการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ และด้านการมีส่วนร่วมในการประเมินผล มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติหน้าที่ของกำนันผู้ใหญ่บ้าน เขตอำเภอลำดวนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสามารถร่วมกันทำนายประสิทธิผลการปฏิบัติหน้าที่ของกำนันผู้ใหญ่บ้าน เขตอำเภอลำดวน ได้ร้อยละ 49.00 สอดคล้องกับงานวิจัยของ กษมา วรธนโร (2561) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของหมู่บ้านกองทุนแม่ของแผ่นดิน บ้านคลองทราย อำเภอมะนัง จังหวัดปัตตานี พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของกองทุนแม่ของแผ่นดิน บ้านคลองทราย อำเภอมะนัง จังหวัดปัตตานี ได้แก่ ภาวะผู้นำ การมีส่วนร่วมของประชาชน การบริหารจัดการและการสนับสนุนจากภาครัฐ ปัจจัยด้านการบริหารจัดการและการสนับสนุนจากภาครัฐมีอิทธิพลสูงสุด โดยสามารถทำนายความสำเร็จได้ถึงร้อยละ 78.10 ระดับความสำเร็จในการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดอยู่ในระดับมาก

และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชีรศักดิ์ สารสิน (2561) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการพัฒนาชุมชนในพื้นที่ชนบทภาคเหนือของประเทศไทย ผลการวิจัย พบว่าปัจจัยหนุนเสริมที่สำคัญ ได้แก่ การมีส่วนร่วมของชุมชน การสนับสนุนจากภาครัฐ นโยบายและแผน และการเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับผู้นำชุมชน การมีส่วนร่วมของประชาชน ในกระบวนการตัดสินใจและการพัฒนา การสนับสนุนทรัพยากรและงบประมาณจากภาครัฐ รวมถึงการที่ผู้นำชุมชนมีภาวะผู้นำที่ดี ล้วนเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้การพัฒนาชุมชนประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน

ส่วน การมีส่วนร่วมของประชาชน ด้านการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ไม่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ซึ่งเหตุผลที่การมีส่วนร่วมของประชาชน ด้านการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ไม่มีอิทธิพล ต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ อาจเกิดจากสาเหตุหลาย ๆ อย่าง ได้แก่ 1) การตัดสินใจเป็นอำนาจของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง การดำเนินงานด้านยาเสพติดมักอยู่ภายใต้ นโยบายจากส่วนกลาง หรือคำสั่งจากผู้มีอำนาจ เช่น กระทรวงมหาดไทยหรือฝ่ายความมั่นคง ส่งผลให้การตัดสินใจขั้นสุดท้ายอยู่ที่เจ้าหน้าที่ ไม่ใช่ประชาชน แม้ประชาชนจะมีข้อเสนอหรือความคิดเห็นก็ตาม 2) ขาดกลไกการมีส่วนร่วมที่แท้จริง การมีส่วนร่วมของประชาชนอาจเป็นเพียงเชิงสัญลักษณ์ เช่น การเข้าร่วมประชุมแต่ไม่มีอำนาจตัดสินใจ ไม่มีระบบหรือกระบวนการที่ทำให้ประชาชนมีบทบาทจริง ในการกำหนดแนวทางหรือแผนงานป้องกันยาเสพติด 3) ข้อจำกัดด้านความรู้และข้อมูลของประชาชน ประชาชนจำนวนมากไม่มีความรู้ความเข้าใจเพียงพอเกี่ยวกับปัญหาเสพติดและแนวทางแก้ไขที่มีประสิทธิภาพ จึงไม่สามารถมีส่วนร่วมในเชิงนโยบายหรือการตัดสินใจได้อย่างมีคุณภาพ 4) การขาดความไว้วางใจระหว่างประชาชนกับเจ้าหน้าที่ บางพื้นที่ประชาชนไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่ หรือมองว่าการแจ้งข้อมูลอาจเป็นอันตรายต่อตนเอง ทำให้หลีกเลี่ยงการมีส่วนร่วม หรือไม่กล้าแสดงความคิดเห็นในการตัดสินใจที่สำคัญ 5) โฟกัสอยู่ที่การบังคับใช้กฎหมายมากกว่าการมีส่วนร่วม การดำเนินงานด้านยาเสพติดมักเน้น การจับกุมปราบปรามและบังคับใช้กฎหมาย มากกว่าการเปิดเวทีให้ชุมชนมีส่วนร่วม การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจจึง ไม่สอดคล้อง กับแนวทางหลักของการดำเนินงาน 6) โครงสร้างอำนาจแบบบนลงล่าง (Top-down) ระบบราชการไทยยังเป็นระบบบนลงล่าง ซึ่งไม่เอื้อให้ประชาชนมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจจริง

แม้มีนโยบายส่งเสริมการมีส่วนร่วม แต่อำนาจจริงยังคงอยู่กับฝ่ายรัฐ และจากผลการวิจัยยังพบว่า ประชาชนมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์ปัญหาสาเหตุของปัญหาเสพติดในชุมชน และประชาชนมีส่วนร่วมในการเป็นอาสาสมัครผู้ประสานงานในการดำเนินกิจกรรมการแก้ไขปัญหาเสพติด ในระดับที่ต่ำกว่าประเด็นอื่น ๆ จึงอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ไม่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาอิทธิพลของปัจจัยหนุนเสริมที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ พบว่า ปัจจัยหนุนเสริม ด้านการปราบปรามและบังคับใช้กฎหมาย

$\beta=.384$) ด้านการสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐ ($\beta=.292$) ด้านการบำบัดรักษา ($\beta=.261$) และด้านการสร้างความตื่นตัวและจิตสำนึก ($\beta=.258$) มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านการป้องกันยาเสพติดในพื้นที่สื่อสังคมออนไลน์ ($\beta=.202$) มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสามารถร่วมกันทำนายระดับความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ได้ร้อยละ 63.90 ($R^2=.639$)

ที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้ อาจเป็นเพราะว่า ปัจจัยหนุนเสริมทั้ง 5 ด้านที่กล่าวมาข้างต้น เป็นเสมือนกลไกที่ทำงานร่วมกันในการเสริมสร้างระบบการป้องกันปัญหาเสพติดอย่างเป็นระบบและยั่งยืนในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ ซึ่งเป็นพื้นที่ชายแดนที่มีความเปราะบาง การดำเนินการที่บูรณาการและได้รับการสนับสนุนจากทุกภาคส่วน จะส่งผลโดยตรงต่อความสำเร็จของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองในการควบคุมและป้องกันปัญหานี้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยสามารถอธิบายในด้านต่าง ๆ ได้ดังนี้ 1) ด้านการปราบปรามและบังคับใช้กฎหมาย เป็นกลไกหลักในการจัดการกับผู้กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดอย่างจริงจัง ทำให้เกิดความเกรงกลัวต่อกฎหมาย การปฏิบัติหน้าที่อย่างเข้มงวด และการบูรณาการระหว่างหน่วยงาน เช่น ตำรวจ ทหาร และฝ่ายปกครอง ช่วยสกัดกั้นขบวนการค้ายาเสพติดในพื้นที่ชายแดนซึ่งบึงกาฬมีความเสี่ยงสูง ความสำเร็จในการจับกุมหรือลดจำนวนผู้กระทำผิด ช่วยสร้างความเชื่อมั่นในชุมชน 2) ด้านการสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐ งบประมาณคือทรัพยากรที่จำเป็นสำหรับการดำเนินกิจกรรม เช่น

จัดอบรมสร้างเครือข่าย หรือสนับสนุนอุปกรณ์สำหรับการปราบปราม ทำให้สามารถขยายโครงการป้องกันไปสู่ชุมชนได้ทั่วถึงยิ่งขึ้น การได้รับงบประมาณอย่างต่อเนื่องช่วยให้การดำเนินงานมีความต่อเนื่องและประสิทธิภาพ ไม่หยุดชะงัก 3) ด้านการบำบัดรักษา การให้ออกาสผู้เสพยาได้กลับตัวเป็นการลดจำนวนผู้ใช้และผู้ค้าในระยะยาว ช่วยลดความเสี่ยงที่ผู้เสพยาจะหวนกลับไปกระทำความผิดซ้ำหากได้รับการฟื้นฟูอย่างเหมาะสม หากดำเนินควบคู่กับการติดตามผลหลังการบำบัด จะส่งผลต่อความยั่งยืนของการป้องกันปัญหายาเสพติด 4) ด้านการสร้างความตื่นตัวและจิตสำนึก การสร้างจิตสำนึกให้เยาวชนและชุมชนตระหนักถึงพิษภัยของยาเสพติด ทำให้เกิดการมีส่วนร่วมในการเฝ้าระวัง การรณรงค์อย่างต่อเนื่องผ่านกิจกรรมหรือสื่อสาธารณะ ช่วยปลูกฝังค่านิยมที่ไม่ยอมรับยาเสพติดในสังคม ชุมชน ที่มีความเข้มแข็งและตื่นตัว จะช่วยเป็นหูเป็นตาให้กับเจ้าหน้าที่และลดโอกาสของการแพร่ระบาด 5) ด้านการป้องกันยาเสพติดในพื้นที่สื่อสังคมออนไลน์ ปัจจุบันขบวนการค้ายาเสพติด จะใช้โซเชียลมีเดียเป็นช่องทางหลักในการติดต่อและโฆษณา การติดตามตรวจสอบและสกัดกั้นการกระทำผิดในโลกออนไลน์จึงจำเป็นอย่างยิ่ง การใช้สื่อออนไลน์ในการรณรงค์ให้ความรู้ก็สามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้อย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะกลุ่มเยาวชน

ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สอดคล้องกับงานวิจัยของ กษมา วรธนโร (2561) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของหมู่บ้านกองทุนแม่ของแผ่นดิน บ้านคลองทราย อำเภอมะละงู จังหวัดปัตตานี พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของกองทุนแม่ของแผ่นดิน บ้านคลองทราย อำเภอมะละงู จังหวัดปัตตานี ได้แก่ ภาวะผู้นำ การมีส่วนร่วมของประชาชน การบริหารจัดการ และการสนับสนุนจากภาครัฐ ปัจจัยด้านการบริหารจัดการและการสนับสนุน จากภาครัฐ มีอิทธิพลสูงสุด โดยสามารถทำนายความสำเร็จได้ถึงร้อยละ 78.10 ระดับความสำเร็จในการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชีรศักดิ์ สารสิน (2561) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จ ในการพัฒนาชุมชนในพื้นที่ชนบทภาคเหนือของประเทศไทย ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยหนุนเสริมที่สำคัญ ได้แก่ การมีส่วนร่วมของชุมชน การสนับสนุนจากภาครัฐ นโยบายและแผน และการเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับผู้นำชุมชน การมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการตัดสินใจและการพัฒนา การสนับสนุนทรัพยากรและงบประมาณจากภาครัฐ รวมถึงการที่ผู้นำชุมชน

มีภาวะผู้นำที่ดี ล้วนเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้การพัฒนาชุมชนประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน

ส่วน ปัจจัยหนุนเสริมด้านการเสริมสร้างความรู้ในเด็กและเยาวชน

การป้องกันยาเสพติดในกลุ่มแรงงาน การจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์และพัฒนาคุณภาพชีวิต การป้องกันยาเสพติดในระดับครอบครัว ความเข้มแข็งของหมู่บ้านชุมชน การจัดระเบียบสังคม การสร้างพลังสังคมเอาชนะยาเสพติด ไม่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า ที่ผ่านมา การดำเนินงานด้านการป้องกันปัญหาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ไม่สอดคล้องกับสภาพปัญหาในพื้นที่ แม้จะมีการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เสริมสร้างความรู้ จัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ ฯลฯ แต่หากไม่ได้วิเคราะห์เชิงลึกถึงรูปแบบของการแพร่ระบาดยาเสพติดในพื้นที่จริง เช่น กลุ่มเป้าหมายหลัก ช่องทางการลักลอบ ความเชื่อมโยงกับพื้นที่ใกล้เคียง อาจทำให้มาตรการไม่ตรงจุด และไม่มีประสิทธิภาพ ขาดการบูรณาการระหว่างหน่วยงาน การทำงานแบบแยกส่วน (Silo) หรือไม่มีความร่วมมืออย่างเป็นรูปธรรมระหว่าง ฝ่ายปกครอง ท้องถิ่น โรงเรียน ครอบครัว และชุมชน ส่งผลให้การดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ขาดพลังร่วม และไม่สามารถสร้างอิทธิพลเชิงบวกต่อพฤติกรรมของกลุ่มเสี่ยงได้จริง มีข้อจำกัดด้านงบประมาณและทรัพยากร กิจกรรมที่จัดอาจขาดความต่อเนื่องหรือไม่ได้รับการสนับสนุนด้านทรัพยากรที่เพียงพอ เช่น บุคลากร งบประมาณ สื่อการเรียนรู้ ทำให้ผลลัพธ์ที่คาดหวังไม่เกิดขึ้นจริง มีปัญหาเชิงโครงสร้างของชุมชน โดยในบางกรณี ชุมชนอาจมีความเปราะบาง เช่น ความยากจนสูง ขาดโอกาสทางการศึกษา ว่างงาน หรือเยาวชนขาดแบบอย่างที่ดี สิ่งเหล่านี้เป็นแรงผลักดันที่เอื้อต่อการใช้หรือค้ายาเสพติด ซึ่งยากจะจัดการได้ด้วยกิจกรรมเชิงรณรงค์เพียงอย่างเดียว กลุ่มเป้าหมายไม่ตอบสนอง แม้มีการดำเนินงานหลากหลาย แต่หากกลุ่มเป้าหมาย เช่น เยาวชนหรือแรงงาน ไม่มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม หรือไม่เห็นคุณค่าในกิจกรรมเหล่านั้น ก็จะไม่เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ขาดการติดตามและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ การดำเนินกิจกรรมหลายครั้งไม่มีการวัดผลที่ชัดเจนว่า ส่งผลต่อพฤติกรรมหรืออัตราการแพร่ระบาดของยาเสพติดจริงหรือไม่ ทำให้ไม่สามารถปรับกลยุทธ์หรือแนวทางได้อย่างเหมาะสม และที่สำคัญก็คือ เจ้าหน้าที่ขาดเครื่องมือและทักษะที่เหมาะสม เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง

อาจไม่มีเครื่องมือหรือทักษะเฉพาะทางด้านการป้องกันและบำบัดยาเสพติด ทำให้การปฏิบัติงานเป็นเพียงการจัดกิจกรรมทั่วไป แทนที่จะเป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงเชิงลึก

นอกจากนี้จากผลการวิจัยยังพบว่า ปัจจัยหนุนเสริมที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดประเด็นต่าง ๆ เหล่านี้ อยู่ในระดับที่ต่ำกว่าประเด็นอื่น ๆ อันได้แก่ สถานศึกษามีการเสริมสร้างทักษะชีวิตในการป้องกันการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด หน่วยงานราชการมีการสร้างความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและแรงงานเพื่อสนับสนุนแรงงานที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้เข้าสู่กระบวนการบำบัด หน่วยงานราชการมีการสร้างความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและแรงงานเพื่อเฝ้าระวังปัญหายาเสพติดในสถานประกอบการ หน่วยงานราชการมีการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์อื่น ๆ ซึ่งมีเป้าหมายในการลดความเสี่ยงในการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดและส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น หน่วยงานราชการมีการสนับสนุนให้ครอบครัวมีการสื่อสารที่เปิดเผยและการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว หน่วยงานราชการมีการส่งเสริมให้ประชาชนในชุมชนมีบทบาทสำคัญในการป้องกันและแก้ไขปัญหา ยาเสพติด หน่วยงานราชการมีการส่งเสริมให้ชุมชนกำหนดมาตรการลงโทษอย่างเข้มงวดเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางด้านยาเสพติดในชุมชน และหน่วยงานราชการฝึกอบรมทักษะเพื่อเพิ่มศักยภาพในการจัดการ การเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนให้สามารถพึ่งพาตนเอง จึงอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ปัจจัยหนุนเสริมด้านการเสริมสร้างความรู้ในเด็กและเยาวชน การป้องกันยาเสพติดในกลุ่มแรงงาน การจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ และพัฒนาคุณภาพชีวิต การป้องกันยาเสพติดในระดับครอบครัว ความเข้มแข็งของหมู่บ้านชุมชน การจัดระเบียบสังคม การสร้างพลังสังคมเอาชนะยาเสพติด ไม่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมการปกครอง ที่ว่าการอำเภอเมืองบึงกาฬ ควรเสริมสร้างและพัฒนาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหา ยาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ด้านการประเมินผล โดยการให้ความรู้และเชิญชวนให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพิจารณาถึงผลดีผลเสีย

ในมาตรการแก้ไขปัญหายาเสพติดและมีส่วนร่วมในการเสนอแนะแนวทางปรับปรุงการแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยนำผลจากการจัดกิจกรรมโครงการต่าง ๆ มาปรับปรุงแก้ไขให้มากขึ้นและด้านการดำเนินการ โดยการรณรงค์ส่งเสริมและเชิญชวนให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการให้คำปรึกษาหรือขอเสนอแนะหน่วยงานที่ดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหายาเสพติดและร่วมในการดำเนินการแก้ไขปัญหายาเสพติดให้มากขึ้น

1.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมการปกครอง ที่ว่าการอำเภอเมืองบึงกาฬ ควรเสริมสร้างและพัฒนาปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหายาเสพติดด้านการปราบปรามและบังคับใช้กฎหมาย โดยหน่วยงานราชการต้องบังคับใช้มาตรการที่เข้มงวดในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด หน่วยงานราชการในพื้นที่ต้องเน้นการบูรณาการหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการควบคุมปัญหายาเสพติดและด้านการสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐ โดยหน่วยงานในระดับนโยบายควรเพิ่มและจัดสรรงบประมาณเพื่อดำเนินโครงการและมาตรการที่มุ่งลดปัญหายาเสพติดในชุมชนให้มากขึ้น และควรเน้นการตรวจสอบเงินทุนที่ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐหน่วยงานต่าง ๆ ว่าได้นำไปใช้ในการป้องกันบำบัดรักษาและปราบปรามการค้ายาเสพติดอย่างมีประสิทธิภาพ หรือไม่

1.3 หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมการปกครอง ที่ว่าการอำเภอเมืองบึงกาฬ ควรเสริมสร้างและพัฒนาความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ด้านการลดปัญหาผู้เสพยาเสพติด โดยควรเน้นให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง มีการปฏิบัติงานในด้านการบังคับใช้กฎหมายในชุมชน ให้เต็มที่ เพื่อให้จำนวนผู้ใช้สารเสพติดลดลง ควรจัดฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ให้มีความรู้เพื่อนำความรู้ไปส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนทำให้จำนวนผู้ใช้สารเสพติดลดลง เพิ่มการป้องกันยาเสพติดในแต่ละกลุ่มเป้าหมายโดยการสร้างกระแสสังคมให้ตระหนักถึงพิษภัยของยาเสพติด และเพิ่มการป้องกันยาเสพติดในแต่ละกลุ่มเป้าหมายโดยใช้ทักษะการดำเนินชีวิตให้มากขึ้น เสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน และการส่งเสริมถึงความคิดเชิงบวกให้มากขึ้น เพื่อเป็นการการพัฒนาการปรับสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม

1.4 หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมการปกครอง ที่ว่าการอำเภอเมืองบึงกาฬ ความสำคัญของการมีส่วนร่วมของประชาชน ด้านการประเมินผล ด้านการรับผลประโยชน์และด้านการดำเนินการ เนื่องจากเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

ตามลำดับ โดยการยกระดับให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์ผลการดำเนินงานกิจกรรมโครงการแก้ไขปัญหายาเสพติดในชุมชน ให้รับรู้ถึงประโยชน์จากการแก้ไขปัญหายาเสพติด เพื่อลดการแพร่ระบาดของยาเสพติดในชุมชน และส่งเสริมการเข้าร่วมในโครงการกิจกรรมที่เกี่ยวกับการแก้ไขปัญหายาเสพติดในพื้นที่ด้วยความสมัครใจ

1.5 หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมการปกครอง ที่ว่าการอำเภอเมืองบึงกาฬ ความสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยหนุนเสริม ด้านการปราบปรามและบังคับใช้กฎหมาย ด้านการสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐ ด้านการบำบัดรักษา ด้านการสร้างควมตื่นตัวและจิตสำนึก และด้านการป้องกันยาเสพติดในพื้นที่สื่อสังคมออนไลน์ เนื่องจากเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ตามลำดับโดยหน่วยงานราชการควรให้ความสำคัญเกี่ยวกับกระบวนการที่ชัดเจนที่มุ่งเน้นการสกัดกั้นการค้ายาเสพติด การจับกุมผู้กระทำความผิด หน่วยงานราชการต้องจัดสรรเงินทุนเพื่อจัดกิจกรรมและมาตรการที่มุ่งลดปัญหายาเสพติดในชุมชน ให้มากขึ้นและมีความเหมาะสมกับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ควรให้ความสำคัญเกี่ยวกับกระบวนการช่วยเหลือผู้ติดยาให้เลิกใช้ยา และฟื้นฟูสุขภาพกายและจิตใจ หน่วยงานราชการต้องเพิ่มเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดให้กับประชาชนในพื้นที่อยู่เสมอและหน่วยงานราชการในพื้นที่ ควรมีการลงพื้นที่ให้ความรู้แก่เด็กและเยาวชน เพื่อป้องกันปัญหาการซื้อขายสารเสพติดผ่านสื่อสังคมออนไลน์ให้มากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองในพื้นที่อำเภออื่น ๆ ของ จังหวัดบึงกาฬ

2.2 ควรมีการศึกษาปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ เช่น ภาวะผู้นำของกำนันผู้ใหญ่บ้าน ภาวะผู้นำของนายอำเภอ เป็นต้น โดยอาจใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติขั้นสูงขึ้นไป เช่น การวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติก การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis)

2.3 ควรมีการศึกษาเชิงคุณภาพ เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ เป็นข้อมูลเชิงประจักษ์มากขึ้น

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรสุพรรณบุรี

บรรณานุกรม

- กรมการปกครอง. (2559, 13 ธันวาคม). *การจัดโครงสร้างส่วนราชการและการแบ่งงานภายในกรมการปกครอง*. เลขที่ 1275/2559.
- เกษมา วรรณโร. (2561). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของหมู่บ้านกองทุนแม่ของแผ่นดิน บ้านคลองทราย อำเภอมะละนา จังหวัดปัตตานี*. วิทยานิพนธ์ รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. สงขลา: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- กานดา สุขมาก และยุวดี แตรประสิทธิ์. (2561). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดปทุมวนาราม ในพระราชูปถัมภ์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี*. *วารสารพยาบาลตำรวจ*. 10(1). 164.
- กรรณิกา สัมพันธ์พวง. (2555). *การลงโทษที่เหมาะสมกรณีผู้เสพยาเสพติด*. วิทยานิพนธ์ ร.ม. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- กระทรวงสาธารณสุข. (2564). *แผนยุทธศาสตร์ด้านการบำบัดรักษาและฟื้นฟูผู้ป่วยยาเสพติด 2564 – 2566*. ศูนย์อำนวยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. เข้าถึงได้จาก https://ncmc.moph.go.th/home/upload/web_download/rptk5fmp8q8sk0soko.pdf. html 12 เมษายน 2567.
- “กระทู้ถามที่ 176 ร.” ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 111 ตอนที่ 24 ก. หน้า 58. 14 มิถุนายน 2537.
- กฤต กุลบุตรดี, สยาม ประสานพิมพ์, วิยะดา ประสานพิมพ์, พงศ์พิพัฒน์ เหมฉลาด, พรปวี เปียวัน, เพียงฤทัย เพียงฤทัย, ... รมโพธิ์ พวงศรี. (2566). ผลของโปรแกรมการบำบัดโดยมีส่วนร่วมของครอบครัวและชุมชนของผู้ป่วยใช้ยาและสารเสพติดที่ไม่มีโรคจิตร่วมในเขตอำเภอสว่างวีระวงศ์ จังหวัดอุบลราชธานี. *วารสารศูนย์อนามัยที่ 10 อุบลราชธานี*, 11(2), 17–29.
- กิตติพันธ์ นาพงษ์, ชชาติชัย อุดมกิจมงคล และสามารถ อัยกร (2566). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลในการปฏิบัติงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของกำนันผู้ใหญ่บ้านในพื้นที่อำเภอกุสุมาลย์ จังหวัดสกลนคร*. *วารสารวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร*. 4(2). 596–612.

- กิตติพงษ์ แพ่งพา. (2564). ภาวะผู้นำของข้าราชการตำรวจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชน ในการดำเนินงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดของสถานีตำรวจภูธรเจริญศิลป์ จังหวัดสกลนคร. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- กิตติยา รินเพ็ง และปวิข เณลิมวัฒน์. (2561). บทบาทหน้าที่ของผู้นำชุมชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดภายในหมู่บ้าน ชุมชน อำเภอสร้างคอม จังหวัดอุดรธานี. ในการประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ ครั้งที่ 1 “GRADUATE SCHOOL MINI-CONFERENCE 2018(น. 91-101). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- กิตติยา อุณเจริญ. (2560). การมีส่วนร่วมของชุมชนในการดูแลผู้ป่วยโรคร่วมจิตเวชสารเสพติดในเขตโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลบ้านหอม อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2557). การวิเคราะห์สถิติ. สถิติสำหรับการบริหารและการวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: ภาควิชาสถิติ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จินตวีร์ เกษมสุข. (2554). การสื่อสารกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิรเดช กมลเพชร. (2561). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการแก้ไขปัญหาเสพติดของหมู่บ้านตามแนวชายแดนด้านจังหวัดเชียงใหม่และจังหวัดเชียงราย (ศึกษาเฉพาะพื้นที่ชายแดนติดประเทศเมียนมา). ผลงานการวิจัยหลักสูตรการป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ 60 (ลักษณะวิชาสังคมจิตวิทยา). กรุงเทพฯ: วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร.
- จุลศักดิ์ บุญแดง. (2558). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติด ในเทศบาลตำบลนาป่า อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2541). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: เทพเนรมิตการพิมพ์.

- ชาลาม เจมะแซ และฐเชน หมัดหมั่น. (2559). ความคิดเห็นของผู้นำชุมชนต่อแนวทางการแก้ไขปัญหาเสพติดของรัฐในพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาส. วารสาร AL-NUR. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยฟาฏอน. 11(20). 1-13.
- ฐิติพงศ ศาสตรแก้ว. 2560. ความสำเร็จของการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชนในจังหวัดอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์ รป.ม. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ที่ว่าการอำเภอเมืองบึงกาฬ. (2565, 23 กุมภาพันธ์) แต่งตั้งเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานสำนักงานประสานงานปราบปรามยาเสพติดชายแดน (สป.ชด.) Border Liaison Office คำสั่งที่ บก 63/2565.
- เทพศักดิ์ บุญยรัตพันธุ์. (2552). การมีส่วนร่วมของประชาชน ในมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. เอกสารการสอนชุดวิชา หลักและวิธีการศึกษาทางรัฐประศาสนศาสตร์. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ธวัชชัย พัฒนपालี. (2566). การประยุกต์ใช้หลักปรัชญาธรรม 7 ในการบริหารการศึกษา สำหรับศตวรรษที่ 21. วารสาร มจร. ทรัพย์สินทางปัญญาปริทัศน์, 7(3), 253.
- บวรศักดิ์ อุวรรณโณ. (2558). การมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการนโยบายสาธารณะ. กรุงเทพฯ : บริษัท เอ.พี.กราฟฟิค ดีไซน์และการพิมพ์ จำกัด.
- วรารุณี บานเย็นงาม และโชติ บดีรัฐ. (2566). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดในชุมชนตามแนวทางกองทุนแม่ของแผ่นดิน ในพื้นที่อำเภอตากเหล็ก จังหวัดพิจิตร. วารสารการพัฒนาระบบการเรียนรู้สมัยใหม่, 8(11), 284-296.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2547). การวิจัยเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- เบญจญา ซาติกานนท์. (2562). ปัญหาการบังคับใช้กฎหมาย ศึกษากรณีคดียาเสพติด. วารสารวิชาการ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 7(1), 83-91.
- ไพบุญ โตทอง. (2560). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาชุมชนของเทศบาลตำบลคลองวาฬ อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. ภาคนิพนธ์ รป.ม. เพชรบุรี: มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด.

- ประจวบ ทองศรี. (2564). แนวทางในการอนุรักษ์ภูมิปัญญาเรือกอและในจังหวัดชายแดนใต้. *Journal of Social Sciences and Humanities Research in Asia*. 28 (2), 35-52.
- ประยุทธ์ วรรณสุข. (2563). การสร้างชุมชนเข้มแข็งเพื่อเอาชนะยาเสพติดอย่างยั่งยืน กรณีจังหวัดลพบุรี. *วารสารวิชาการ*, 1(12), 347.
- ปรียวรรณ สุวรรณสุนย์. (2567). การแก้ไขปัญหาด้านยาเสพติดของรัฐบาล. กรุงเทพฯ: กลุ่มงานวิจัยและพัฒนา สำนักวิชาการ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.
- พงษ์ศักดิ์ มุกตาม่วง. (2563). บทบาทกำนันผู้ใหญ่บ้านที่มีต่อประสิทธิผลตามนโยบายด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในพื้นที่อำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนม. วิทยานิพนธ์ รป.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- พระครูบุญเขตโสภณ รวิธโน. (2557). การป้องกันปัญหายาเสพติดของเยาวชนตามแนวทางพุทธศาสนา. วิทยานิพนธ์ ปริญญาพุทธศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- “พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน,” ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 108 ตอนที่ 156 หน้า 25. 4 กันยายน 2534.
- “พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่,” ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 126 ตอนที่ 100 หน้า 1-3. 4 กรกฎาคม 2457.
- “พระราชบัญญัติจัดตั้งจังหวัดบึงกาฬ,” ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 128 ตอน 18 ก. หน้า 1. 22 มีนาคม 2554.
- “พระราชกฤษฎีกา เปลี่ยนแปลงนามอำเภอ กิ่งอำเภอและตำบลบางแห่ง,” ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 56 หน้า 359. 17 เมษายน 2482.
- พงศ์ศิริ พรหมภักดี. (2562). การเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนในการป้องกันปัญหายาเสพติด. กรณีศึกษาในพื้นที่ชายแดนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ รัฐศาสตรมหาบัณฑิต. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.
- พนารัตน์ มาตผลมาต. (2562). การมีส่วนร่วมของประชาชนตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560. กรุงเทพฯ: สถาบันพระปกเกล้า.
- พัลลภรณ์ พันธุ์แน่น, สุวิมล วงศ์สิงห์ทอง, ดวงทิพย์ จันทระอ่วม และดาวพระศุภร์ ทองกลิ่น. (2567). ระบบและกลไกการหนุนเสริมงานวิจัยเพื่อท้องถิ่นเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากของชุมชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. *วารสารวิทยาการ*

จัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร, 4(2), 1157.

พัฒน์ธนธร ตันติเวชยานนท์, เกษมชาติ นเรศเสนีย์ และบุญเลิศ ไพรินทร์.

(2559).ความสำเร็จของนโยบายการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน. *วารสารมหาวิทยาลัยศิลปากร*, 36(3), 91-113.

พิทักษ์ ศศิสุวรรณ. (2567). ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายสำหรับการบังคับใช้กฎหมายป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในจังหวัดเชียงราย. *วารสารกฎหมาย การเมืองและสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย*, 8(1), 225-242.

ภทรวรรณ อักษร และเทพศักดิ์ บุญยรัตพันธุ์. (2564). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ของการบริหารงบประมาณตามระบบงบประมาณแบบมุ่งเน้นผลงานตามยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. *วารสารสุโขทัยธรรมมาธิราช*, 34(1), 49-70.

ภัทรพร เกษสังข์. (2549). *การวิจัยทางการศึกษา*. เลย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.

มยุรี พิชญ์ชนก. (2562). *การใช้สื่อดิจิทัลเพื่อการป้องกันปัญหาเสพติดในสถานศึกษา*.

วิทยานิพนธ์ รัฐศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

รณกฤต จิตต์ธรรม. (2562). *การป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดโดยการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนปทุมธานี ยาคำ แขวงหลักสอง เขตบางแค กรุงเทพมหานคร*.

กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสยาม.

รังสิริศม์ วงศ์อุปราช, พีร วงศ์อุปราช และอุไรรัตน์ แยมชุตติ. (2558). แนวทางการพัฒนาโครงการป้องกันแก้ไขปัญหายาเสพติดในกลุ่มเยาวชนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ทางสังคมและอารมณ์. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธนบุรี*, 9(19), 77-88.

โรจน์ศักดิ์ การุณ. (2563). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำจังหวัดสกลนคร. *Journal of Modern Learning Development*. 9(2). 352-365.

วชิรวัชร งามละม่อม. (2557). ทฤษฎีการมีส่วนร่วม. เข้าถึงได้จาก https://learningofpublic.blogspot.com/2016/02/blog-post_79.html 20 พฤษภาคม 2567.

วรารุณี บานเย็นงาม และโชติ บดีรัฐ. (2566). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในชุมชนตามแนวทางกองทุนแม่ของแผ่นดิน ในพื้นที่อำเภอสาทเหล็กจังหวัดพิจิตร. *วารสารวิชาการ*, 1(11), 285.

- วสันต์ จันทร์ประสิทธิ์. (2566). ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนทางสื่อสังคมขององค์กรสื่อมวลชนในประเทศไทยในช่วงการระบาดของโควิด-19 ในจังหวัดภูเก็ต. *วารสารนิเทศศาสตร์*. 41(3). 95.
- วันชนะ ดวงจันทร์ทิพย์, ชชาติชัย อุดมกิจมงคล และสามารถ อัยกร (2565). บทบาทของผู้นำชุมชนและการมีส่วนร่วมของประชาชน ที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลตามมาตรการการป้องกันปัญหาเสพติดในพื้นที่อำเภอ บ้านม่วง จังหวัดสกลนคร. *วารสารวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏ สกลนคร*. 4(1). 271-288.
- วิมล สอนแจ่ม และ ลือพล ปุณณกันต์. (2566). ปัจจัยสนับสนุนต่อความสำเร็จในการจัดการสิ่งแวดล้อมชุมชน (กรณีศึกษา: ชุมชนในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์). *วารสารการจัดการสิ่งแวดล้อม*, 19(2), 46-59.
- วิยดา เหล่มตระกูล, จุติมา เมทนีธร, อารีย์ สาริปา, ศศิวรรณ พชรพรรณพงษ์, หฤทัย อนุสร, ราชกิจ ณรงค์ฤทธิ์ ... วิทเอก สว่างจิตร์. (2563). การวิจัยและพัฒนาแนวทางการหนุนเสริมทางวิชาการเพื่อพัฒนากระบวนการผลิตและพัฒนาครูโดยบูรณาการแนวคิดจิตตปัญญาศึกษาระบบพี่เลี้ยงและการวิจัยเป็นฐานของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ. *วารสารการพัฒนาชุมชนและคุณภาพชีวิต*. 8(3). 567.
- สมบัติ นามบุรี. (2562). ทฤษฎีการมีส่วนร่วมในงานรัฐประศาสนศาสตร์. *วารสารวิจัยวิชาการ*. 2(1), 183-197.
- สมบัติ เลี่ยมทอง. (2555). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด อำเภอโกสุมพินคร จังหวัดกำแพงเพชร. *วารสารวัฒนธรรมและวิถีชีวิต*. 12(22), 46-53.
- สมศักดิ์ จิตตะมะ. (2558). *การเสริมสร้างความเข้มแข็งของครอบครัวในการป้องกันปัญหายาเสพติด: กรณีศึกษาครอบครัวในเขตเมือง*. วิทยานิพนธ์ ปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สันติชัย เอื้อจงประสิทธิ์. (2549). *การบริหารท่องเที่ยวเชิงกลยุทธ์*. กรุงเทพฯ: สามเจริญพาณิชย์.
- สิงห์ ปานะชา. (2566). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตพื้นที่ชายแดนไทย - พม่า

- อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี. วารสารการเมือง การบริหาร และกฎหมาย.
7(2). 196.
- สิน พันธุ์พินิจ. (2554). *เทคนิคการวิจัยทางสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: วิทย์พัฒน์.
- สุพัตรา เกิดเมือง. (2556). *การบริหารจัดการความรู้ในองค์กร* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุธาวี กลิ่นอุดม. (2562). *การศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชนต่อความสำเร็จในการพัฒนา
ชุมชนตามแนวทางปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง บ้านหัวเขาจีน ตำบล
ห้วยยางโตน อำเภอปากท่อ จังหวัดราชบุรี*. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตร
มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ. (2560). *การมีส่วนร่วมของประชาชน*.
กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ.
- สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. (2565). *รายงานผลการปราบปรามยาเสพติด
ทั่วประเทศ*. เข้าถึงได้จาก [https://www.oncb.go.th/
SitePages/narcotics_effect.aspx.html](https://www.oncb.go.th/SitePages/narcotics_effect.aspx.html) 22 สิงหาคม 2567.
- สำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. (2562). *การมีส่วนร่วม
ทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตย*. กรุงเทพฯ: สำนักการพิมพ์ สำนักงาน
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.
- สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. (2558). *แผนยุทธศาสตร์
การป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด พ.ศ. 2558 – 2562*. กรุงเทพฯ:
สำนักยุทธศาสตร์ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด.
- สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. (2567, 29 พฤษภาคม).
*ปฏิบัติการเร่งรัดการดำเนินงานป้องกัน ปราบปรามและแก้ไขปัญหายาเสพติด
ระยะเร่งด่วน (1 มิถุนายน – 31 สิงหาคม 2567)*. คำสั่งที่ 4/2567.
- อรรถัย กักพล. (2552). *คู่มือ การมีส่วนร่วมของประชาชนสำหรับนักบริหารท้องถิ่น*.
กรุงเทพฯ: จรัสสินทวงศ์การพิมพ์.
- อรรวรรณ จุลวงษ์. (2560). *ปัจจัยทำนายความสำเร็จของการเฝ้าระวังป้องกันยาเสพติด
ในบ้านพักกำลังพลกองทัพบก*. *วารสารพยาบาลทหารบก*. 17(3), 178–186.

- อรอนงค์ จิตต์เจริญ. (2562). การใช้สื่อสังคมออนไลน์เพื่อป้องกันปัญหายาเสพติดในกลุ่มวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ รัฐศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ ฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อรรถมากรณ์ ชัยวิสุทธิ. (2561). ได้ศึกษาปัจจัยเกี่ยวเนื่องที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตสาขาวิชาศิลปการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์. 6(1). 73.
- อโนทัย ตรีวานิช. (2552). สถิติธุรกิจ. ขอนแก่น: สำนักพิมพ์ ขอนแก่นการพิมพ์.
- อุกฤษฏ์ ชาวแพร่ภน้อย. (2561). การพัฒนาศักยภาพเครือข่ายความร่วมมือในการป้องกันปัญหาเสพติดของกองทุนแม่ของแผ่นดินในพื้นที่อำเภอกระทุ้งแบน จังหวัดสมุทรสาคร. วารสารเนต์จอห์น, 22(30), 86-101.
- อนุชา ผิวคำ, อภิสิทธิ์ สมศรีสุข และวันเพ็ญ นันทะศรี. (2562). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเสริมสร้างความเข้มแข็งเพื่อป้องกันปัญหาเสพติดของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตสกลนคร. วารสารวิจัยและพัฒนา วไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์, 1(14), 119.
- อัปดุลคอลิก อรรอฮีมีย์ และคณะ. (2564). การพัฒนาชุดโครงการเพื่อสร้างนวัตกรรมปลอดภัยยาเสพติดในเยาวชน. สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- อรุณ จิรวัดณ์กุล. (2552). สถิติทางวิทยาศาสตร์สุขภาพเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ: วิทยพัฒน์.
- เอกไชย นวลยัง. (2554). การศึกษาการมีส่วนร่วมของกลุ่มชุมชนในการบริหารการศึกษาของวิทยาลัยเทคนิคดอนเมือง. สารนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เอกรัตน์ หามนตรี. (2561). ความสำเร็จของชุมชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดยาเสพติดในจังหวัดอ่างทอง. วารสารมหาจุฬานาครทรรค์. 5(2), 434-451.
- อามร อุแก้ว. (2558). การมีส่วนร่วมของผู้นำชุมชนในการป้องกันอาชญากรรมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในเขตสถานีตำรวจภูธรเขาสิงโต จังหวัดสระแก้ว. วิทยานิพนธ์ ร.ม. สระแก้ว: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- Best, J., & Kahn, J. V. (1993). *Research in Education* (7th ed.). Boston: Allyn and Bacon.
- Carter, A. J. (2015). *Community-Based Drug Prevention: The Role of Local*

- Government Authorities*. Journal of Public Health, 12(4), 345–358.
- Creighton, James L. (2005). *The Public Participation Handbook: Making Better Decisions through Citizen Involvement*. San Francisco: Jossey Bass.
- Csete, J., & Grob, P. J. (2012). *Switzerland's Drug Policy: Lessons for the World*. Global Drug Policy Program, New York.
- Cohen, John M. and Norman T. Uphoff. (1980). "Participation's Place in Rural Develop: Seeking clarity Through Specificity". World Development.
- Cronbach, L. J. (1951). Coefficient alpha and the internal structure of tests. *Psychometrika*, 16(3), 297–334.
- Ebel, R. L. (1972). *Essentials of Educational Measurement*. Prentice–Hall.
- Emerson, K., Nabatchi, T., & Balogh, S. (2012). An integrative framework for collaborative governance. *Journal of Public Administration Research and Theory*, 22(1), 1–29.
- Field, A. (2013). *Discovering Statistics Using IBM SPSS Statistics*. SAGE Publications.
- Griffin, R.W. (1999). *Management 6th ed*. U.S.A.: Houghton Mifflin Company.
- House, J. S., Umberson, D., & Landis, K. R. (1988). Structures and processes of social support. *Annual Review of Sociology*.
- International Association of Participation–IAP2. (2006). *Planing for Effective Public Participation*. The International Association for Public Participation. A Module in IAP2's Certificate Program for Public Participation. Lacombe, Alberta, Canada Student book.
- International Fund for Agricultural Development (IFAD). (2001). *Enhancing Ownership and Sustainability: A Resource Book on Participation*. Silang Philippines.
- Oakley, P. (1984). *Approaches to participation in rural development*. Geneva: Internation Office.
- Robert Putnam. (2000). *The Role of Social Capital in Drug Prevention Efforts: Building Community–Based Strategies*. Social Science Journal, 37(2), 123–140.
- Schmid, T. L., Pratt, M., & Howze, E. (1995). Policy as intervention: Environmental and policy approaches to the prevention of cardiovascular disease. *American*

Journal of Public Health, 85(9), 1207–1211.

Singhal, A. (2001). *Facilitating Community Participation through Communication*. New York: UNICEF.

William, E. (1976). Electoral Participation in a Low Stimulus Election. *Rural Development*, 4(1), 111–124.

World Health Organization. (1978). *Primary Health Care. Report of the International Conference on Primary Health Care Alma-Ata*, USSR, 6 – 12 September. Geneva: World Health Organization.

Yamane, T. (1973). *Statistic: An Introductory Analysis*. 3rd ed. New York: Harper and Row.

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
หนังสือขอความอนุเคราะห์

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๒๑๓

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๘

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชาคริต ขาญจิตปรีชา

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ
๒. เครื่องมือการวิจัย
๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย

ด้วย จำสัตรีภาณุวัฒน์ ศิริประเสริฐ รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๔๒๖๔๒๓๑๐๖ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (รป.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ละมัย ร่มเย็น เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.สัญญาศรณ์ สวัสดิ์ไธสง เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๔๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๔๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน จำสัตรีภาณุวัฒน์ ศิริประเสริฐ โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๓๐๘๐ ๕๐๔๙

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๒๑๓

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๘

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชาติชัย อุดมกิจมงคล

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ

๒. เครื่องมือการวิจัย

๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย

ด้วย จำลิตภรณ์ วัฒนวัฒน์ ศิริประเสริฐ รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๔๒๖๔๒๓๑๐๖ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (รป.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ละมัย ร่มเย็น เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.สัญญากรณ์ สวัสดิ์โสง เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน จำลิตภรณ์ วัฒนวัฒน์ ศิริประเสริฐ โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๓๐๘๐ ๕๐๔๙

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๒๑๓

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๘

เรื่อง ขออนุมัติคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สามารถ อัยกร

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ

๒. เครื่องมือการวิจัย

๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย

ด้วย จำสัตรีภาณุวัฒน์ ศิริประเสริฐ รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๔๒๖๔๒๓๑๐๖ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (รป.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ละมัย ร่มเย็น เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.สัญญาศรณ์ สวัสดิ์ไธสง เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขออนุมัติคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน จำสัตรีภาณุวัฒน์ ศิริประเสริฐ โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๓๐๘๐ ๕๐๔๙

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๒๑๓

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๘

เรื่อง ขออนุญาตเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายทวีพร ฝ่ายขาว

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ
๒. เครื่องมือการวิจัย
๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย

ด้วย จำสัตรีภาณุวัฒน์ ศิริประเสริฐ รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๔๒๖๔๒๓๑๐๖ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสกติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต (ร.ป.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ละมัย ร่มเย็น เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.สัญญาศรณ์ สวัสดิ์ไธสง เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขออนุญาตให้ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๔๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๔๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน จำสัตรีภาณุวัฒน์ ศิริประเสริฐ โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๓๐๘๐ ๕๐๔๙

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๒๑๓

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๘

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายอเนก เดชมนี

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ
๒. เครื่องมือการวิจัย
๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย

ด้วย จำสัตรีภาณุวัฒน์ ศิริประเสริฐ รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๔๒๖๔๒๓๑๐๖ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต (รป.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ละมัย ร่มเย็น เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.สัญญาศรณ์ สวัสดิ์โธสง เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อให้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน จำสัตรีภาณุวัฒน์ ศิริประเสริฐ โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๓๐๘๐ ๕๐๔๙

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/๓๕๑

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๒๑ มีนาคม ๒๕๖๘

เรื่อง ขออนุญาตยืมเครื่องใช้เครื่องมือการวิจัย

เรียน นายอำเภอศรีวิไล

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย จำสัตรีภาณุวัฒน์ ศิริประเสริฐ รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๔๒๖๔๒๓๑๐๖ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต (รป.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ละมัย รมเย็น เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.สัญญาศรณ์ สวัสดิ์ไธสง เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ทั้งนี้ นักศึกษามีความประสงค์ขอยืมเครื่องใช้เครื่องมือการวิจัย เพื่อหาความเชื่อมั่นในการศึกษาวิจัยประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ดังนั้น บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จึงขออนุญาตให้ท่านอนุญาตให้นักศึกษาทำการยืมเครื่องใช้เครื่องมือวิจัยดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๓๔๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน จำสัตรีภาณุวัฒน์ ศิริประเสริฐ โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๓๐๘๐ ๕๐๔๔

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/๔๗๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถนนติโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๒๕ เมษายน ๒๕๖๘

เรื่อง ขออนุมัติโครงการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน นายอำเภอเมืองบึงกาฬ

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย

ด้วย จำเริญรัตน์ภูวนันท์ ศิริประเสริฐ รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๔๒๖๔๒๓๑๐๖ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (รป.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ละมัย ร่มเย็น เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.สัญญาศรณ์ สวัสดิ์ไธสง เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้การศึกษานี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จึงขออนุมัติโครงการจากท่านให้นักศึกษารายดังกล่าวได้เก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย เพื่อนำข้อมูลที่ได้ประกอบการศึกษาวิทยานิพนธ์ และขอขอบคุณในความอนุเคราะห์มา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)

ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน จำเริญรัตน์ภูวนันท์ ศิริประเสริฐ โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๓๐๘๐ ๕๐๔๔

ภาคผนวก ข
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชาคริต ชาญชิตปรีชา ตำแหน่ง อธิการบดี
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สามารถ อัยกร คณบดีคณะวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชาติชัย อุดมกิจมงคล กรรมการบริหารหลักสูตร
รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
4. นายทวีพร ฝ่ายขาว ปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครองปฏิบัติการ)
ที่ว่าการอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ
5. นายอเนก เดชมนี ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลโนนสมบูรณ์
อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

ภาคผนวก ค
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แบบสอบถาม

เรื่อง

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จ ในการป้องกันปัญหายาเสพติด
ของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ” คำตอบจากแบบสอบถามฉบับนี้จะเก็บเป็นความลับ ซึ่งไม่มีผลกระทบต่องานแต่ประการใด เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการจึงขอความอนุเคราะห์ให้ท่านตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงมากที่สุด
2. แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น 5 ตอน ได้แก่
 - ตอนที่ 1 คุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม
 - ตอนที่ 2 การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันปัญหายาเสพติด
 - ตอนที่ 3 ปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหายาเสพติด
 - ตอนที่ 4 ความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ
 - ตอนที่ 5 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
3. คำตอบของท่านจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

จำลอง ตรีภาณุวัฒน์ ศิริประเสริฐ

นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ รุ่นที่ 16

คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตอนที่ 1 คุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หรือข้อความลงในช่องว่าง
ตามความเป็นจริง

1. เพศ

- ☐ 1. ชาย
☐ 2. หญิง

2. อายุ

- ☐ 1. ไม่เกิน 40 ปี
☐ 2. 41 – 50 ปี
☐ 3. 51– 60 ปี

3. สถานภาพสมรส

- ☐ 1. โสด ☐ 2. สมรส
☐ 3. หม้าย ☐ 4. หย่าร้าง

4. ระดับการศึกษา

- ☐ 1. ต่ำกว่าปริญญาตรี ☐ 2. ปริญญาตรี
☐ 3. สูงกว่าปริญญาตรี

5. ตำแหน่ง

- ☐ 1. กำนัน
☐ 2. ผู้ใหญ่บ้าน
☐ 3. สารวัตรกำนัน/แพทย์ประจำตำบล
☐ 4. ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน

6. ตำบลที่อาศัยอยู่

☐ 1. ตำบลบึงกาฬ	☐ 2. ตำบลโนนสมบูรณ์
☐ 3. ตำบลโนนสว่าง	☐ 4. ตำบลหอดำ
☐ 5. ตำบลหนองเล็ง	☐ 6. ตำบลโคกก่อ
☐ 7. ตำบลนาสวรรค์	☐ 8. ตำบลไคสี
☐ 9. ตำบลชัยพร	☐ 10. ตำบลวิศิษฐ์
☐ 11. ตำบลคำนาดี	☐ 12. ตำบลโป่งเปือย

ตอนที่ 2 การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันปัญหายาเสพติด

คำชี้แจง ท่านมีความคิดเห็นของท่านเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชน
ในหมู่บ้านของท่านในการป้องกันปัญหาเสพติด ว่าประชาชนมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก
น้อยเพียงใด โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด
(สามารถเลือกได้เพียงข้อละ 1 คำตอบ) โดยมีเกณฑ์การพิจารณาดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	เห็นด้วยในระดับมากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	เห็นด้วยในระดับมาก
ระดับ 3	หมายถึง	เห็นด้วยในระดับปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	เห็นด้วยในระดับน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	เห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด

การมีส่วนร่วมของประชาชน		ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
การตัดสินใจ						
1	ประชาชนมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์ปัญหาสาเหตุของปัญหาเสพติดในชุมชน					
2	ประชาชนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในการแก้ปัญหาเสพติดในชุมชน					
3	ประชาชนมีส่วนร่วมในการช่วยเสนอแนะแนวทางในการแก้ปัญหาเสพติดในชุมชน					
4	ประชาชนมีส่วนร่วมในการสรรหาบุคลากรเข้ามาดำเนินการในการแก้ไขปัญหายาเสพติดในชุมชน					
5	ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดลำดับความสำคัญของโครงการแก้ไขปัญหายาเสพติดที่ควรดำเนินการในชุมชน					
6	ประชาชนมีส่วนร่วมในการเป็นอาสาสมัครผู้ประสานงานในการดำเนินกิจกรรมการแก้ไขปัญหายาเสพติด					

การมีส่วนร่วมของประชาชน		ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
การดำเนินการ						
1	ประชาชนมีส่วนร่วมในการดำเนินการแก้ไขปัญหายาเสพติด					
2	ประชาชนมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นในแนวทางการดำเนินการแก้ไขปัญหายาเสพติด					
3	ประชาชนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามนโยบายโครงการและจัดกิจกรรมหรือการฝึกอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด					
4	ประชาชนมีส่วนร่วมในการให้คำปรึกษา หรือข้อเสนอแนะแก่หน่วยงานที่ดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหายาเสพติด					
5	ประชาชนได้เข้าร่วมในโครงการ กิจกรรมที่เกี่ยวกับการแก้ไขปัญหายาเสพติดในพื้นที่ด้วยความสมัครใจ					
การรับผลประโยชน์						
1	ประชาชนได้รับประโยชน์จากการแก้ไขปัญหายาเสพติดเพื่อลดการแพร่ระบาดของยาเสพติดในชุมชน					
2	ประชาชนได้รับประโยชน์จากการแก้ไขปัญหายาเสพติดในเรื่องคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่ที่ดีขึ้น					
3	ประชาชนได้รับผลประโยชน์จากการแก้ไขปัญหายาเสพติดในการป้องกันและรักษาทรัพย์สิน					

การมีส่วนร่วมของประชาชน		ระดับการมีส่วนร่วม				
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)
การรับผลประโยชน์ (ต่อ)						
4	ประชาชนได้รับประโยชน์จากการแก้ไข ปัญหายาเสพติดในการให้ความร่วมมือของ ประชาชนในชุมชน					
การประเมินผล						
1	ประชาชนมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์ผลการ ดำเนินงาน/โครงการแก้ไขปัญหายา เสพติดในชุมชน					
2	ประชาชนมีส่วนร่วมในการรายงานความ คิดเห็นในมาตรการแก้ไขปัญหายาเสพติด ให้กับหน่วยงานราชการ					
3	ประชาชนมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการ ดำเนินงานตามโครงการแก้ไขปัญหายา เสพติด					
4	ประชาชนมีส่วนร่วมในการพิจารณาถึงผลดี ผลเสียในมาตรการแก้ไขปัญหายาเสพติด					
5	ประชาชนมีส่วนร่วมในการเสนอแนะแนวทาง ปรับปรุงการแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยนำ ผลจากการจัดกิจกรรม โครงการต่าง ๆ มาปรับปรุงแก้ไข					

ตอนที่ 3 ปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหายาเสพติด

คำชี้แจง ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหายาเสพติด ว่าปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ มีส่วนหนุนเสริมให้ปฏิบัติงานการป้องกันปัญหายาเสพติดในพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ สำเร็จมากน้อยเพียงใด โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด (สามารถเลือกได้เพียงข้อละ 1 คำตอบ) โดยมีเกณฑ์การพิจารณาดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	เห็นด้วยในระดับมากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	เห็นด้วยในระดับมาก
ระดับ 3	หมายถึง	เห็นด้วยในระดับปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	เห็นด้วยในระดับน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	เห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด

ปัจจัยหนุนเสริม		ระดับปัจจัยหนุนเสริม				
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
การเสริมสร้างความรู้ในเด็กและเยาวชน						
1	สถานศึกษามีการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาหลักสูตรสื่อการสอนเพื่อให้เด็กและเยาวชนเข้าใจถึงอันตรายของยาเสพติด					
2	สถานศึกษามีการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาทักษะของครูให้เหมาะสม เพื่อให้เด็กและเยาวชนเข้าใจถึงอันตรายของยาเสพติด					
3	สถานศึกษามีการเสริมสร้างทักษะชีวิตในการป้องกันการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด					

ปัจจัยหนุนเสริม		ระดับปัจจัยหนุนเสริม				
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)
การป้องกันยาเสพติดในกลุ่มแรงงาน						
1	หน่วยงานราชการมีการสร้างความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและแรงงานเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยจากยาเสพติด					
2	หน่วยงานราชการมีการสร้างความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและแรงงานเพื่อเฝ้าระวังปัญหาเสพติดในสถานประกอบการ					
3	หน่วยงานราชการมีการสร้างความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและแรงงานเพื่อสนับสนุนแรงงานที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้เข้าสู่กระบวนการบำบัด					
4	หน่วยงานราชการมีการสร้างความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและแรงงานเพื่อให้โอกาสแรงงานที่ผ่านการบำบัดกลับเข้าสู่ระบบแรงงานอย่างปลอดภัย					

ปัจจัยหนุนเสริม		ระดับปัจจัยหนุนเสริม				
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)
การสร้างความตื่นตัวและจิตสำนึก						
1	หน่วยงานราชการมีการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดให้กับประชาชนในพื้นที่อยู่เสมอ					
2	หน่วยงานราชการมีการรณรงค์และสื่อสารกับกลุ่มเสี่ยงโดยเน้นการใช้ผู้นำในชุมชน เช่น ผู้นำทางศาสนาและปราชญ์ชาวบ้าน					
3	หน่วยงานราชการมีการส่งเสริมให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันปัญหายาเสพติด					
การจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์และพัฒนาคุณภาพชีวิต						
1	หน่วยงานราชการมีการจัดกิจกรรมการเสริมสร้างทักษะวิชาชีพให้กับกลุ่มเสี่ยงที่อาจเกี่ยวข้องกับยาเสพติด					
2	หน่วยงานราชการมีการจัดกิจกรรมการวางแผนอนาคต การบำเพ็ญประโยชน์ให้กับกลุ่มเสี่ยงที่อาจเกี่ยวข้องกับยาเสพติด					
3	หน่วยงานราชการมีการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์อื่น ๆ ซึ่งมีเป้าหมายในการลดความเสี่ยงในการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดและส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น					

ปัจจัยหนุนเสริม	ระดับปัจจัยหนุนเสริม				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)
การป้องกันยาเสพติดในระดับครอบครัว					
1	หน่วยงานราชการมีการสนับสนุนให้ครอบครัวมีบทบาทสำคัญในการให้ความรู้และทักษะชีวิตแก่สมาชิกในครอบครัว				
2	หน่วยงานราชการมีการสนับสนุนให้ครอบครัวมีการสื่อสารที่เปิดเผยและการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว				
3	หน่วยงานราชการมีการสนับสนุนให้ครอบครัวมีบทบาทสำคัญในการป้องกันเยาวชนจากการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด				
ความเข้มแข็งของหมู่บ้านชุมชน					
1	หน่วยงานราชการมีการส่งเสริมให้ประชาชนในชุมชนมีบทบาทสำคัญในการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติด				
2	หน่วยงานราชการมีการสร้างเครือข่ายความร่วมมือภายในชุมชนเพื่อแก้ไขปัญหาเสพติด				
3	หน่วยงานราชการมีการสร้างเครือข่ายความร่วมมือภายในชุมชนเพื่อเสริมสร้างความตระหนักรู้ ความเข้มแข็ง และการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในพื้นที่				

ปัจจัยหนุนเสริม		ระดับปัจจัยหนุนเสริม				
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)
การจัดระเบียบสังคม						
1	หน่วยงานราชการมีการพัฒนากลไกเฝ้าระวังและควบคุมปัจจัยเสี่ยงในชุมชน					
2	หน่วยงานราชการมีการส่งเสริมให้ชุมชนสร้างกฎระเบียบที่ชัดเจนเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหายาเสพติดในชุมชน					
3	หน่วยงานราชการมีการส่งเสริมให้ชุมชนตั้งจุดตรวจเพื่อลดการลักลอบกระทำความผิดและสร้างความปลอดภัยในชุมชน					
4	หน่วยงานราชการมีการส่งเสริมให้ชุมชนกำหนดมาตรการลงโทษอย่างเข้มงวดเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางด้านยาเสพติดในชุมชน					
การป้องกันยาเสพติดในพื้นที่สื่อสังคมออนไลน์						
1	หน่วยงานราชการในพื้นที่มีการจัดตั้งเพจเฟซบุ๊ก ไลน์ ดิจิตอล ฯลฯ เพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหา					
2	หน่วยงานราชการในพื้นที่มีการใช้สื่อสังคมออนไลน์ เช่น เฟซบุ๊ก ดิจิตอล ไลน์ ฯลฯ การสื่อสารและจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์เพื่อป้องกันยาเสพติด					
3	หน่วยงานราชการในพื้นที่มีการลงพื้นที่ให้ความรู้แก่เด็กและเยาวชน เพื่อป้องกันปัญหาการซื้อขายสารเสพติดผ่านสื่อสังคมออนไลน์					

ปัจจัยหนุนเสริม		ระดับปัจจัยหนุนเสริม				
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
การสร้างพลังสังคมเอาชนะยาเสพติด						
1	หน่วยงานราชการมีการทำให้ชุมชนหรือกลุ่มคนมีความสามารถมีศักยภาพ ในการจัดการ และป้องกันปัญหาเสพติดอย่างยั่งยืน ผ่านการสร้างเครือข่ายความร่วมมือในชุมชน					
2	หน่วยงานราชการฝึกอบรมทักษะเพื่อเพิ่มศักยภาพในการจัดการ การเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนให้สามารถพึ่งพาตนเอง					
3	หน่วยงานราชการฝึกอบรมทักษะเพื่อการสนับสนุนทางเศรษฐกิจ เพื่อเพิ่มโอกาสในการมีรายได้ที่มั่นคง					
การบำบัดรักษา						
1	หน่วยงานราชการมีกระบวนการช่วยเหลือผู้ติดยาให้เลิกใช้ยา และฟื้นฟูสุขภาพกายและใจ					
2	หน่วยงานราชการมีการประสานชุมชนในการค้นหาผู้เสพในชุมชนและจัดให้เข้ารับการบำบัด					
3	หน่วยงานราชการในพื้นที่มีการประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือและส่งตัวผู้ป่วยเข้าสู่การรักษา					

ปัจจัยหนุนเสริม		ระดับปัจจัยหนุนเสริม				
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)
การปราบปรามและบังคับใช้กฎหมาย						
1	หน่วยงานราชการมีกระบวนการที่ชัดเจนที่มุ่งเน้นการสกัดกั้นการค้ายาเสพติด การจับกุมผู้กระทำผิด					
2	หน่วยงานราชการมีการใช้มาตรการที่เข้มงวดในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด					
3	หน่วยงานราชการในพื้นที่มีการบูรณาการหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการควบคุมปัญหายาเสพติด					
การสนับสนุนงบประมาณภาครัฐ						
1	หน่วยงานราชการมีการจัดสรรเงินทุนเพื่อดำเนินโครงการและมาตรการที่มุ่งลดปัญหายาเสพติดในชุมชน					
2	หน่วยงานราชการมีการจัดสรรเงินทุนเพื่อจัดกิจกรรมและมาตรการที่มุ่งลดปัญหายาเสพติดในชุมชน					
3	เงินทุนที่ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐ หน่วยงานต่าง ๆ ได้นำไปใช้ในการป้องกัน บำบัดรักษาและปราบปรามการค้ายาเสพติดอย่างมีประสิทธิภาพ					

**ตอนที่ 4 ความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่
ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ**

คำชี้แจง ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ว่าประสบความสำเร็จ มากน้อยเพียงใด โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด (สามารถเลือกได้เพียงข้อละ 1 คำตอบ) โดยมีเกณฑ์การพิจารณาดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	เห็นด้วยในระดับมากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	เห็นด้วยในระดับมาก
ระดับ 3	หมายถึง	เห็นด้วยในระดับปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	เห็นด้วยในระดับน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	เห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด

ความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติด ของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง		ระดับความสำเร็จ				
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
การลดปัญหาเสพติด						
1	เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการปฏิบัติงาน ในด้านการป้องกันปัญหาเสพติดทำให้ จำนวนผู้ใช้สารเสพติดลดลง					
2	เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการปฏิบัติงาน ในด้านการบำบัดผู้ติดยาเสพติดทำให้ จำนวนผู้ใช้สารเสพติดลดลง					
3	เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการปฏิบัติงาน ในด้านการบังคับใช้กฎหมายในชุมชน เพื่อทำให้จำนวนผู้ใช้สารเสพติดลดลง					
4	เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองส่งเสริมการมี ส่วนร่วมของชุมชนทำให้จำนวนผู้ใช้ สารเสพติดลดลง					

ความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติด ของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง	ระดับความสำเร็จ				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)
การลดปัญหาความเดือดร้อนของประชาชน จากผู้มีอาการจิตเวชจากยาเสพติด					
1 เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการดำเนินงาน ตามมาตรการบำบัด ส่งผลให้จำนวนผู้ป่วย จิตเวชจากยาเสพติดที่สร้างความ เดือดร้อนลดลง ผู้ป่วยสามารถฟื้นฟู สุขภาพและควบคุมพฤติกรรมได้โดย ไม่กลับไปใช้สารเสพติดซ้ำ					
2 เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการดำเนินงาน ตามมาตรการเฝ้าระวัง ส่งผลให้จำนวน ผู้ป่วยจิตเวชจากยาเสพติดที่สร้างความ เดือดร้อนลดลง ผู้ป่วยสามารถฟื้นฟู สุขภาพและควบคุมพฤติกรรมได้โดย ไม่กลับไปใช้สารเสพติดซ้ำ					
3 เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการดำเนินงาน ตามมาตรการบังคับใช้กฎหมายในชุมชน ส่งผลให้จำนวนผู้ป่วยจิตเวชจากยาเสพติด ที่สร้างความเดือดร้อนลดลง ผู้ป่วย สามารถฟื้นฟูสุขภาพและควบคุม พฤติกรรมได้โดยไม่กลับไปใช้สารเสพติด ซ้ำ					
4 เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการให้ความรู้แก่ ชุมชน ส่งผลให้จำนวนผู้ป่วยจิตเวชจาก ยาเสพติดที่สร้างความเดือดร้อนลดลง ผู้ป่วยสามารถฟื้นฟูสุขภาพและควบคุม					

พฤติกรรมได้โดยไม่กลับไปใช้สารเสพติดซ้ำ					
--	--	--	--	--	--

ความสำเร็จในการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง		ระดับความสำเร็จ				
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
การตระหนักถึงโทษของยาเสพติด						
1	ประชาชนในชุมชนรู้เท่าทันโทษของยาเสพติด					
2	ประชาชนในชุมชนมีการหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติด					
3	ประชาชนในชุมชนมีการเฝ้าระวังในชุมชน					
4	เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อป้องกันปัญหาเสพติดอย่างยั่งยืน					

ตอนที่ 5 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

คำชี้แจง ท่านมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการป้องกันปัญหาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ
อย่างไรบ้าง โปรดระบุ

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ง
ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถาม

ตอนที่ 1 คุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อ	คุณลักษณะส่วนบุคคล	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					รวม	IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5			
1	เพศ	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
2	อายุ	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
3	สถานภาพสมรส	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
4	ระดับการศึกษา	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
5	ตำแหน่ง	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
6	ตำบลที่อาศัยอยู่	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้

ตอนที่ 2 การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันปัญหายาเสพติด

ข้อ	การมีส่วนร่วมของประชาชน	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					รวม	IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5			
การตัดสินใจ									
1	ประชาชนมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์ปัญหาสาเหตุของปัญหายาเสพติดในชุมชน	+1	+1	0	+1	+1	4.00	0.80	ใช้ได้
2	ประชาชนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในการแก้ปัญหายาเสพติดในชุมชน	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
3	ประชาชนมีส่วนร่วมในการช่วยเสนอแนะแนวทางในการแก้ปัญหายาเสพติดในชุมชน	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	เพิ่ม
4	ประชาชนมีส่วนร่วมในการสรรหาบุคลากรเข้ามาดำเนินการในการแก้ไขปัญหายาเสพติดในชุมชน	+1	+1	0	+1	+1	4.00	0.80	ใช้ได้
5	ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดลำดับความสำคัญของโครงการแก้ไขปัญหายาเสพติดที่ควรดำเนินการในชุมชน	+1	+1	0	+1	+1	4.00	0.80	ใช้ได้
6	ประชาชนมีส่วนร่วมในการเป็นอาสาสมัครผู้ประสานงานในการดำเนินกิจกรรมการแก้ไขปัญหายาเสพติด	+1	+1	0	+1	+1	4.00	0.80	ใช้ได้

ข้อ	การมีส่วนร่วมของประชาชน	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					รวม	IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5			
การดำเนินการ									
1	ประชาชนมีส่วนร่วมในการดำเนินการแก้ไขปัญหายาเสพติด	+1	+1	0	+1	+1	4.00	0.80	ใช้ได้
2	ประชาชนมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นในแนวทางการดำเนินการแก้ไขปัญหายาเสพติด	+1	+1	0	+1	+1	4.00	0.80	ใช้ได้
3	ท่านมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามนโยบายโครงการและจัดกิจกรรมหรือการฝึกอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
4	ประชาชนมีส่วนร่วมในการให้คำปรึกษาหรือข้อเสนอแนะแก่องค์กรหน่วยงานที่ดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหายาเสพติด	+1	+1	0	+1	+1	4.00	0.80	ใช้ได้
5	ประชาชนได้เข้าร่วมในโครงการ กิจกรรม ที่เกี่ยวกับการแก้ไขปัญหายาเสพติดในพื้นที่ด้วยความสมัครใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
การรับผลประโยชน์									
1	ประชาชนได้รับประโยชน์จากการแก้ไขปัญหายาเสพติดเพื่อลดการแพร่ระบาดของยาเสพติดในชุมชน	+1	+1	0	+1	+1	4.00	0.80	ใช้ได้
2	ประชาชนได้รับประโยชน์จากการแก้ไขปัญหายาเสพติดในเรื่องคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่ที่ดีขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
3	ประชาชนได้รับผลประโยชน์จากการแก้ไขปัญหายาเสพติดในการป้องกันและรักษาทรัพย์สิน	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
4	ประชาชนได้รับประโยชน์จากการแก้ไขปัญหายาเสพติดในการให้ความร่วมมือของประชาชนในชุมชน	+1	+1	0	+1	+1	4.00	0.80	ใช้ได้

ข้อ	การมีส่วนร่วมของประชาชน	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					รวม	IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5			
การประเมินผล									
1	ประชาชนมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์ผล การดำเนินกิจกรรม โครงการแก้ไขปัญหายาเสพติดในชุมชน	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
2	ประชาชนมีส่วนร่วมในการรายงานความคิดเห็นในมาตรการแก้ไขปัญหายาเสพติดให้กับหน่วยงานราชการ	+1	+1	0	+1	+1	4.00	0.80	ใช้ได้
3	ประชาชนมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการดำเนินงานตามโครงการแก้ไขปัญหายาเสพติด	+1	+1	0	+1	+1	4.00	0.80	ใช้ได้
4	ประชาชนมีส่วนร่วมในการพิจารณาถึงผลดีผลเสียในมาตรการแก้ไขปัญหายาเสพติด	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
5	ประชาชนมีส่วนร่วมในการเสนอแนะแนวทางปรับปรุงการแก้ไขปัญหายาเสพติดโดยนำผลจากการจัดกิจกรรม โครงการต่าง ๆ มาปรับปรุงแก้ไข	+1	+1	0	+1	+1	4.00	0.80	ใช้ได้

ตอนที่ 3 ปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการป้องกันปัญหายาเสพติด

ข้อ	ปัจจัยหนุนเสริม	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					รวม	IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5			
การเสริมสร้างความรู้ในเด็กและเยาวชน									
1	สถานศึกษามีการจัดการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาหลักสูตรสื่อการสอนเพื่อให้เด็กและเยาวชนเข้าใจถึงอันตรายของยาเสพติด	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
2	สถานศึกษามีการจัดการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาทักษะของครูให้เหมาะสม เพื่อให้เด็กและเยาวชนเข้าใจถึงอันตรายของยาเสพติด	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
3	สถานศึกษามีการเสริมสร้างทักษะชีวิตในการป้องกันการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
การป้องกันยาเสพติดในกลุ่มแรงงาน									
1	หน่วยงานราชการมีการสร้างความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและแรงงานเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยจากยาเสพติด	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
2	หน่วยงานราชการมีการสร้างความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและแรงงานเพื่อเฝ้าระวังปัญหายาเสพติดในสถานประกอบการ	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
3	หน่วยงานราชการมีการสร้างความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและแรงงานเพื่อสนับสนุนแรงงานที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้เข้าสู่กระบวนการบำบัด	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
4	หน่วยงานราชการมีการสร้างความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและแรงงานเพื่อให้โอกาสแรงงานที่ผ่านการบำบัดกลับเข้าสู่ระบบแรงงานอย่างปลอดภัย	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้

ข้อ	ปัจจัยหนุนเสริม	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					รวม	IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5			
การสร้างความตื่นตัวและจิตสำนึก									
1	หน่วยงานราชการมีการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดให้กับประชาชนในพื้นที่อยู่เสมอ	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
2	หน่วยงานราชการมีการรณรงค์และสื่อสารกับกลุ่มเสี่ยงโดยเน้นการใช้ผู้นำในชุมชน เช่น ผู้นำทางศาสนาและปราชญ์ชาวบ้าน	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
3	หน่วยงานราชการมีการส่งเสริมให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันปัญหายาเสพติด	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
การจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์และพัฒนาคุณภาพชีวิต									
1	หน่วยงานราชการมีการจัดกิจกรรมการเสริมสร้างทักษะวิชาชีพให้กับกลุ่มเสี่ยงที่อาจเกี่ยวข้องกับยาเสพติด	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
2	หน่วยงานราชการมีการจัดกิจกรรมการวางแผนอนาคต การบำเพ็ญประโยชน์ให้กับกลุ่มเสี่ยงที่อาจเกี่ยวข้องกับยาเสพติด	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
3	หน่วยงานราชการมีการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์อื่น ๆ ซึ่งมีเป้าหมายในการลดความเสี่ยงในการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดและส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้

ข้อ	ปัจจัยหนุนเสริม	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					รวม	IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5			
การป้องกันยาเสพติดในระดับครอบครัว									
1	หน่วยงานราชการมีการสนับสนุนให้ครอบครัวมีบทบาทสำคัญในการให้ความรู้และทักษะชีวิตแก่สมาชิกในครอบครัว	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
2	หน่วยงานราชการมีการสนับสนุนให้ครอบครัวมีการสื่อสารที่เปิดเผยและการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
3	หน่วยงานราชการมีการสนับสนุนให้ครอบครัวมีบทบาทสำคัญในการป้องกันเยาวชนจากการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
ความเข้มแข็งของหมู่บ้านชุมชน									
1	หน่วยงานราชการมีการส่งเสริมให้ประชาชนในชุมชนมีบทบาทสำคัญในการป้องกันและแก้ไขปัญหา ยาเสพติด	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
2	หน่วยงานราชการมีการสร้างเครือข่ายความร่วมมือภายในชุมชนเพื่อแก้ไขปัญหา ยาเสพติด	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
3	หน่วยงานราชการมีการสร้างเครือข่ายความร่วมมือภายในชุมชนเพื่อเสริมสร้างความตระหนักรู้ ความเข้มแข็ง และการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในพื้นที่	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้

ข้อ	ปัจจัยหนุนเสริม	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					รวม	IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5			
การจัดระเบียบสังคม									
1	หน่วยงานราชการมีการพัฒนากลไกเฝ้าระวังและควบคุมปัจจัยเสี่ยงในชุมชน	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
2	หน่วยงานราชการมีการส่งเสริมให้ชุมชนสร้างกฎระเบียบที่ชัดเจนเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหายาเสพติดในชุมชน	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
3	หน่วยงานราชการมีการส่งเสริมให้ชุมชนตั้งจุดตรวจเพื่อลดการลักลอบกระทำความผิดและสร้างความปลอดภัยในชุมชน	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
4	หน่วยงานราชการมีการส่งเสริมให้ชุมชนกำหนดมาตรการลงโทษอย่างเข้มงวดเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางด้านยาเสพติดในชุมชน								
การป้องกันยาเสพติดในพื้นที่สื่อสังคมออนไลน์									
1	หน่วยงานราชการในพื้นที่มีการจัดตั้งเพจเฟสบุ๊ก ไลน์ ดิจิตัล ฯลฯ เพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหา ยาเสพติด	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
2	หน่วยงานราชการในพื้นที่มีการใช้สื่อสังคมออนไลน์ เช่น เฟสบุ๊ก ดิจิตัล ไลน์ ฯลฯ การสื่อสารและจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์เพื่อป้องกันยาเสพติด	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
3	หน่วยงานราชการในพื้นที่มีการลงพื้นที่ให้ความรู้แก่เด็กและเยาวชน เพื่อป้องกันปัญหาการซื้อขายสารเสพติดผ่านสื่อสังคมออนไลน์	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้

ข้อ	ปัจจัยหนุนเสริม	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					รวม	IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5			
การสร้างพลังสังคมเอาชนะยาเสพติด									
1	หน่วยงานราชการมีการทำให้ชุมชนหรือกลุ่มคนมีความสามารถมีศักยภาพในการจัดการและป้องกันปัญหาเสพติดอย่างยั่งยืน ผ่านการสร้างเครือข่ายความร่วมมือในชุมชน	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
2	หน่วยงานราชการฝึกอบรมทักษะเพื่อเพิ่มศักยภาพในการจัดการ การเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนให้สามารถพึ่งพาตนเอง	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
3	หน่วยงานราชการฝึกอบรมทักษะเพื่อการสนับสนุนทางเศรษฐกิจ เพื่อเพิ่มโอกาสในการมีรายได้ที่มั่นคง	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
การบำบัดรักษา									
1	หน่วยงานราชการมีกระบวนการช่วยเหลือผู้ติดยาให้เลิกใช้ยา และฟื้นฟูสุขภาพกายและใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
2	หน่วยงานราชการมีการประสานชุมชนในการค้นหาผู้เสพในชุมชนและจัดให้เข้ารับการบำบัด	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
3	หน่วยงานราชการในพื้นที่มีการประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือและส่งตัวผู้ป่วยเข้าสู่การรักษา	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้

ข้อ	ปัจจัยหนุนเสริม	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					รวม	IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5			
การปราบปรามและบังคับใช้กฎหมาย									
1	หน่วยงานราชการมีกระบวนการที่ชัดเจนที่มุ่งเน้นการสกัดกั้นการค้ายาเสพติด การจับกุมผู้กระทำผิด	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
2	หน่วยงานราชการมีการใช้มาตรการที่เข้มงวดในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
3	หน่วยงานราชการในพื้นที่มีการบูรณาการหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการควบคุมปัญหายาเสพติด	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
การสนับสนุนงบประมาณภาครัฐ									
1	หน่วยงานราชการมีการจัดสรรเงินทุนเพื่อดำเนินโครงการและมาตรการที่มุ่งลดปัญหายาเสพติดในชุมชน	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
2	หน่วยงานราชการมีการจัดสรรเงินทุนเพื่อจัดกิจกรรมและมาตรการที่มุ่งลดปัญหายาเสพติดในชุมชน	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
3	เงินทุนที่ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐหน่วยงานต่าง ๆ ได้นำไปใช้ในการป้องกันบำบัดรักษาและปราบปรามการค้ายาเสพติดอย่างมีประสิทธิภาพ	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้

**ตอนที่ 4 ความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่
ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ**

ข้อ	ความสำเร็จในการป้องกัน ปัญหายาเสพติด	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					รวม	IOC	แปล ผล
		1	2	3	4	5			
การลดปัญหาผู้เสพยาเสพติด									
1	เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการปฏิบัติงาน ในด้านการป้องกันปัญหายาเสพติดทำให้ จำนวนผู้ใช้สารเสพติดลดลง	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
2	เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการปฏิบัติงาน ในด้านการบำบัดผู้ติดยาเสพติดทำให้ จำนวนผู้ใช้สารเสพติดลดลง	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
3	เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการปฏิบัติงานใน ด้านการบังคับใช้กฎหมายในชุมชนเพื่อให้ จำนวนผู้ใช้สารเสพติดลดลง	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
4	เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองส่งเสริมการมีส่วน ร่วมของชุมชนทำให้จำนวนผู้ใช้สารเสพติด ลดลง	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
การลดปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนจากผู้มีอาการจิตเวชจากยาเสพติด									
1	เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการดำเนินงาน ตามมาตรการบำบัด ส่งผลให้จำนวนผู้ป่วย จิตเวชจากยาเสพติดที่สร้างความเดือดร้อน ลดลง ผู้ป่วยสามารถฟื้นฟูสุขภาพ และควบคุมพฤติกรรมได้โดยไม่กลับไปใช้ สารเสพติดซ้ำ	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
2	เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการดำเนินงานตาม มาตรการเฝ้าระวัง ส่งผลให้จำนวนผู้ป่วยจิต เวชจากยาเสพติดที่สร้างความเดือดร้อน ลดลง ผู้ป่วยสามารถฟื้นฟูสุขภาพ	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้

	และควบคุมพฤติกรรมได้โดยไม่กลับไปใช้สารเสพติดซ้ำ								
ข้อ	ความสำเร็จในการป้องกัน ปัญหาเสพติด	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					รวม	IOC	แปล ผล
		1	2	3	4	5			
การลดปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนจากผู้มีอาการจิตเวชจากยาเสพติด (ต่อ)									
3	เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการดำเนินงานตามมาตรการบังคับใช้กฎหมายในชุมชน ส่งผลให้จำนวนผู้ป่วยจิตเวชจากยาเสพติดที่สร้างความเดือดร้อนลดลง ผู้ป่วยสามารถฟื้นฟูสุขภาพและควบคุมพฤติกรรมได้โดยไม่กลับไปใช้สารเสพติดซ้ำ	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
4	เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการให้ความรู้แก่ชุมชน ส่งผลให้จำนวนผู้ป่วยจิตเวชจากยาเสพติดที่สร้างความเดือดร้อนลดลง ผู้ป่วยสามารถฟื้นฟูสุขภาพและควบคุมพฤติกรรมได้โดยไม่กลับไปใช้สารเสพติดซ้ำ	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
การตระหนักถึงโทษของยาเสพติด									
1	ประชาชนในชุมชนรู้เท่าทันโทษของยาเสพติด	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
2	ประชาชนในชุมชนมีการหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติด	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
3	ประชาชนในชุมชนมีการเฝ้าระวังในชุมชน	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้
4	เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมีการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อป้องกันปัญหาเสพติดอย่างยั่งยืน	+1	+1	+1	+1	+1	5.00	1.00	ใช้ได้

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

ภาคผนวก จ

ค่าความเชื่อมั่นและค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

เรื่อง

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการป้องกันปัญหายาเสพติด
ของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

แบบสอบถาม	ค่าความเชื่อมั่น	ค่าอำนาจ จำแนก	แปลผล
1. การมีส่วนร่วมของประชาชนในการ ป้องกันปัญหายาเสพติด	.899	.397-.912	ใช้ได้
1.1 การตัดสินใจ	.854	.411-.895	ใช้ได้
1.2 การดำเนินการ	.856	.498-.912	ใช้ได้
1.3 การรับผลประโยชน์	.813	.397-.756	ใช้ได้
1.4 การประเมินผล	.816	.4556-.877	ใช้ได้
2. ปัจจัยหนุนเสริมในการปฏิบัติงานการ ป้องกันปัญหายาเสพติด	.877	.388-.903	ใช้ได้
2.1 การเสริมสร้างความรู้ในเด็กและ เยาวชน	.7856	.389.864	ใช้ได้
2.2 การป้องกันยาเสพติดในกลุ่ม แรงงาน	.816	.445-.884	ใช้ได้
2.3 การสร้างความตื่นตัวและจิตสำนึก	.819	.413-.756	ใช้ได้
2.4 การจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์และ พัฒนาคุณภาพชีวิต	.755	.388-.759	ใช้ได้
2.5 การป้องกันยาเสพติดในระดับ ครอบครัว	.785	.406-.815	ใช้ได้
2.6 ความเข้มแข็งของหมู่บ้านชุมชน	.896	.436-.822	ใช้ได้
2.7 การจัดระเบียบสังคม	.812	.423-.856	ใช้ได้

แบบสอบถาม		ค่าความเชื่อมั่น	ค่าอำนาจ จำแนก	แปลผล
2.8	การป้องกันยาเสพติดในพื้นที่ สื่อสังคมออนไลน์	.802	.455-.900	ใช้ได้
2.9	การสร้างพลังสังคมเอาชนะ ยาเสพติด	.912	.399-.878	ใช้ได้
2.10	การบำบัดรักษา	.856	.436-.851	ใช้ได้
2.11	การปราบปรามและบังคับใช้ กฎหมาย	.878	.427-.823	ใช้ได้
2.12	การสนับสนุนงบประมาณจาก ภาครัฐ	.815	.403-.788	ใช้ได้
3.	ความสำเร็จในการป้องกันปัญหา ยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ	.869	.379-.896	ใช้ได้
2.1	การลดปัญหาผู้เสพยาเสพติด	.795	.395-.864	ใช้ได้
2.2	การลดปัญหาความเดือดร้อนของ ประชาชนจากผู้มีอาการจิตเวช จากยาเสพติด	.875	.379-.884	ใช้ได้
2.3	การตระหนักถึงโทษของยาเสพติด	.823	.413-.896	ใช้ได้
ภาพรวมทั้งหมด		.899	.379-.912	ใช้ได้

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	จำลองศิริภาณุวัฒน์ ศิริประเสริฐ
วัน เดือน ปีเกิด	วันที่ 15 เดือน กันยายน ปี พ.ศ. 2531
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 117 หมู่ที่ 13 บ้านทรายทอง ตำบลโนนสมบูรณ์ อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ
ตำแหน่งปัจจุบัน	นักป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
สถานที่ทำงาน	องค์การบริหารส่วนตำบลโนนสมบูรณ์ อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2550	ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) โรงเรียนเทคโนโลยีบริหารธุรกิจรักไทย อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ
พ.ศ. 2552	ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) โรงเรียนเทคโนโลยีบริหารธุรกิจรักไทย อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ
พ.ศ. 2561	ปริญญาตรี รัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต (รป.ศ.) สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
พ.ศ. 2568	ปริญญาโท รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (รป.ม.) สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2556	ตำแหน่ง นายสิบเครื่องมือ กองร้อยเครื่องยิงหนัก กรมทหารราบ ที่ 3 ค่ายกฤษณ์สีวะรา อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร
พ.ศ. 2562	ตำแหน่ง ผู้บังคับหมู่ กองร้อยเครื่องยิงหนัก กรมทหารราบที่ 3 ค่ายกฤษณ์สีวะรา อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร
พ.ศ. 2562	ตำแหน่ง เจ้าพนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย องค์การบริหารส่วนตำบลโนนสมบูรณ์ อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

พ.ศ. 2565

ตำแหน่ง นักป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
องค์การบริหารส่วนตำบลโนนสมบูรณ์ อำเภอเมืองบึงกาฬ
จังหวัดบึงกาฬ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร